

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

25.10.101
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REIWHII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

LIBRERIA
TECA
VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

R. St.

~~I-9a-3/IX~~

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἵ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
ὦν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήτας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἑσκεῖσθαι ὃ,
τί σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυ-
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἑσκεμμαι, ἔρῳ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρας; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅπταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πασσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐδύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὀρισμένοις. G. quae septem diebus absolvebantur, & hieme celebrabantur. G.
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia,

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέποντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφείται μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκείνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδω-
σιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὃ Κρόνῃ, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμύ ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
ρεύσῃ τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀναήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦ-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατόν ἐβέλαι εἶδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἱλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηγήσαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδίστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονωμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῇσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικῶσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus salter, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρίς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτίας, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἀρχεῖν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμεν, θάρρων αἶται, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἶδέναι· καί μοι ἦν εἵπης αὐτό, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀΦίμῃ σοι τὰ χρεῖα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἅ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννῶμενα ὑπὲρ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίαν. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ρέας, ἐκεῖνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμβλαχικὸν ἅπαν, ὁπέσαν μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτὴν, ὧ οὔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λαιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφείταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεῖς πολλὰν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἶε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'.

9. Ἐγὼ γὰρ ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφείτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vincitum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecissee in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσεβει ἁδελφῶ περιπεσῶν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσκει λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδήσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναβεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἧ

4 Ἀνάλγητος.) Ἀναισθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puerro possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato,

ιεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
 πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
 τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανεί-
 μαντα τοῖς παισὶν οὔσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
 τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματί-
 ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούωντων ἐνοχλούμενον,
 οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλ-
 λειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἤδι-
 στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
 τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
 ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
 ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀνα-
 λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους
 οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάν-
 τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ
 κρέα ἰσχυασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμῶδον, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem,
 eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
 que Iovi, quod nondum poenitet, cessi *imperium*. Et alio-
 quin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me
 frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
 cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
 perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grand-
 nem deiicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem se-
 nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
 cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
 molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
 re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
 imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur
 illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
 curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθὸι γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

IEP. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

KPON. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

IEP. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀποκρίναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ ταῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

KPON. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-
7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὥς μὴ ἀνῆσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀπὸ
ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ
ἐπέττεινον, αὐτοὶ ὀλόχρυσαι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μετα-
ξὺ λέγοντός σου, ταῖονδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀν-
δρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον
βίον ἀγαγὼν, ἐδείξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄβλιος
ὑπ' αὐτῶν; διεσπᾶσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδρα-
μόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θράτ-
ται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ
μῆζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκα-
στος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φι-
λοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσδοι οἱ πολλοὶ πεποιήντας
τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ
συμποσίῳ τοὺς Φίλους· αἱ δὲ αἱ τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν
δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀμαίτους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6. Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κόρακας. G. 9 Αἱ Θράτται) Threiffae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui to-
ti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale
quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex folido auro vi-
ris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet,
quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum,
novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Or-
pheum feminae Thraciae, aut Aetaeonem canes, certamine
inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat:
qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri
cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde
hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri
vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt,
innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος
τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ
ὁ Βορρᾶς παλὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ
κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄΦυλλα,
καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθήκοτες, καὶ οἱ ἄν-
θρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες,
ἅμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ
γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυ-
φῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἥδη πίνειν
δεῖν. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον,
οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσφῶν. ὥστε
νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν,
καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὰ
ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ
πείθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγγο. V. 11 Παρή-
ρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores ficcae ac nudae, destitutaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλὶμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε; ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἠδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam siriens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

Κ Ρ Ο Ν Ο Σ Ο Λ Ω Ν.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὤρισταί. ὑμεῖς δέ, ὦ
 πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶην ἐγρηγορότι ἐν-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praesens oblat. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκειάστο. μορφὴν μὲν τοίσδε ὥσθ μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
 II τα προειρησθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννόας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πένιν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχέτων· καὶ γὰρ κρύες, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιῶν· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζω εἴωθε, τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλῳ, ἀνωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens; ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχροὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφην, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅπου σὰ ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δὲ ἔστι τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἤδη ἔστω. Ἰθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινάς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφην. Ἐγὼ, ἡδ' ὅς, δι- 12 δάξομαί σε· κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφην, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀρπὴν ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἡ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνούχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditiorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποίηκας, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων,
ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν
αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκχοι γενόμενοι. ταῦτα
ἠπειλήσεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς
θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν
ἐντὸς τῆς ἐορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ
θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ
ἕστωσαν. ἰστοιμίᾳ πᾶσιν ἕστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευ-
θέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγα-
νακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν
ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω.
μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀνα-
γραφέτω ἐν τῇ ἐορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκχοι) Βάκχος μέγας μὲν,
ἀνὴρ δὲ καὶ γυναικάς. εὐνού-
χος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφραν-
σίην, τέρψιν. V.

*lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violave-
runt, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri col-
ligant cum tibiis & cymbalis ! Haec minatus est. Itaque opti-
mum vobis fuerit leges non violasse.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum nego-
tium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & deli-
cias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii ope-
rosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, &
pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari
nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum
exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum
aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne
quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσχεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστέϊοι,
καὶ Φαιδρὸι, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
εἰς πινάκιον ἐκάστου τῶν Φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἑορτῆς, καθάρισον μὲν τι περιΦερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδάρῳ. εἴτα περὶ δέιλῃν
ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu funto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiciuntur sordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ
 πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκο-
 μίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι
 τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμ-
 μάτιον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέ-
 ροι ὑποπτεύουσι τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται,
 μίαν κύλικα ἕκαστος πiónτες, ἀποτρεχόντων ἀπαι-
 τούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια
 πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ
 τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα
 ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν
 πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότη-
 μον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασ-
 σέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις
 πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque in-
 stituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero
 deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem
 fidissimi servorum iam senes. Inscrubatur autem in tabel-
 lam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspe-
 ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quis-
 que calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditur du-
 pla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplica-
 rios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissi-
 ma sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam
 eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives
 ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives
 excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis
 superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

Βανέτω καίκεϊνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεᾶ
 ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων; καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμψεν ὅποιον ἂν ᾦ, μέγα δεκείται. οἴνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δεκείται· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπτέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐφημον, καὶ
 συμποτικὸν ᾗ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πᾶν Φαιδρῷ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 εἰπόθηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἄρπης ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶ πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecumque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiam si, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπράθεν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἢ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πῆσσοι ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομίην. οἶνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μὴδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὥς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μὴδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅποταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γεισχιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ἦ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖον ἐκάλουν. V.
 τῶν σμμάτων περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρή ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομῶν
 μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μῆρς, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἶνοχόος ὄξυ δε- 18
 δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπ' ἀνάγκης ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπ' αὖν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 εἰς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἦν δὲ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῆ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μίσθ καὶ ὑψιλῶ. G.

amici cum illo ministrant. Hæc leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19.
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστῶτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἡγησάμην δεῖν αὐθις ἀναμνησαί σε τῶν αὐτῶν.
 ἐχρῆν γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμηξ ἢ κάμμος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροι-
 μία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiaſti, ſolemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer eſſe rationi
 adverſum, alios noſtrum opibus deliciisq; affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iſdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, ſublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde impe-
 rare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, πατέρω μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλᾷ βεβηκότα, οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλᾷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὅπτερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνίστον, καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χρηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,

20 εἰ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καί· τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος, ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνε αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἑτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰςὶ δὲ οἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φαῖται μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potientem; sed tellurem sine femine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse; fuisse etiam,

ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀν εἰκότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμνηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιῶσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21 γει, ὦ Κράνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* &, unde nanciscar? &, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praefertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν εἰς τὸ ἰσοδίαiton, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοῖνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σιγῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῶν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρώτι πολλῶ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφυρῶν χλαμύδων. V.

10 Χοῖνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σιγῶν) Σιωπῶν. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστι

καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ π ἀντὶ τοῦ Σ. κίστι γὰρ . . . οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτάναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuoque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in fomis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulve oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne; & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μὲν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δειπνῶν, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὀψῶν, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίειν· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μὴδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα Φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προσιπεῖν δὲ καὶ ταῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖν, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumptos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente fervore atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράϑηαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακωμῆσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποικώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τοῦ ἀμφορέα, κατὰξαι· τὸν μάγειραν δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τόν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν Φησί· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ἀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἶνου, καὶ ἡδύς. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρρήγνυσθαι) Ἀποσταλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατῆθῃ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος ἰγνέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντα, πάλῃς ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que esse impera; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer eversam illis fregerit am-phoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsistentes in montem ipsis cum veribus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένας οἴχεται καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύουσιν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἴους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 νηδὸν διατετρπησθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μῶν, ὥς
 σαγῆνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὡραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ἰακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λέας, ἢ Ναρκίστους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπορρεούσης τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ωδίαις οἱ σφηνοπῶγones, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντῶν τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπῶγones) Σφηνοπῶ-
 γones ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσιν, ὁ μὲν
 ἐλευθερὸς ἀναφαιαντίας ὄφρυς ἀνε-
 σπασμένος, ὅξυν γένειος· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιτανόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων
 ἀγγέλῳ. V.

nae autem saginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὠθεῖν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἐτέρου ἂν εἶη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὦν, πέπαυμαι [εἷς ὦν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ· ὥστε περὶ τῶν μεζόνων ἀ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius opus fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse desisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἶη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ ταῖς πλουσίοις περὶ τῶν δει-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ὥστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναιξὶν ὀμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας). Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avariniam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus ef-
 fe, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne aceſcat

σῖτος φθειρίζῃσιν, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέλῃται τὰ ἐκπώματα,
 μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραν-
 νεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν
 ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἡπίστασθε
 τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσιν, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἐδοξεν. Ἐπεῖτοι οἶμι με αὐτὸν
 οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλου-
 τεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχω-
 ρήσαντα ἄλλοις, καθεῖσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὑπ' ἄλλω ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
 εἰδώς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτιῶ
 πρὸς με, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορου-
 μένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμνον ἐπι-
 τρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ
 τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιάρων ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν.

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆται. V. καλεῖν μετ' οἰμαγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτιῶ) Ποτιῶσθαι, παρα- τοῦς θεοῦ, δυσφορεῖν, ἀνίσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula la-
 tro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem
 ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una
 de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fue-
 rit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugien-
 dae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum
 me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo es-
 sent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, de-
 fideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed
 cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque impe-
 rantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae
 autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgi-
 tare se & placentis, vos nasturrium, aut porrum, aut ce-
 pam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In prae-
 fens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισίν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ Θόβην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδρην, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα· ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσίν, ἀλλὰ μὴ Φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄστιοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum divitiarum fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impe-raverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *men-*tem pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
 29 καὶ συῶν. Ἐὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρώσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλὰ ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχρήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μῆτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾷν ἀρμάμαξαν, μῆτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφειωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse? aut si quid *tale simili* alia causa accidar. Quamquam ne ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra, quam fatis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
 ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer necessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in universum, quorum vos ignari aurum modo illorum spectatis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis vectos, *hiatis admiratione*, & adoratis. Si vero despiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollietiam vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐΦ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτησίς εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροίτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθῶμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμεν'· καὶ οἶδ' ἔτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coe-
netis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas; & pocula
ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat pos-
sessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis,
non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec
consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus
norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari di-
gnum est, si cogitetis, abeundum esse paulo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate.
Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas
ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἑναγχος ἐπεστάλασσί μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 Ἐναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos
accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiat. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μὴδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδυν. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, εἰρωνεῖν ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγούντες τοσούτω κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζομεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κακείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθλήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περὶ τὰ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius *quam* opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quomodo enim, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si quae essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciat^r, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμὸν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ἂ Ζεὺς προθῇ.
 ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἃ
 καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δειπνῶν πέρι, 32
 ὥς συνδειπνοῖεν ὑμῶν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ
 ἐπιστολῇ, ὥς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισα-
 μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων τινὰς ἐστῖαν διὰ
 μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ
 ἀνιάρων τῷ δειπνῶ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὅβρει αὐτῶν γί-
 γνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν.
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν
 ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μετὰξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον
 ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδ' ἐς κόρον ὅμως
 φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
 δυσσεύς ἐταίρους, κηρῶ βεβύσθαι τὰ ὄψα. τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ἀκνῶ λέγειν ἃ περὶ

10 Καταγιγνώσκειν) Λοιδορεῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi pri-
 mum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admo-
 dum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente ha-
 betis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum ca-
 piant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc
 solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non
 inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos con-
 vivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad faruri-
 tatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos
 Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo
 sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῶν μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευτέροις πρέποντα, τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τούτου ἐνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσιῶν, ὡς τὸ ἴσον ἅπαν-

§3 τες ἔχοιεν. Ὁράτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσονται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις αἰείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πεινῆτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἣν μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ πρα-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est illa aequalitas: & praeest hanc ob causam conviviiis vestris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accuserent, sed honorent potius amentque, minorum istorum participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθνήσκει τῷ κοινωνοῦντι, καὶ δίδοντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὗξαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος ἢ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ πλοῦτος, ἀποδῆς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἦδ' οὐ, 34. οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, καὶ τοὺς μονιούστων λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον εἰσουςι εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικῶις, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικάς δεξιῶσι. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter bibendum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expressum sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste, caret vestra felicitas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers. Neque enim aequè iucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum solivago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabulis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις παικίλαις συνέσονται, οἷαι ἡδίσται
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 δηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. τὰυτα πολλοὺ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 θώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λούτων τὸ πλήθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῷ λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὐξασθαι καὶ ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρώπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ αὐτὲ ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῶν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιότητι ἢ
 προσνηταῖς. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτέ-
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 suetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὀπτάμενοι
μεταξὺ θρασυῶν βουλευσάσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ
ἄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ἀραιότατοι τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῶν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ
πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῶν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος Φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀρῆναι κα- τις φασί. V.
λάμοις διαπιπάρμιναι καὶ τεταρι- 3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
χυμίναι σαπέρδαι λίγονται· ἢ τὰ ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσου-
ναι τιμὰν ἢ γούνης Παφλαγέ- ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in
faktum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & mul-
tam illis paupertatem levate, quos parva pensione interpo-
nitis amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΩΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 εἶδεν ἐκεῖνος ὅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακαλεῖ αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὁμῶς
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς θεομένοισι, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ἐλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι Φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέεσαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 φημίαι· καὶν εἰτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἥτοι παρ' εὐθύς, ἢ ὅσα ἤτησας. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 sit, & ob id ipsum preces illorum surda ferre aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 fari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamur ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuisset, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγο-
 νέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δαν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ
 ἀναδόντες τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοὶ ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δακούμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξίω-
 θεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῶν, τῇ Ἑρᾷ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibis-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum
 stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postri-
 die maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 bis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γεναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τα-
 τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν,
 ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπιβαστον ποιεῖν
 αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνβοῦντο, μετρίων δεή-
 σεσθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς
 συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδει-
 πνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ, καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κε-
 λεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅπόσον οἷόν τε, καὶ
 προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐ-
 τοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῖν, Φίλοι
 ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐ-
 δὲν ἂν αἰτιάσαιτο, κακείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducti decrevimus
 in posterum nostrae securitatis causa, non amplius acces-
 sum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac
 vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petitu-
 ros, neque contumeliosum quidquam admissuros in con-
 viviiis, in communionem veniunto, quod bene vertat,
 nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mit-
 temus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insu-
 per impendemus. Atque in universum nulla in parte de-
 ficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere de-
 finunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunt. Nos
 quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re
 accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκίε, διατριβὴν Φασι γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καὶ τινες Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ συμ-
κρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ εἰσέυδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἡπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδύπνευ μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίθαι ἐπιγίγνεται. ἀφω-
μοίεται γὰρ τοῖς ἐν τῇ γάμῳ τοῦ
Πυριβόου τετρίσεμνους· καὶ γὰρ
οἱ Κενταυροὶ μεθύουσιντες, εἴτα ταῖς
σῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ὑβριστικῶς
ἐπιτίμνουν, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνου προχώρουν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πόλεμον προῦθυσαν ἀσπονδόν. τῶν
Λαπιθῶν γὰρ τις γάμους ἐπιτελῶν,

ἐκάλεσέ τινες τῶν Λαπιθῶν, καὶ
τινας τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν
Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
τὴν γυναῖκα ἐβουλήθη βιάσασθαι,
κρατήσας οὐκ αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
ἀπίτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ἄλλα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ
πόλεμος. V. (Mago in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
coena apud Aristaeonem, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Ex unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διονίκος δέ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρέγενετο, ἀλλὰ οἷε μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαν-
μάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνους, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐ-
τοῖς ἡ Φιλονεικία.

- 2 ΦΙΛ. Τεῖγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ
βουλοίμεθα τάλληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἑκα-
πτα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἠκεῖν ἐκέλευε καὶ τὸν Διονίκον γὰρ
αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παρῳγόνοιτο ἅπασι, σὲ
δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους
αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιού-
των, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις
ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις
ἦδιον ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter ralia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιματὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπείν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΤΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιῶς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγούμενους πράγματα, ἐν οἷῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἐτέλεστον καὶ ἀβάσχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διώνικος ὀρθῶς

1 Ἐξω βέλους) Δεξιότατα κίχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτίρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυόντων συν-

εἰράγει, εἴτα τὰς γεγενημένας διμυῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προῦχαιτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτι διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθισίνου πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροΐας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iaculum epulabimur, sive senes vinolento furore turbarint convivium, sive iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque *Odī*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῆνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἶπειν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσεις τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἑάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δέησῃ. καὶ γὰρ θρύφομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν) Ἡίκα συνέπιον ἀλλήλοις παρ' Ἀθηναίς οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ οἶνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθύδνησεν μὴ πιδὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτον κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἐῶλον γὰρ τὸ χυσεῖν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ μῦθοι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hefternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὄργην, διηγῆσθαι γὰρ, ἐπεὶ περ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλθωμαι Λυκίου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὃ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστίᾳ ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῇ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γὰρ μὲν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδείότερον, εἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμῳ τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὄργην) Τὸ μηδὲν κατ' ἴδους Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, πρὸς ὄργην, καὶ τὸ ἄλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπι. V. (ὡς πολλάκις περιβέβηθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Lucian. Vol. IX.

Π

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ πάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκίνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, αὖσπερ ἐβέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱός, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθύς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιάτατον. καὶ ἐπειδὴ σχολιδὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.
15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιαιρόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, fronsu praeopraavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeneti ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιαιὸς, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρειττόνων καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστός συμπάρων. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

II Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾷ τραπεζῇ τοῖς ἀνδράσι συν-

εἰστίαν, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas sponsa, accurate velata; circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quaevis

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτης, εἴτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἴτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἢ γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικουρείον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξις Ἑρμῶνος, τούτου τοῦ ἀνδρός, ἵνα μὴδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλοπῶν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, εἶφῃ, ἀτὰρ εἰ καὶ μὴδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικουρίου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἴτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἴτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἶπ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V. Ἄνακας γὰρ ἱλαγον αὐτοῦς, καὶ 4 τοῖν ἀνάκοις) τῶν Διοσκουράων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, accubuit. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristænetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ioa, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάσις.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίне, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10 διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκτασιωτάτην ἑορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἐστῖαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμῖξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσιῶν, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιάμεθα 11 οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρσκευάστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χρυμοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiæus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaenetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, fodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὅρᾳς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνοθέμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος,

12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακάς. Ἀμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἄκλῆτος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποτηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπιδεύμενος, σκάπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκίοι καὶ γήσιοι. ἂν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρεισίφει σε τῷ συμποσίῳ διαβάλλοτο. καθ' ἃ ὄντο Ἀλκις ἐν τῷ, Ἀνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις αὐτὸν ἐπὶ δείπνῳ ἵνα καλεῖ, παρίσιν

δοτακαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τοῦτοισι δὴ δέῃ σε τ' ἀπιτυχεῖα ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστος μηδὲν καλεῖσθαι. 1148. παρ' Ὀμπρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μαράνεις, παραφρονείς, παρανομήεις. G.

inquit, senem, (Zenothemin designabat; audiebam enim) ut ingurgitat se pulmentarius, quam oppleta iure illius vestis. & quantum stantii post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostenduro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiiciebant, alius illud, Heus, Menelaë, furis! alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὐστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονβορῶντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὰν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ἔντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἀπαγέ, φησι, γυναικῆιον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτιοὶ κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δεκπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονβορῶντες) Ὑπογογ-
χῶντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μιγδαίου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παραδύ-
σσει αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ἣ
ἐστὶ κρακτικὴν καὶ βορυβάδην. ὃ καὶ
διὰ τῶν ἱπομένων παρίστανται κρα-
κτικὴν ἐπινύγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμπου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeonetus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Απαγε*, inquit, *muliebre*
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes. epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
*bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo**

ὑποβαλλόμενος, κείσθαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρα-
κλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταί-
νετος, εἰ σοι ἥδιον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν
ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν
ἀφρονότεραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπεριναστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
ιῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκόπτων.
ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
θυναμένων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἤδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθη
σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχείαντα. καὶ ἐδό-
κει ἄριστα ἐπινυνοκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
ὁ σκύφος ἐκείνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. ἰγλ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita manvis. Ab eo tempore per or-
bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
Scythae solent, ad copiosiorē pastum transferens, & cir-
cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
sentia redogit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἡπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δεικνύται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περισοβεῖτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησαίαι, καὶ ὀμιλῖαι, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τασούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ῥαῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστίασεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἶτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ἃ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἷς, παρ' ᾧ ἐξενοδόχῃσι Ἡρακλῆς. V.

4 Περισοβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκνείτο, περιφέρειτο. V. (Προεφέρειτο C. grave.)

5 Φιλοτησαίαι) Φιλῖαι, φιλικαὶ διεξιώσεις. G.

6 Ἐν τασούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτι ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτατον) Ὡδίων. G. 10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκει ἀρίστον Ἀττικῶ ἴδιαι. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commearē calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, in primis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, εἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένῳ τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὥδ' ὡς ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

16 σταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμίων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeonem. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeoneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀπαβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὥς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμ-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ εἶναι ἀγροικικῶς φάμεν εἰς τὴν πρὸς βίαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὕγιαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας. ἢ προπίνω βασιλείᾳ μεγάλῃ, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de causâ omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro *Hercule?* Quin bene noritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
 ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
 17 περιῶν. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν
 ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
 ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
 πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς
 ἐρραψώδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ
 αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέαντος, ὡς
 ἐξ ἀπάντων μίαν ὁδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
 λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,
 Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς. καί,

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδράων.
 ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
 18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγων,
 ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
 νώμενος Ἀρισταίνετος μῆδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς) Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
 δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
 in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
 quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam cla-
 more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
 dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
 qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accum-
 bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
 latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
 dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
 conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clipeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
 scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
 qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeetus, ne illud

εἶναι, μὴδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελοιοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ῥοὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτο οἱ παγκρα-
τιάξεν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ῥυθμῷ . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
παράλληλον δίσκῳ στάσις τῶν χι-
μεύοντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ δία-
στρον ἀποβλέποντες οἱ χορεύται ἔλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.
7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιεῖν. G.
10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅτε δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ ταῖά-
δη. V.

quoque delectationis experts tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gestificatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidasman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελω-
 τοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ
 ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παίόμενος ἐν τῷ μέρει.
 οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν ἡδύντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι
 ἀπηγόρευσε παίόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκρι-
 τημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν
 ὁ ἱατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει
 δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πο-
 λυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσα-
 το. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχό-
 μενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπι-
 κλείσαι τε τὴν θύραν, καὶ ξυφίδιον σπασάμενον, ἀνα-
 δόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ
 δύναιτο, παῖειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Saty-
 rion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pan-
 cratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus
 cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui
 vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, do-
 nec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto at-
 que exercitato homuncione victus. In risum ergo homines
 illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, pau-
 lo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dice-
 bat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi-
 cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum
 se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri,
 Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque
 pugione, tibias sibi porrexisse, iussisse canere. Deinde cum
 non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
 νὰ γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῶ πληγῶν ἀριθ-
 μῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
 δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δεξασθαι παρ' αὐ-
 τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
 τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρὸν τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
 τούτου, ἀσφαλέςτερον ἢ δὴ προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
 καλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
 τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
 πληγῶν, καὶ ἄμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
 μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκμήσας τοῦ γελοιοποιοῦ
 ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
 ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
 ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
 γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
 παρ' Ἑτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχᾶς) Ἀμυχὴ ἐπιπό-
 λαιον ἴλος. Cicatrix, puto, est.
 G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
 στήθεσσις κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
 τὸ φράζειν. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
 illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
 mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
 tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
 quam celerrime per fenestram deiecit in impluvium; & ab
 hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
 advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
 debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
 facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
 quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
 nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
 niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
 Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματιδίον τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὅπισω αὐθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταίνετου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκίне, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδώς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσούτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeenus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟCΛΕS ΦΙΛΟSΟΦΗS

ΑΡΙSΤΑΙΝΕΤΩ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἤξιώσας ἐναριθμῆσαι καί με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοὶ ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεον, οὕτως ἀχαρίστῳ Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μίτρας, ἢ λαγωσῶν, ἢ πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παρμένει δειπνῆσαι πολυτελεῖς, ὥς Φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23. εἰκότως· οὕτω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λῖγουσι τοῖς μίγα πανχυμένοις ὑπονομιᾶσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exfors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonstras. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerissime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-

- σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἢνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίαν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς αἶν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶμαι, οἶσω ραδίως
- 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὴς σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
- 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίξῃσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὅψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως

2 Ὁ μίντοι σαρείτης σοφιστικός
 ἐστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὡς
 φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἑκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδελον
 ἢ ψεύδος προφανές. ἐρωτᾷσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρῶτη ῥαγὶς ἔδρασε τι εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἔδρασε,
 πῶς οὐχ ἔρατ' ἐν τῷ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἢ δευτέρα, οὐδὲ ἢ ἐσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁναιο αὐτ.) Ἀπολαύσιαις. V.
 8 Ἐν τῇ Ἀνακείῳ) Ἰερὴ τῶν
 Διοσκούρων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνά-
 κειον προπαροξυτονως, ὅσα ἀπὸ κτη-
 τικῶν συμπέπτακιν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτονως, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρά-
 ριον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόριον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μανσάλειον ἔργον. V.

losoφία? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς

Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέμην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστιῶς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδίδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέβηκα,
ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθές ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, *Aristoteles* III (ed. Ald.
559.) *Rhetoricorum* quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen *Victor*. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελο-
ποννήσου λέγει· αὐτὴ δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.
Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,

Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immisit arcubus potens Latonia.

*Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
addicerem, quod verum esse, & Zopyro paedagogo illius poteris*

- γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξις, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσμαι. Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σησαμῶντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἐταῖρε, ἀνα-
 γινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχέιτο ὑπ' αἰ-
 δῶς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἡυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδείσαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολὺν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὦν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ κατα-
 σχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) *Ἡ κατασχύνας,
 ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentaе, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore difflebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικότες, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψε, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νέυσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Σταικοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδοσίμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδοσίμον) Τὸ πρὸ τῆς αἰῆς κιθάρισμα. καὶ ἐνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem sustinuit. Cum ergo legere tandem servus desiisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hecodemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & subridens benevertere, quæ facta erant, studet. Ac servum quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio, iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) præbente tum initium epistola, *Talia, in-*

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρυσίππος, καὶ Ζήνων ὁ Θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύσθηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἐτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφῆμα πάντα, καὶ ἑορτὴ πρέ-
 31 ποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος ἡκηκόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤετο μεμνήσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθείς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτιμιν οὐκ ἐχάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνεται. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συγγενήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόβευσε τὸν Καλυδωνίον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γινομένης μάχης, ἀνείλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦς, καὶ ἀπειθοῦσα ἔσβισε τὴν λαμπάδα. ἢ δὲ ὁ Μελέαγρος νίδος τοῦ Οἰκίως. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vocus quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeenētus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeenete, mittere quam celerissime de primitiis, ne ante ubi fame senex pereat, Meleagri il-

καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
 μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγεύρας ἑαυτὸν,
 καὶ φθεγξάμενος παρμύγεθες) ἢ ἂφ' ἐνὸς ἀνδρός οὐκ
 ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
 τρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἀνδρας; οἱ
 τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
 Διοσκουράων ἤδη, ὦ Ἑρμών, τοὺς πλοκάμους περικέ-
 καρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
 πῶ δημῶ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα ταῦ μαθητοῦ
 ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημος, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχι-
 στα ἔπαβες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστά-
 μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
 γυναικός, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τοῦ ξέ-
 νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
 ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδης μὴ εἰληφέναι, αὐδ' ἐπὶ
 τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, εὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς,

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, Ξερσαλίων παρὰ χρητῆρι φωνὴ γίνεται. G.
 36 Πολιάδης) Ἀθηναῖος. G.

lius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
 sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nem-
 pe Chrysippi mentionem vos audeis facere, inquit Zenothemis,
 erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
 philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen metimini & Ze-
 nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
 tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
 daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sosstrati uxorem audi-
 toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
 subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
 rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
 situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
 gavi: neque quaternarum [in mensem] drachmarum foenus exer-

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτῳ ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
 δὲ καὶ ὁ Ἰων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπέξυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παῖσειν κατὰ
 κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὥς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῶ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποιχίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόοον,

5 Κατεσκέδασεν.) Ἐπέχυσεν.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται
 V. μασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
 mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum
 patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat:
 ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis
 offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob vi-
 ciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur deter-
 gebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus,
 quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuat Zenothemin, &, prehen-
 sa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incuf-
 surus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset ma-
 num Aristaeus, & transgressus super Zenothemin, me-
 dium se inter illos collocasset, ut separarentur, &, se tan-
 quam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fie-
 rent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν
Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποιοῦν αἰσχρὰ, οἷδ'
ἔλεγον αἰσχίῳ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν εἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος εἶα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι,
οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημονούντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

1 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων
τοῦτο τῶν μαθημάτων ἐστίν, ἀλλὰ
τῶν μὴ κεκριμένων καὶ προσχόν-
τως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ

Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν
δύραθεν νοῦν προσεκτίσαντο, τὸν
δὲ ἴδιον ἀπάλισαν. V.
§ Ἀτρείς) Συνεχῆς. V.

bam, illud praeferim, quod cuivis in mentem venire ne-
cessie est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne effiet, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
siebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrie-
tatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὕτω
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤσαν.
ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αἰ-
ῤιστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥῖψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίου γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἢ
Ἐρὶς μὴ κληθεῖσα, ἔριψεν μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἔγραψεν, ΤΗ
ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
σβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην. δι' ἧς ἡ
Τρωϊκὴς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecissee, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθῆι-
τε ἀμαθεῖς ὄντες· αὔριον δὲ ἀμυνδύμαι ὁμᾶς ὃν τινα καὶ
χρῆ τρόπον ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνοθέμη, ἢ σὺ, ἢ ὁ
κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέ-
γοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ
ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦ-
το ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ
τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ
τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦν-
τες, αὐτοὶ τὰ αἰσχιστὰ ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πά-
σχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον·
εἰ δὲ καὶ κληθῆιητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίουντες, τοσαῦτα
δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδόνην
περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος,
μιστὴν οὔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας
ἀπορρίπτειν αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἤνῃκε,

esset Aristaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *fatis fue-*
rit, si ruditalis convincamini; cras vero vos, uti par est, ul-
ciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile,
qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possession-
em, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quam-
plurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper ver-
femini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usi-
ras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis volupta-
tem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa
turpissima quaeque faciat ac patiamini, indigne ferentes, si quis
ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum eda-
tis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere map-
pulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, ple-
nam omnis generis carniū, soluta illa proieciturus in so-
lum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερώς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδέσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιούντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἶπε, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῶ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γαῶν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθθη τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας. Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας υἱός, καὶ
- 38

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, quae ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion professus se manifestius, Desinite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeon et Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniquitate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeon, pacem sic factam arbitratus. Et simul inferitur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de fartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμῶντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρσταινέτῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῶ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ιδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γὰ-

1 Τρυγίου) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σησαμῶντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque offerebatur: deinde Cleodemo, & qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discefferat, utriusque *admodum portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, *Primus* ergo, inquit, si videatur, incipio! Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειδομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὥς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὥς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγη, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιάσις ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζῆλον) Ποῦ καίται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικείου ἐρᾶν; ἐξήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ εἶδεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθορεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τοῦτίστι περὶ γυναῖκας μαινέσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλά, καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platonem obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum simus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non defines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Define, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Ἡ οἷ πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετου ἐν μεγάροις,
 Δία Κλεανθὶς ἀνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Προὔχουσα πασάων ἑλλάων παρθενικαῶν,
 Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφῆβων,
 Κρέσσων Νηῆος, καὶ Θέτιδος παιδός.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τούτον θαλαμήιον ὕμνον
 Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶδος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰ μὲν, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
 καὶ Ἰων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἀπ' αὐτοῖς κινθῆναι γέλωτα. ἐξε-
 πύτνυς καὶ τοῦτο Λουκίου τοῦ ποιή-
 ταντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμωδίαν
 τῶν ἰσχυριζομένων. ὡς ὁ λόγος δεῖν-

λασκῶν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λαχθέν-
 των καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρίσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.

14 Ἀπιόντι) Γραι. ἀπίντι. V.

Unica tandem qualis Aristæneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praeftans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristænetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὀρνίθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες,
 καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ ἀΦῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει
 43 μετὰ ταῦτα, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδίκημένος. Οἱ δὲ ἀμ-
 Φὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμλε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναν-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθε-
 μισ (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτὸν ἀΦεῖς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, οὕσαν. ὁ δ' αὐτ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώαν, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γὰρ Ὀμηρὸς μεγάλῃν λέγει κι- κλου σώματος. V.
 νηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμλεστέρα) Λιπαροτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 sit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἔπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἷδ' ἐμά- 44 χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ριπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ· διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαὶ, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χριστῷ μάλα) Ἀγαθῷ, μεγάλῃ. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbibus auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristaenetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat, sponsisque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilix etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἥριστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συρμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτρηψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἦκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.

45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponfa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, fervorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, ἰώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνύς ἐμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιάου διδασχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ριπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν φῶτος ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις
 λύχρον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 οὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκῶς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 αναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, san-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu fur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

- 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ρινὸς, τῇ
δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
ὑπ' ἀλγηδόνων ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
καῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
σθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ᾧ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου
τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
νίαις κατελημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζευγὸς ἀνατε-
θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικρὸς ὁ
ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Καδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπο-
ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρείας. V.
13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἢ τοῖς
φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia qua-
dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
exportabantur, ita male se habebant: fenex inprimis Ze-
nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
lum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon,
licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδῆσαντες ἀπῆγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἣ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπραγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι τοιούταις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δρᾶματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραίνουσι) Ἀτελείστως τελούσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Diu insperata patrant:

Certa fides ast irrita manfit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τει ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῇ, καὶ ἔστιν ἰρῇ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἄμα
 τῇ πόλει οἰκομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἢν' μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπίκετο. περὶ ταύτης αὖν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἑρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστί. ἑρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἑρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐών' καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adeptæ est. De hac igitur urbe iam dicam, quæ in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quæ faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fabulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quæ narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sum edoctus, quæ, ætatem meam

οἰκόσα ἑόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
 μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριαι ἀποδεῖξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρῶν ἐλέξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοσὶν χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιόν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
 ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπλὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
 Ἕλληες αἰδοῦσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἁρ-
 χαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνίοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλῆος) Ἐξ Ἡροδότου
 τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos
 novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
 & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum cau-*
sa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab
 Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, &
 templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud
 Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in
 Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate
 inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non
 illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico,
 multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud
 quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Si-
 donii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

λῆναι ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέστο·
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὖσαν
 Ἀγήνωρος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἄφαντος
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοῖνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὖσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόβее,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἤρπασε· καὶ μιν
 ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τὰδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διί·
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλοι Φοῖνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἥλιου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. ἐδᾶν δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ

λίν. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν
 ἤρπασθεῖσθαι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατε-
 φήμισαν. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 δωνίου βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ρώπην κατακτανισμένην. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum disceffisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiri, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro infidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάβεος τύπτονται τε
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσιν, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σιν, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴστανται.
ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως εἶντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ὀσίου. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μὴ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοισι παρακέεται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσιῇ γίγνεται. Εἰς δὲ ἔνιαι Βυβλίων, αἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τελέεσθαι τὸν Ὀσίριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσίριν πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρῶ δὲ
2 Μνήμην Ἀττ), κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium confit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepulchrum apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόβεν καὶ τὰδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλὸν ἐπὶ τὰς ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' εἰς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θαῦμα. καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην 8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρεος, εἰς τὴν ἅλα ἐκιδδοῖ οὐνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδων-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος θεὸς προφήτης Ἡσαίας ἐπι-κετομῇ καὶ ταθάξει [ἐν] τῇ κατὰ Δαμασκὸν ῥήματι, δι' ὃν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων πτέρυγες, ἐπὶ κείνῃ ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὄμνην ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπὶ τῷ ὕδατος, ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐθνικὴν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστιλλομένην ὑπὲρ τῶν πλανημένων ἀποσημαίνει. ὡς καὶ τῇ ἐν ἀγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαίαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque univrsum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκειται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωθυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τις ἀγὴρ Βύβλιος, ἀληθεῖα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ ἂν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμὰ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κικύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτιάδεια) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχίη) Συντυχία ἡ ἑνῶσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habes. Venti ergo vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius, Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum, Atque haec illa

10 μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά,
 τοσούτων δὲ ἑόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πό-
 λει μῆζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χώρα ἄλλη ἰοτέρεη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θάύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. καὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τῆς
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοντα ἐς ἀργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμῶσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαῖδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint,
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentisque valde iis Diis. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστοροέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ἰκόςα τῷ ἱρῷ ἐστί, 11
καὶ τὴν θεὰν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλῃσι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἴσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλῃσι ἤκουσα, τὸν Ἑλλῆνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκητο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεύονται. ὑβρισταὶ κάρτα ὄντες, ἀθέμιστα
ἔργα ἐπρησσον· οὔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
*Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-*

νοὺς ἐδέκοντο, οὐτε ἱκετέων ἠνεύχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδίδοι, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλῆς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἴνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκοσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστοροῦσι.

- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δέ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἑρῆς ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαί καὶ μέγα ἔον, νῦν τοιοῦνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτους ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ οὐκ ἱεῖες μῦθον, ἀλλὰ πάντα Συρίῃ, καὶ Ἀραβίῃ, καὶ πέραθεν τοῦ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θαλάσσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὰ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱερῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ, τοιοῦς δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: & est sub templo fane parvus. An vero ex maiore olim tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

ὅη πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ
 ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἰσασθαι, ἀλ-
 λὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὐνομα. Δερκετοῦς δὲ
 εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθησάμην, θῆμα ξένον· ἡμισὴ μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος
 οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι.
 πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χρῆμα ἱόν νομίζουσι, καὶ οὔποτε ἰχθύων ψάβουσι, καὶ
 ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περισσότερην δὲ μούνην
 οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδε ἰρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δο-
 κέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἶνε-
 καὶ τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπῆκετο· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα καὶ
 δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱόν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθο-
 μαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc
 quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iu-
 noni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto.
 Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum specta-
 culum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus
 inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hie-
 rapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius rela-
 tionis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, &
 nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent,
 columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae
 hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis
 causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; al-
 terum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego
 aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte recepe-
 rim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero
 mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 13
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστὶ τὸ δὲ ἱρὸν Ἀττεω ποίημα.
 Ἀττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἀττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆϊ ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἡμεΐψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικίην
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν Φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτew ἄν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὰ ἱρὸν ἐπαίησατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσί, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοίην
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit. primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque illum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt;

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἦρην μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέην δὲ
τέμνονται, καὶ Ἀττεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπεία
μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθεῖα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱεροῦ περὶ, τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ
ὁμολογῶντες, τὴν μὲν Θεὸν Ἦρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίνην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέα σήματα·
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ
Φαλλοὶ δὲ ἑστάσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ

ΜΗΤΡΥΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt;
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI

NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργανον. Φαλλοὺς Ἕλληνας Διονύσω ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοῖόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεπονημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κἀκεῖται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσαυτὴ μὲν ἀμφὶ τῶν 17 εἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἦδη δὲ ἱρῶ καὶ τοῦ νηοῦ περί, θεῖός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ὄντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ὄντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ὁρτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς εἰσὶν αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἰστὴ ἐκ δερματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοῖου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιτίθουσι ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μίσοις μικροῖς, καὶ ἐκπαρχούντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἔχον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σαμείλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολύμνος παῖς οὗτος λεγόμενος περίτρυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξιν αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδραστήσει αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἰστὴν ἢ Σαμείλῃ· εἴτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησαν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνος, καὶ τιθῆναι λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἔραστὴς αὐτοῦ ἰθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σικίνου ξύλου παδεύσας, κατέτρυχεν αὐτὸν μνήμη τοῦ Πολύμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθὺφαλλοὶ δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδεδειγμένοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec *νευρόσπαστα* [*q. d. nervis tracta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo fit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim structam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae verò

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡγήσατο, τὸν ἡλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὡς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμυχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἥτε χροὴν πάνπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὡς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανές ἀρρώστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ φωνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίηε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίακου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκητο, τὴν τε χροὴν ἡλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρὶ τὸν ἔρωτα ἐποίηε.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καὶ μιν ᾧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέρα 18
 ρα, κάρτα ὀρρωδέοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὁδε ἀρρώστееι, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὁδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ ὄρενοβλαβεὶν ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐβέλων ταύτῃ
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆϊ,
 μηδὲ ἡτρός ἐὼν, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθεις, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κατε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amen-
ia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per,*
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecetur? Ad haec ille, neque se uxori unquam parfurum.

- παιδί σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρύης ἐπεθύμει· οὐ
 γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέ-
 σαι. ὥς δὲ τάδε ὁ ἱητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσ-
 σσαι; καὶ γάρ τοι τὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ,
 πάντα ἔην ψεύδεις. πείθεται μὲν τούτοις, καὶ τῷ μὲν
 παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλὴν· αὐτὸς δὲ ἐς
 τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπῆκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐ-
 φρήτῃ ἐπώνυμον ἑαυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευ-
 τὴ ἐγένετο. ὥδε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.
- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἐτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐθήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγχεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νούσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγάσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο, καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, conficta erant omnia.* His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, fornicium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ὑγίᾳ γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἰρὴν πάλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατὸν πολλόν, τοὺς μὲν αἰ-
 κοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλῆος εἵνεκα. καλέσας
 δὲ τινα τῶν ἑαυτοῦ Φίλων, νεπρίην κάρτα καλὴν, τῷ
 οὐνόμα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε,
 ἐσθλὸν ἔοντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ
 πάνπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν δὴ ἐπεδέξαι· νῦν δέ μοι χρεῖω μεγάλης πίστιος, τῷ
 σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέ-
 σαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατὸς ἐπικρατεῖν· σοὶ δὲ
 ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τάδε
 ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λυπαρέων μὴ μιν
 ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μέζονα
 χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἰρόν. τὰ δὲ ὀρώ-
 δεε, μὴ κατέ οἱ ζηλοτυπία χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρα-
 τονίχην γένοιτο, τὴν μῶνος ἀπάξιν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμῶς ἐπείβετο, ὃ δὲ ἰκεσίης δευτέρης ἄπτεται, θεῖναι
 οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
 λείσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
 τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέσται, καὶ περὶ χαμάζε, τοῖά-
 δε ὠδύρετο. Ὡς δὲ ἰλαιοι, τί μαι ταύτης τῆς πίστιος;
 τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρομαι; νέος μὲν ἐγώ,
 καὶ γυναικὶ καλῇ εἶσομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
 ἔσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
 μαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
 τα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίηε,
 καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
 σμύρνην τε ὄμια, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
 καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σφηνάμενος, τὸ τραῦ-
 μα ἴητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκει, ἀπικόμενος
 ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
 ἀγγήιον, καὶ λέγει ὧδε. Ὡς δὲ σπῶτα, τάδε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
 conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
 se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus es-
 set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
 mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc verq
magnae mihi erit calamitatis, nisi omnem ego mali causam atque
obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
 tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
 myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
 gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
 facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
 sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

χειμῆλιον ἐν τοῖσι οἰκίαισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθεον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 οὗτ' ἂν δέ ἀπίκωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δε-
 ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
 Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλέα ὁδὸν ἦννε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περὶ ὁ Κομβάβος
 ὀρρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν πθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην
 ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν εὐόντα λα-
 θέειν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηιδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

*mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
 de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
 illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi
 carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, saluum
 rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo,
 quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab
 eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin
 diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
 gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
 tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum
 versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem,
 & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
 harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam,
 virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci
 voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.*

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίῃς ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεισκέ τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμνηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκυσίην ἐδίξετο. ἄλλα μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ᾗδετο. ἐπινοεῖ ὦν τοιαύτῃ οἶνω ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχυρή, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίῃν ἀναχωρεῖ. ὡς δὲ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήσια, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὃ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναινέτο, καὶ οἱ τὴν μέβην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fateretur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa mimaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ πάθην ἀπηγγέσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς
 ἐμφανὲς ἤνευκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε ἔλ-
 πετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδα-
 μᾶ ἑλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεῶσα, ταύτην παρα-
 μυθίην ἐποιεέτο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν
 τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλ-
 λων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξι Γάλλοι ἐπιμαίνονται,
 ζηλοτυπείε δὲ οὐδεῖς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χῆμα κάρτα ἱρὸν
 νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23
 τονίην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἀπικνεύμενοι κατηγορεῖον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγγέ-
 ντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομ-
 βάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀλη-
 θεᾶ, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο,
 αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατη-
 γορεύειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἑλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντε ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζίμους
 καλοῦσι. Μ.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nun-
 quam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit :
 amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo
 versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi
 amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae
 Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hiera-
 poli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant re-
 gem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fie-
 ret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc ope-
 re, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime ve-
 ram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam
 scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo
 pudicitiae suae reum fuisse. Est quod de Schenoboea sua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταῦ
 τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαῦδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχεται ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκητο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
 τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιαῦδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφανθὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoffia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
 fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
 custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
 tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisisset
 talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἰδοῦκε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνε-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει' ἔλεξε τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἔπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖαδὲ ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόςδε μέντοι ἐὼν, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίῃν ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lant causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iur mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί, δὲ σεαυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μούνος ἀνδρῶν ἔπραξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σφέτλιε, ὅς τοιαύδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὦφελε· οὐ γὰρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιαύδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντῶν ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἅπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριοι, καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι. ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδὲ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα, καὶ ἔποιεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἦγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἔδοκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἶκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νῆϊ, (ἀτελέα γὰρ μιν ἀπολέλοιπε) αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νῆον ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit; neque si cum uxore iaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabdo aut felicitate. Postea cum petisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de novo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίας εἴνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ εἶσθαι χαλκεόν· καὶ ἔσθῃ
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χαλκεός, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστά
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὥς ἡ Ἥρη Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῶνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρήϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπει- 27
 δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἐτι νῦν μέλει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρη χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὧν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε οὐκ ἐτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem iacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem iniecissee, ne solus ademtam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀναστῆται
 καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ
 καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
 καλὸν τε ἄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐπὶ ἀνδρῆϊν ἔχοντα, ἔρωτι
 μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἔοντα, ἐω-
 τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀβυμέων, ὅτι οἱ
 ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
 ἦδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
 μοι περὶ τοσαυτὴ εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
 ται, καὶ ταφῆς, ὅκοιόν θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς
 τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
 θέσιός τε περὶ τοῦ νηοῦ*, καὶ μεγάθεος, καὶ δῆτα ἔρεω.
 28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
 κείται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
 Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
 grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
 cto homine ira pulchro & vestito viriliter, magno illius
 amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
 se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
 feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
 sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
 causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
 dicta funto. Gallorum autem deinde procedente sermone
 mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
 modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
 rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
 to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
 Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. Iac-
 et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀνεμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγας ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖσι προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐσῆασι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς ταυτέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἁκρῷ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτήν δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχλωέων ἀγχάθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιεέσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὖρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδόντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γὰρ μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ ταυτέοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, sique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, idem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτε μὲν εἶνε-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκεῖ δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἄνδρας ἀνέρχεσθαι. Ἡ δὲ οἱ ἄνοδος
 τοιγὰρ. σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ
 Φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδὸς· ἀνίων δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἥνις χέων.
 εἰ δὲ τις τὸδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τεύοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κού,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἑτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκίεα· ἀπὸ
 τῶν ἑορὴν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρύ-
 ρον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεύμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἴριαι) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, κότος Κορύβου Διόνυσου ὑπόμνημα,
 οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἔχειν, κιναι- μισθόν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσου ἰχ-
 θύαν Διονύσου κατάγορον. παρ' τετιχότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μά-
 ὅσον καὶ ὁ Φάλλος τοῦ πεπορευ- νυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reijcit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκεῖνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἕκαστος. παρυστεύς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει·
 ὁ δὲ δεξάμενος τούνομα, εὐχολῇν ἐς ἕκαστον ποιεῖται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποῖημα χάλκεον, τὸ αἰθεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὐδὲι δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰκία ἐργάζεται, καὶ οἱ ἦδὲ ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεῖνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπεί· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρεῖν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἡ ὀρρώδιη. Φαλλοβαϊτέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιεῖουσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ
 κάρτα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θαῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius fursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane laus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσέσιν· ἔνδοθεν
 δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφὴ
 πᾶσα χρυσή. ἀπύζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἦν αὐτὶς
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱεεὲς μῶνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱεεὲς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχίβοι τέ εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεΐη. ἐν δὲ ταῷδε
 εἶναι τὰ ἔδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληΐζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discefferis, non deferit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες Φορέουσι· ἃ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴματα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴ οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις· Ἡ δὲ Ἥρῃ σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφήν ἐκφανέει. 32 καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ· Ἥρῃ ἐστὶ ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ αἶτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτίνάς τε Φορέει, καὶ πύργον, καὶ κροσσόν, τῷ μύσῳ τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὕδατώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδάωσι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου.

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiam si velis, alii ipsum assimules. Verum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Univerſim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rhaeae, & Dianae, & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, ceterum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ceterum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae valde pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Insuper vero Sardaee onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τούτο ἀπηγγέσμαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὐνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνουσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρῶδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἑστώς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σέ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορέη, 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελεῖ. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἑστήκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνουσι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημῆιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔβεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὧν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περισσότερῃ χρυσῇ ἐφέστηκε. τρῦνεκα δὲ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obtutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiat, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Baccchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδημίει δὲ δις
 ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν ταῦ. εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέεται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτεν
 δὲ εἶνεκα ᾧδὲ νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ᾧν αἰτή ξοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι φαινόμενοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τούτου κέα- 35
 ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐάβει ποιέεσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγῆνται, καὶ
 πρωθήβην ποιέουσι. μῦνοι δὲ οὔτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
 ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

sam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [desertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbari Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτὴν δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοις, ἀσοφίῃ μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι, ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνα καινουργέουσι. μούνοι Ἀπόλλωνα εἴμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἔστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἰρέων ἀνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐτὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἰρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ' ἂν δὲ ὑπαδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάτη περιδινέων.

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit infirmitas, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Aethiopia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντιάσας, ἐπερέταί μιν περὶ ἀπάντων πρηγμάτων· ὃ
 δὲ ἦν τι μὴ θέλῃ ποιέεσθαι, ὁπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τι
 ἐπαινέη, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκω-
 σπερ ἡνιοχέων, οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θεόφата, καὶ
 οὔτε ἰρὸν πρηγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποιέουσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὅκατε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 πέρι, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
 Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρήξε. οἱ μὲν 37
 μὴ ἰρέες ἀείροντες ἔφερον, ὃ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω
 καὶ Εἰλειθυίῃς. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὥδε κακο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἰρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιοι μῆσασθαι.

& in alium ex alio transilit. Tandem obfistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Itaque, si nolit fieri, retrocedit; si vero prober, antrorsum agit suos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicat etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus; & quando non futurae sunt: item praedicat de Signo, quando eam, quam dicebam modo, professionem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adfuit & alia signa sexcenta aenea regum & sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ
 τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀν-
 θρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποίετο, ἑω-
 τήν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν· καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπῖκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορῇ, καὶ ἄλγεια,
 μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν
 ὁμολόγηε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἥρην
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρομά-
 χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νιν, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
 cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
 lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾷ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροῇ-
 θεες. Ἰρεές δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν Φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβάμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν Θυσίην ὠπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέρισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος Φορεῖ, καὶ τιάρη
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλήθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες. Θυσίη 44
 δὲ οἷς ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & urfi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias;
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 assecrae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὧν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδόν-
τες, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἑρῇ κατάρχωνται,
αἰείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κράταλα ἐπικροτέουσι.

- 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφεὲς οὐδὲν εἰπεῖν εὐδαντο. Ἔστι
δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτῶν ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὔτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφόρων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσειον αὐτῶν ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὰ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὧν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιῶν πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφειστεῶς μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἴστεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subiecta ingens sustinere altare. Virtis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
 χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
 πανηγύριες τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
 καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα
 κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν
 ἰχθύων εἴνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἥν γὰρ
 τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
 τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
 γει τὸ μιν, καὶ πολλὰ λυπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
 γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
 μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι σαφές οὐδὲν ἔχω εἶ-
 παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
 ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγή-
 σομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
 κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
 χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρῶν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρῶν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
 ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνις ποῖα μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
 γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσ- οἰκήσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
 candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
 ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
 numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
 ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
 spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
 ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
 cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
 lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
 his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse acces-
 si, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in
 reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
 num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
 vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρη-
γίδα ὀρή, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ
τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀδεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς
49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἵματος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καί μιν οἱ
μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιήνδ᾽ ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι·
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα. ἐπειὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωται,
περιενείκοντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιᾶσι,
τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἐωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi
illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius
rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum
ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogam, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbo-
res excisas ingenter in aula statuunt: tum adductas capras,
& oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspen-
dunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Per-
fectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem
subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne
multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa
omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

στοί, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱερὸν 50
 ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱεροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πῆ-
 χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τὰδε γίγνεται. οὐδὲ
 ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τὰδε παίεουσι. Ἐν ταύ- 51
 τησι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσι τε καὶ ὄργια ποιεῶνται, ἐς πολλοὺς
 ἡδὴ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ εἰ ἐς Θέην ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιεῖουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκέαται, ρίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

- πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οὐ-
κίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποιεῖουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέ-
ρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
ὑπερβὲ λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρῆξαντες, ὀπίσω
ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν,
οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσι,
53 οὐκ ὅσια ποιεῖουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται του-
τέοισι· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνῃ τὴν ἡμέρην
ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνεύεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν,
ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκῆϊων τοῦ νέκυος ἕκαστοι
φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
λὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum
ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus,
eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce.
Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
singuli, & rasis capitibus, intrant: ante verò quam istuc
fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σῆας δὲ μᾶλλον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκεῖ χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτῶν δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες αἰψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκίῃα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων περὶ, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὁδὸ καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἐνωτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεῖναι θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectionem susceperunt. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πάμπαν χαμακοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λις αὐτόθι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρώθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἰρῷ ἀλλ' ἐπ' αὐτὴν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἰρήϊον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκῆα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιοῦσδε· στέψαντες τὰ ἰρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἐνιοὶ δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντέϋθεν ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens :
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum : certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maſtant vero non in ipſo tem-
 plo, ſed cum ſtatuit ad altare viſtımam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud ſe maſtat, ac preces
 fundit. Eſt autem alius quoque ſacrificii modus, *nimirum*
 iſte: Vittatas hoſtias vivas de veſtibulo praecipitant, quae
 deſectae ipſo caſu moriuntur. Quidam ſuos ipſorum libe-
 ros inde deiiciunt, non ſimiliter ut pecudes, ſed intruſos
 in culeum manu deturbant, ſimul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματῇ φορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κείνοι ποιέουσι. Τροϊζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἶεναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὥδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνῖαι τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pup-
 eturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submittrunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

I ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινες αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσίοντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἡδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δέόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπαρξασθαι.

I ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδέει τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινίας. G. **II** Ἀμέλει μὲν) Ἀπὸ τοῦ πάντως. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

I NAMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde Luere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poëta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poëtices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιεῖς, ἔφη, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ᾧ ὅς, ἔλαβον ἑμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσεπιεῖν τουτονὶ δεόμενος ἦκα, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἴστε δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδίδοναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γάρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαί γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχέσθαι, συμβουλοίμην αὖ σοι. κοινὸν γάρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ ὕπερ πολὺ παρὰ Πλάτων τῷ φιλοσόφῳ ἰστὶν εὑρεῖν. V.
πλειόλους φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφνηματικῶς, Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, *inquit*, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, *ait*, precibus adoraturus istam venio, *manu autem monstrabat Homerum*: nempe noslis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, *inquit*, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, *inquam*, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, focium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποιήσιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

- 3 ΛΥΚ. Μακάριος γάρ εἰ, ἦν δ' ἔγω, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἦδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφρον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς οὐδὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρισκόν τινας ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνέτιθου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρβρων ὑπεστέλλεσθαι εἰάθασιν Ἀττικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τοῦ, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἡλείψει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρβρον συνεπακούμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτότερον δ' ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρβρων ἡλιπιστίρας τὰς πτάσεις προφέρεισθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλεία, καὶ προσήλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὕψος δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὼ στάδια. ἐνταῦθ' Ὅμηρος συγχρίνει Δημοσθένει. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ἥτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένει, ἐν διαλέξει τοὺς ἰσχυροὺς εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυδούμενος, τίρπων. V.

Thersif. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρύφῃ ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναι σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν.

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωας, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὅ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὐγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

9 Κατορρώδουντι) Φοβουμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς pro no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ὑπὲρ antiqui uariantur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in car-*
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam aeturo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malte a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἵππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθίου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολυλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρές, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σημύγει Δημοσθένους, ἐν ὁμιλίᾳ τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμός ὁ αἰσχροὺς τῶν μίμων φόβος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poeticon opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poeticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *usdem* Homeri virtutibus contendere; & illud *Viste meo...* conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lascivi-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποφειμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμῶζειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι,
πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
κἀν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καβεῖρξας τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρα-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀΦαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem oppetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:

Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reditus, & suavitates illas comparisonum ad vim ea-

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἀν τάληδες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένος, ὁ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόντος· διαρκεστέρω δὲ τόνω πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἴκει φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος· Ἐκκελυμένος, παρ-
ειμένος. V.

5 Διαρκεστέρω δὲ τόνω) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρείττων Ὅμηρου Δε-
μοσθένος. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πεποίηκε τὸν Διομήδην τῇ Γλαύ-
κῃ, ὁργώσης ἥδη τῆς μάχης διζο-
δικώτερον ἀναγταριζόμενον τῇ λά-
γῃ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frenā, ut aiunt,
dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaeidum nomi-
ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut *suae utrique facultati* virtutes velut *mutuo* imple-

Φρονοίην ἀντὶ τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γινώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει,
 Φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραϊάν τινα κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος, εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἀνἀμΦι-
 λεκτος ἀνθρώποις ἕρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῶ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνδρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα.) Lege Gellium: (III, 11.) *Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri; Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae.* G. Graece sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopem contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo fecius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τὸννομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῇ προκρίνουσι· τύχην δέ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστένον δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον οὔρον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῶ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναί μὲν
 αὐτῷ πατὴρ, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῆν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiuciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ'
ἴσης ἀξίας ἐΦικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
μοσθένης. ἀΦθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μείζον προσ-
κείτο τοῦ πύγμαμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11
Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυ-
σέα κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
πρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
νους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
mus. Isocrates autem corollarium laudum Helenae inseruit
Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
violatam tibi arcessas, maioremque ipso sacco tabellam at-
que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
tionem excipit Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo
utar, crepido. Nec enim ordo ac census maior tum Athé-
nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόβειν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καὶ ἱστορίαν παρ-
 ειλήφωμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μῆδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατά-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης
 τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρφεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρέφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 mínium catalogus, Alcidamas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κάνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ἑρμαῖς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανοῦ χρυσῆς
τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιβεῖσαν δυσάλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζητὸς ἐγγυς, καὶ θεῶν
ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πέρι- 14
μα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαφθρῶσαι, μετελθεῖν ὅψε τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρνον. V. An πόρνον, vel πόρνης; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
Ἀσκήειν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
larum mentium furore, quae Iovis propinquae, & proximi
comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare ope-
ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρῆιχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν; ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὕδροποσίαν; ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσ

continuaire diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate exstiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam luisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
 λύχου· καὶ τοῦτ' ἔφη, σοὶ τὸ χωρίον τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὅμηρου ποίησιν ὑπῆρχε καί μοι λόγος. Ἄλλ' εἰ 16
 μετείσις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρη-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητα καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὥτων, ὥσπερ βαλανεύς κατατλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοινίας τε, καὶ χορη-
 γίας ἐφελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδό-
 σεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν, γελαῖν ἐπίσι·

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, *inquirit*, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem... *Atque ille sic continuans ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas,
 ut balnearor aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas;
 & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

Lucian. Vol. IX.

K

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγῳ τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

- 17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφη, ὦ ἄγαθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεβρυνθῆσθαι τὰ ὅλα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δεόμεθα; πλὴν εἰ μὴ σε τούναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνῆνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσθεζόμενος ἀντίον ὄραν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τούτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim absuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *infutius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
μιάς ὁρμῶσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβεῖσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
Δημοσθένην ὅλον ἐΦάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
λα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου
πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
σχουσι περὶ τὰς Συρακούσιους τραπέζας, ἡ οἱ Φιλήκοι,
καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐΦ' ἣν ἔλ-
θωσιν, αἰετὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. εἶμαι δὲ καὶ σὲ
μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐΦ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεπτοῦς, ὁρμῆς διαπύ-
ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
οψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
ματος, συνέσεως; ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
racufanas menfas, aut cupidis audiendi videndique homi-
nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
luptates incidant; nec enim quo se vertant habent, trans-
ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πελιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα,
 πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐ-
 βοϊαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλ-
 λήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀπο-
 19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὡς-
 περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπάμενος⁸
 οὕτω πως ἠγόρηκεν,

Ἴσμενόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμιον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσαμεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅσας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ
 βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμενόν καὶ χρυσάλαχα) Ἀρ-
 χαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ με-
 λοποιῶ ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύγε) Γραι.
 οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὶ ὅσας
 ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones,
 leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion,
 Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo
 mentem deflectas, quem *ioi* praeclara *velut* auferant. Quem-
 admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens,
 ita fere dubitar,

Ismenon utrum, aureo an Median colo,

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimne conansem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne
 an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

Θάνατον τὰνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
 γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνθὸς οὔτου δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς κατ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθου τοῦτον τὸν
 λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους, ἐκείνου μὲν
 γε τὰς ἀστραπάς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
 τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὀρώμεν,
 δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν,
 οὐδ' οἷον ἐξαρχέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς, 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
 ἡντιναοῦν ἀπατέμενυσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλει
 δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquirit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
 tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. *Apta tibi hic fuerit eloquentia* Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν Φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτόν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετα, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν θεοῦ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ εἰλθεῖν. οὐκ οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ αὐτοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα,

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ραστώνην ὑπατιθεῖς,

mus, praesto quidem Homerica lex est, Heroum laudes instituire e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Thersagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thers. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrente-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος
ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῶν γένοιτο.

ΛΥΚ. Προῦργου τοῖνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ
ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς ἴατερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν
ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν
ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραξείην ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα
πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχειρήσας ἰᾶσθαι, τὰδ' ἤδη κατηνά-
λwται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπα-
ρίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

³ Προῦργου) Προίργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προῦργον τοι
γίνεται, ἀπὸ τοῦ πλέον. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua
remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac
vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam
auctum sit.

Thersf. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narraas.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras,
deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas.

Thersf. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si
quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi
conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum
anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae
medicinae.

Thersf. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαρράλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθε-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὔβემην, ἢ Φασὶν
Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματη-
λασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὲν δέ γε, τοῦναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεεῖν· οὐ μάλα ῥάδιον δ',
οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenaeus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, dechnatis his, quae
tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κοινορτὸν περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
τοῦτα πρᾶτ' ἀξίαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
ὀφθῆναι καλωδύμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἀν μίαν αἴη με
στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσαύτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
σας στροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηνα-
λώκει πάσας ιδέας ἀν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
χείων, αὐτῆς αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therfagora, si putas,
unam me tot annorum *hominum* conversionem machina-
ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Thersf. Quid illud est, *inquit*?

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus est, cum huma-
nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκροάσιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κηήματος ἄφροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδά-
κει τὰυτα αὐτῶ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρητίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μετὰξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθῆνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχάν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero sa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οικίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεῖς, τὸ βιβλίον
 οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην
 ἔχων οἰκαδὲ. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρου
 πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· αἱ
 μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
 χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
 λείβομαι σοι πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
 σύ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
 θλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
 Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
 ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
 καίους ἐπαίνους, ἤειμαν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις
 μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
 μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
 θην, ὥς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie
 libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum.
 Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi ge-
 stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
 rus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gra-
 tiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: ne-
 que vero te relinquam antequam, quam fides promissis tuis
 constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
 cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
 tus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati pau-
 lum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
 mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
 ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
 ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

- τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσοδήμου τοῦ Τροϊζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
- 28 θεὸν δοκεῖν τιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο. (ἐστὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνηύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasoribus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire At-

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσὼ καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁσῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

APX. Κατειλήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

*chiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiēcisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἀνθρώπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ᾧ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείβουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ' ᾧ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. ΕὐΦήμει, ᾧ Ἀρχία· δοκεῖς μοί μὴ συννεοκάναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μην' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραίον τὸν
Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάνας, εἴτα πτήξαντας
οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλόν δημοκόλακα, τὸν
οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κελακία τοῦ πλήθους συκο-
φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέρα ἢ
κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
nibus velut innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
lam calumniam splendidiore viro, quam olim Alcibiadi,
reditum ab exilio contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
perides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθίστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτὸς τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων) μοσθίνην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θαυμάσας Δ- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinq. Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, con- venerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κραυστικῷ. μετένοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τάνδρῳς ἡπιστάμην. οὗτος μένγε δημογορίας ἐξαγγελ-
 θείσης. Ἀθήνηδέν ποτε, καταπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 togendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet: Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτικότεος, καί τι καὶ σκωπτί-
κον εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. τῶν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
34 μὲν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προεῖμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G.
ψυχάν. Vel Βοιωτίας accusativi
casus: sunt enim duae. Lege
Stephanum. Sed illud ἀδύνατον, 11 Μηχαναῖς) Κριὸς ἢ κατα-
πίλτας, arietes, τετραμαχικά ὄρ-
ματα. G.

lippum inuestus fuerat, & indignante Parmenione, atque
iocī etiam aliquid in Demosthenem adjiciente, *Iure suo*, in-
quit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.
Solutus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
chinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.
Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim,
non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' αὖ
 προσασπολέσασθαι τὸν δὲ βουλομένην αὖ ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον.
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθᾶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριδὲς
 οὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐπειήσατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπεΐθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τρήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φλῆναφος. τίδ' αὖ ἄνθρωποι πράττειεν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον αὖ
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
bis vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
sermone habuit. Misso enim Athenis Diopie cum suis, sol-
licitudinem ea mihi res afferebat: Ille vero in risum solutus dice-
bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγῆ-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδραπὸς
 ἐστὶ, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φω-
 κέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησον, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν Φροντί-
 στας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetitset, non Amphipolim cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellepontum potius sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abieciam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι
 τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανό-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαβεῖν ἐστίν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' αὐτὸ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκείνον ἡ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἄν- 37
 τίπατρε, χρη δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο ταῖς νῦν ἡ Δη-
 μοσθένης, ἐΦάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτέσαστο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἶσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

*tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutui-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
 cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 cto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Charetā, & Diopithen, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domū
 in tribunali retineri. Quod si hunc hominem armorum faciant &*

θρωπον ὄπλων ἀπέθηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει·
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τὰνδρὸς ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· αὐγὲ καὶ τοὺς λόγους ὡς-
 περ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμαιμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ροπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνεργασμένη, κε-

navium, & exercitusque, & temporum, & pecuniarum dominum;
 vereor, ne de ipsa me Macedonia in disputationem vocet: qui
 vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
 prehendant, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
 ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obstitat.
 Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
 bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
 non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
 nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
 de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
 de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
 nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
 Est enim praeter spem, & vitio ducum, & militem immodestia,
 & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷ γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοίας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσαι
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμπει, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἰ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἢ κερατηκῶς τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος.
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ 40

*ciendās nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 eae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotiusque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, *Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali.* Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, *Frustra*, inquit, *legationem**

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκῶτων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δῶροις καὶ τοῦτον ἀναπειθεῖν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατριῶαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

mifimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [nos Philippi] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an confiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostra adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continendam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,

ναίους, ἰδῶν τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δέ, φοβήσῃν οἷός τε,
πάσαις βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποβῆναι ταῖς τῆς
πατρίδος ἀδήλοις τύχαις καὶ καβαπτομένου τῶν πρα-
τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' αὖδ' ἐπὶ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
Ἀρχία, ὑπερέπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
καὶ τῶν αἰὲ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
μην, ἀποστὰς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν
καὶ τι καὶ νουθεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθηναίων
τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παρὰβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρησθαι
φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
icere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
indignamini? qui nec populo Atheniensem se submittat. Nesci-
tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus
vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
tos magis & firmiores amicos habere.*

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες ταῦτ' ὁ μάλιστα ἂν ἔλεγεσ' οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθαμμένοι διεφέρομεν οὐδέν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. εἴκε γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὥδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δημοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάλιστα δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ φιλόφρονα προτεινόμεν, ἑλεόντινα παρὰ σοῦ καθυπισχοῦμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμεν, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν.

5 Πῶς ἀπῆθαν;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus es: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupefebamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὅ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτῆκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθες ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αὐτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὅς ἡδὺ 44 γελάσας, καί με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτα τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴ γε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεις τάττεται, ὅσον οὐκ εἶναι, ἐπισκοπεῖται δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἔγῃ. ἰκὼν εἶναι πει- τῶ ἰκὼν εἶναι, ἐκτὶ μὲν γὰρ σθένει. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ans. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinata illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histriionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην αὐτῷ λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
 Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πο-
 λύ μοι μάλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
 παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκεῖναι, μὴδ' ἦν ἑμαυτὸν
 ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 εργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐφελοντὴς
 ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα
 στρατιωτικά, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοιαί, τῶν ἐμῶν

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est:
 neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipo-
 lin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim
 notarios constitui, ut dicta tibi fervarentur. Tametsi ego,
 inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Anti-
 patri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi
 cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrum-
 par, neque relictā acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in
 Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si
 vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, &
 moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in
 qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, &
 Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & milita-
 ria decreta, & leges trietarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλε-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα πὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σῶζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρά γε τούτου Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σῶζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευ-
 τέος. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμεν. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθεῶς θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐψησχυνόμεν·
 οὐκ οὖν ἡρούμεν αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

paed, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Graecorum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolerabilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adiuvi. Si vero servare me non potest insularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluisssem. Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei filias vererer & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἐμαυτὸν οὐ κατασχευῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάδιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳ-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθῆναι,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμως,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μούσαν
στερρῶς κεραυνύντος, Ἐπεὶσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὦν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθῆναι) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omni turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo feralli amicu-
to. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminif-
se, nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella; & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitis? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hisce, Archias, si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμενῃ ὅδ' ὡς ἦσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν Θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τεῖχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ Θεὸς ἀνείλεν ἀπόρθητον
 εἶναι μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μεν, ἀδέες δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος ἐμέλη-
 σε δ' οὐδέν οὐκ Εὐκλήμανος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς
 φείσεται· τὸν δὲ Θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἶπομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o pater, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moc-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonum audacia, neque movit me Eu-
 clemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorata sponse sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασιάνοις θεραπεύειν ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτῶμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . . καί μοι μὲν ἐφαίνεται
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζεν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. Βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egresus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces*. Per ego illos. . . . Et videbatur mihi adiecturus, qui Marathone ceciderunt. At *Valere!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obseffi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus, certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οὔχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἡ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοὺς, ἐπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάδημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Νατομεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quæ Heroum dicitur, vel vias, quæ putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathónem cecidere, præstantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α ,

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ Θεοί, μηδὲ κατὰ γυναικας συστρεφόμενοι, πρὸς αὐτὰς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ Φανερόν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα. τίς ἀγαρεῦειν βούλεται τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετόικων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζει. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἔξεστιν, διὰ τὰς ἀπληθείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἔστιν ἀπληθείας ἀμνημονεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miffere sermones, & aegre ferre, fi indigni multi convivio nostro interfunt: fed quandoquidem concio de his data eft, aperte dicat unusquisque, quid fibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari clafficorum Deorum, quibus ius eft? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψῃς εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δέησι.

ΜΩΜ. Φημὶ ταῖσιν δεινὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἳ οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολουθούους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ισότημους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶονται ἐργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιοι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ φανερόν, οὔτε δειδώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praetorium tibi hoc iam permittit: itaque me [meo permisso] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sum lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστί, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἱρῶ.
 3 Πολλοὶ γάρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμα, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. ἦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰσάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνῆν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τὸν ὄνομα. ὁ γάρ τοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἑλλην
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοινικός τινος ἐμπορίου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατρίδος, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μήτραν, οὔτε τὴν
μέβην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, αἶμαι, ὁρᾶτε
ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ἄλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεσσι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληγόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μήτραν) Μίτρα ὁ δῖός τις ὄπλις ἀλυσιδωτὴ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδομῆς· πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακὴ τις καὶ
λίγεται δὲ μήτρα καὶ προγαστήρ- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare sane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmī, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus nasura, semifurius, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & furum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ἔξῃς τὰ ᾧτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύνω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἔρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

Ι (Ὁ δὲ Φαλακρὸς) Τὸν Σιλπὸν
λίγην. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γύνη γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν
Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρώτην,
ἀφ' οὗ Ἰκαρία ἢ πρώτη ἀμπηλος
στομάσθη, καὶ ἡ χάρα ἢ ἐνεγκοῦσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εἶδωκε
ποιμῆσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κοῖς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνῆκοιεν οἱ βαθεῖ τῷ
ἔργῳ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχε-
θέντες, ἀποκτείναι τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δε-
δοκῆναι οὐ μόνον τοῖς καθιύδουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐργηγοῦσι καὶ
τῇ μίθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποι-
ν

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
τῆς μίθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐ-
τοῖς ἐμβαλεῖν τοιοῦτόν. ἐλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὄρειου παι-
δός, ἐξέμηνε αὐτοὺς πρὸς ὄρμην μί-
ξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
νὲς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ καθ' ὅρμην αὐτοῖς
εἶν ἐκτελεῖσαι, ὀρμήκισαν ἄχρι κί-
νησις. καὶ δὴ μεμετήκισαν οὕτως
αἰὲ ἐν τῇ ὀργῇ Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξήλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμὸν πεποιηκότας πόλιν
σχήματα, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναβή-
τες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, simis
naribus, asino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
tiam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam fide-

γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ἡ πάντων γελοιώτατον, ὧ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιάτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνθετος ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰάται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασία, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΟΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεισι μάλιστα, μῶν δ' οὐκ αἰμὲ ξενίας διώκει;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείβομαι, οὔτε Ἀχαιῶν 7 Αἰγίευσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἀ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχεες θνηταῖς ἐπιμαγνύμενος, καὶ κατῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῃ τῷ ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσόχων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς.

5 Οὗτο Ἀχαιῶν Αἰγίευσιν) Αἴγιον καὶ Ἐδίην καὶ Βούρα καὶ Ῥύκαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὴν πρὸ σοῦ Κρισαίου κόλπου, καταστεικρὴ εἶναι Ἐχινέδου λέγουσι, ὡς πρὸς τὰν

ἰσθμὸν αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης Ἐλίκης δὲ καὶ τὰ εἰρηκίᾳ ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ τὴν αἰγιαλὸν αὐτὴν δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, αἰεὶ ἐμὴ πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων ταύτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατον
ἐστίν, ὅπότε ἅκτις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταπτεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότης αὐτοῦ, καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς ταιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτραίῃ, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιθωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμῖωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

I *H ἐλλέβιον ἡμῖν γένη) Ἑλλέβιον, τὸ ἐνέστιον παρὰ τὸ ἐνέυρεσθαι
τοῖς τῶν ἀντὶν λαβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis sub-
ito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἔαστε μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἵ-
πης· χαλεπανῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεῖράκιον, ὄνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἰετοῦ εἶπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἔασομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥστε οὐδ' ἦν
προπῆ τις, ξυνῆσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύβαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν
ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥπερ καὶ Ζάμολξις.

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis fane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quoscumque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ἂν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθάν.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνῆται, καὶ χρᾶ, καὶ προφῆτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παράβυσθόεντα ἐς τὸν οὐρανόν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατ' αὖ φύσασί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων ὅμως δ' εὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματὰ ἐστὶ, καὶ οὐ πάνυ χρηρὰ καταγελαῶν ἀμύητων ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepsit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute findonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producant?

Iup. Turpissima sane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἶδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ ταῦς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἑναγούς ἀνθρώπων καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, Θεσπιῶδὲι ὁ χενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τῶν δυσὶν ἄβολοις ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοῦδὲι, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπαρήση, οἷοι πολλαὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητρολόου υἱὸς ἂν) Ἀλχημαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρου, ὃς Ἀλχημαίων τὴν μητέρα ἀπικτονὸς ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν δ. ἀ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρῆσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζῆτιν γῆν εἰς κατοικῆσαι, ἥτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκίψασθαι μὴ ἐν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἔχε πρὸς ταῖς ἐχβολαῖς τοῦ Ἀχιλῆους. Σο-

λῆρδς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσῃ ἡσίοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδόδς, ὑπαπτεύθῃ αὐτῷ πρᾶχσων οὗτος ἐν τοσοῦτῃ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδείξαι, ἥτις ἰκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρῦτον αὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὲ πορευθῆναι φασί, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἱνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρνανος, Ἀκαρνανίας τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, & quod maxime angit me, Amphilocho, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatores homines, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριάς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὲς Δύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλητος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδὲς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae; & Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Illo, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis periuria invalere & sacrilegia; & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego verò etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnancia sibi & casta rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἠδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ᾧ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ
ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ
ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ
μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν.
πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ
γούν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίτ-
τοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ᾧ Ζεῦ, ψήφισμά
τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλείων
ἂν γίγηται.

sunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt
destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne
unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
que audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus,
novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exau-
dias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, desinam ora-
tionem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & ex-
sibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo
libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam
de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: &
oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum ex-
crescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἰσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφεύτες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν οὐρανόν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχάδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μιν ἡσθίη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

QUOD felix faustumque sit! Comitii legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitia Iuppiter habuit, rexit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribe munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruuntur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασι καὶ αὐτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρία, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς, ἐλεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγαν τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυν-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξει τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἣν δὲ
 τις ἄλλω τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπασι ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμό-
 νων ἐκκρίβέντων, ἐπιβαίνειν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrum morem arrogant, & in terra quoque honore praeferrī illis velint: Earum rerum causa placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaesitores autem illos federe iuratos prius legitimū iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praekonio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel eiectorum a Quaesitoribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

ρον ἐμπροσθεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
 στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
 πιδὸν χρησμάδεϊν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
 ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρωδὸν,
 ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προσιπεῖν, μὴ ἀνα- 17
 πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
 σιν. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
 μὲν καθαυρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
 ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς ἐκείνοις
 δὲ ταφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
 βωμοῦ. ἣν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
 ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
 καταδισαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΤΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
 τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
 facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
 lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
 nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
 aut medicum. Philosophis porro edicendum. ne nova fin-
 gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
 rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
 bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi placeat
 aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis. aut cetero-
 rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
 pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
 & ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnan-
 to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
 protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἅπιτε· ὁπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατὸς ὄνομα, καὶ μητρός, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας, ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quis-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Τ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πάγωννα μὲν ἔχεις καὶ ἰ
κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερικῇ, καὶ
ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς
ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
ὡς ἄσπην πᾶμπολλαν τοῦτ' ἐν τριβάνιον φέρειν οὐ μέντοι
καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δεομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν περι-
θρεῖν ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
fuit in C. G. Πῶς δέῃ Κυνικὸν
εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κιν-
δυνεῖν οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ
τομιοῦσθαι, καὶ οὐ Λυκικανῶ. G.
9 Τριβάνιον) Τὸ τριβάνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεφθαρμένον
ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τριβῶνος τὸ τῶν
φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat
autem usque ad pedes, καὶ χεῖ-
ριδας ἔχων πλατείας καὶ κεκαλω-
μένος. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**UUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
ut multum inde fordium habeat istud palliolum, nec ipsum
tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
cillime paretur, & possessori quam minimum faceffat mo-

2 χίστα παρέχον' τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετὴν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐΦήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestitiae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita fane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos verò sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit fatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

KYN. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνη-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστὼ τοῦτο.

KYN. Ἐνός δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας,
καὶ μὴ ἐξικνηται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

KYN. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστίν. οὐδὲν γὰρ
αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμὴν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

KYN. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὧν
δέόμεθα, οἷον οἰκία, ἅρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

KYN. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur fatis unicuique illud esse dicis,
quod aequale, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequale, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεή-
θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμαῖ
πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χειρόν ἔχουσιν, ἢ μὴ χειρόν τὰ
ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χειρόν
διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut testi effemus, per Deos, cu-
ius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum,
quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi viden-
tur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam
ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus
suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν, καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων. §

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν. ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθα, ὥστ' ἔχεν ἡμᾶς πᾶν-
 τα ἄθρονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄραιοις
 εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμματα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοῖνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλῃν, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχεν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 tam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam be-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄβλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· πολὺ δὲ ἀβλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΤΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6 εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἐτι τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἄμα καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἔρρωμένους, κάπειτα παρὰβέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάξοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis priveretur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abjudicet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte *ισθες*. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voraret omnia, non quae prope sunt solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alium

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρά γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δέ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν αὐτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέπει, τοῦτον οὐχ ἡγῶ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνῳ ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ.

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum verò eorum, quae proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas faniorem, & meliorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere? •

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

εἴκοι, παρρητιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενεῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα· τούτῳ μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιούντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεύόμενοι τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν· τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πόλ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrorantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utā-
 mur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam ripienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γάρ, εἰ βούλει, τὸν πολυέσυχτον
 χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυ-
 τελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκό-
 πει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων
 ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ
 αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πό-
 σης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολ-
 λοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν·
 ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται
 ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖ-
 δες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
 9 φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦ-
 τα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων
 οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφό-
 ρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομά-
 των τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν
 χρυσαῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

seriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis;
 optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas con-
 sidera, vestes considera summa industria factas, conside-
 ra, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia ne-
 gotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine po-
 tius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo
 quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-
 runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod to-
 ties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt
 amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniu-
 ges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. At-
 que ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo ma-
 gis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis,
 & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea,
 neque somnum suaviorem eburnei lecti praebent: sed sae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντί-
νης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐ-
δαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ
παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖται, τρέφου-
σι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ
τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10
ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχου-
σιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν
ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην
ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν,
ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκά-
στω χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ'
ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἄτε ὑποζυγίοις χρῆ-
σθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας
τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis;
beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi
circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed
corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero
dicam, quot negotia Veneris causa homines & faceffant
aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cu-
piditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in il-
lam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus vi-
detur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes una-
quaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-
stri loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Λyc. Et quis est ille?

Κυκ. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἠνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
 πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
 καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιῶντες, μάλιστα μακαρί-
 11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
 ἀλλὰ καὶ βαρὺς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
 σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
 φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθιέ-
 σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ
 κρατῆρι δύναيت' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χηῖσα-
 σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
 ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναيت'
 ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
 ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος
 ἐκείνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iaceris delicati, & inde velut asinos habenis re-
 gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
 haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
 illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
 ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
 ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
 vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
 caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere
 possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
 est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
 rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
 partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
 vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
 quae ante me posita sunt, & quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 εὐκ' ἐφίεμενος. Καίπειτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δεόνται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δεόνται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἑγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.

Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ
 πακοδαιμονίαν περισστέϊν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam; qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaue earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν,
 ἐὼς ὅ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἐαυ-
 τοῦ, μέχρι περ' ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἡ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρων ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιιέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεύς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Πρωσιδῶνος, ὡς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεί-
 νος ἠθέλεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πύγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρώμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξί πρῆπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤβελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 ris vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indignisse, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 rò Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πῶγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαίας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πῶγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ φιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδεν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχο- 15
μαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἵππεϊων οὐδεν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στραμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos æmulator, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis-

φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶει δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δέι ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν
 μάλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μάλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 finis habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάδοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα, ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
ποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιίδων, καὶ
διακρίνειν αὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόξετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
ἂν δῶῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιίδοις ὁδμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἤττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, Φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
γὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλος

quemque habere hī maxime detestentur? Iam vero is est
meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
volupratibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν Θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐβέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐβόεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρστοι, καὶ μεμφίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

18 Καίπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ Φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aërumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον·
 ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θύοντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τὰ ληβῇ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε.
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρα-
 θρα, καὶ κρημνοὺς. ὥστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτε
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic*; equum monstrabat, *visum fuerit*. Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus*: per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati*; interdum, *Quo gloriae studio*; interdum, *Quo lucri cupiditati*. Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis, At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαΐτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμὸν, τηλικαύτην
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
 πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι.
 τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς
 ἀν ἐθέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψό-
 τatoi, καὶ ἐπικεικστatoi, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὐ-
 τοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
 χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ
 θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορ-
 Φύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελαῶ.
 20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ ἀνδράσι
 μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν,
 πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὕμιν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ
 μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quie-
 te vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo,
 & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim
 hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me
 ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longin-
 quo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequi-
 fimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum
 his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum,
 qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coro-
 nas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.
 Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo
 bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde deri-
 deas, simulacra Deorum adspice, utris similia videan-
 tur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει περιϊὼν, πότερον αὐτοῖ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρηνμένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
ᾧψει τοὺς παλλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶης
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὅποτε
καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque,
uri me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ
Η Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Τ Η Σ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

ΛΥΚ. **Α**ΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἀράγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδέναι τὰ σόλοιχα. ὃ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσάγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

σθῆν αὐτὸν ἀνόμαστον. ἐπιτηδὲς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζειν, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

P S E U D O S O P H I S T A
S E U S O L O E C I S T A.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΑ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΑ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἰθὶ νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
• σολοικιῶ.

ΣΟΑ. Οὐκοῦν εἶπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγὼ γέ ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνωνς.

ΣΟΑ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐθις δὲ σκόπει, σὺ γὰρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθαι.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ)
μείλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα Ἐχρην εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
aeratis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito sribligine utentem.
Modo autem utar,

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregi.

Sol. Ludis tu homo,

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem sblloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπέ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐκ ἔπη τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναίω τὰν ἓνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖς.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζην δοκῶ.

6 Ὅφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὰ μέλλαντος συντάσσεται ἀπαρμυγὰς, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐπιστάτος ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρμυγὰς ἢ εὐκτικῶ, ὁσάυτας καὶ παρρημίνω. οὐκ ἔστι οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν. δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὰ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδ' αὐτὸ μέλλεν συντάσσεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐν σεσολοικίσταί μοι καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί μοι. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloeicizmos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloeicisimum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΤΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΤΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΤΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΤΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθαι. καὶ προῖθι γὰρ εἰς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι. σινησω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

5 Μῆγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ
ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαινόντος τι ἔμπροσθεν ἄλλο.
12 Καὶ προῖθι γὰρ εἰς τὸ ἔμπρο- κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν,
σθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀπὲρ προῖθι φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerās, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professio necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecedere saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηδεν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐτίς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς Θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦ- γεινῆ, ἢ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν
σο σόλοιχοι γεινῆ χρῆσθαι ἀντὶ μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ
αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corrupt*]

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τίνα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἴση τότε, ὅταν τι τῶν παιδιῶν γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδιά σολοικισμόν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπιιδῆ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τίνα σολοικίσα. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδιά) Αὐξανόμενα γὰρ ἴδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ενεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὡφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν προσθῆναι σύνδεσμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώμεν οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῇ σολοικίσται, καὶ τῇ ἁλλείφει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἄν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἔξω ἄν, καὶ ἔρῳ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἔν τε τῷ ἰστίῳ καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντος δὲ ἄντος, τίς χρῆτα τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοῖνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἴ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω.
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὡς ἐξιῶν; ἐτέρου δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατὴρ σου;
ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστὶ μοι·
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὁ θεῖνός ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πᾶς λέ-
γεις; ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τα τοιαῦτα ἔλεγεν) Πίσους
παῖδας ἔτακας. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ
τὸ ἡμερον, ἐνιστάτος γὰρ. τί οὖν
φασὶ ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τα πατρῶα) Πατρικὰ ὅταν
εἴπωμιν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν,
ζῆντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοίῃς γὰρ ἔδει
εἰπῆν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φα-
σι, ἀπὸ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ἔτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς-
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώ-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὐ-
κὼς πατρίος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μεθύσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum
soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita
tibi confulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, ne
peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
[quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum
habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mor-
tuus est? Alio rursus dicente, Concubis meus est; Nescieba-
mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
sae [ebriofus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἔξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἐτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐμός φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῆς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἢ ἀνδρία δι' ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμμα] Διὰ δύο μ μ τὸ λαμβανόμενον. Λῆμα διὰ ἐνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβίσεως· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείραχιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ, τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὀρμηθῆναι ποιεῖν ὀρμημαὶ δι' ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαβίσεως. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum veller λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid alius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfleti [subterfugi] illum, ut delitescerem;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς
ὧν, περιέστης τὸν ἕνα. ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
ἐρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἐτέρου δὲ σπουδῇ διηγούμενου
τὶ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
δεινὸν εἵργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπεργαγόμεν γὰρ ἴδαι εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιεστῆναι ἐπὶ τοῦ κόλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ περίεξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς αὐτὸν περίεξ αὐτοῦ ἔστινος;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἴδαι εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβήτην, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνῶσθαι ἢ δοκίμην χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἑνώσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασιν ἐν τῇ συνθεσίᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἴδαι εἰπεῖν, ἢ

ἡμφισβήτην.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὕτως καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν εἰρηκεν ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἀμαρτάνομεν, ἴδαι γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἐρεῖς, ταυτίστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

4 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶν γυναῖκα, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρῆ. V.

5 Καρῆναι) Τὸ χαιρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

6 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίας διαλεγόμενων ἐρσοχελείν λέγεται; ἢ ἡμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, se unus ipse unum circumfletisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio ferio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

ὃς τις λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρόν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῶ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δὲ τις εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τινος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς αὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχαζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φεῖδομαι αὐτοῦ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτες βαλῶν; ἀφιστῶν δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ καταζωμένην διὰ τιμαρπητικῶν ἐργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιούσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἡμματος τούτου ἐιργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μίλλοντα. οὐ γὰρ φασί

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἔχον λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δυνέρει. V.

10 Στοχαζομαι) Τὸ γὰρ στοχαζέσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὴν βολάν, ἢ τοῦ τιμαίρεσθαι. V.

autem quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proscit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sim, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστῶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος, ψευδ-
 ᾠτικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλόν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνήμῃ λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, Φησὶν ἀντιπαῖσθαι. βράδιον
 δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τις εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 γενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περισσότερον δὲ τις εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουσι Αῠηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 κιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λύνει ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀττικοὶ εἴληχα φασί, καὶ τὸ λί-
 λειφα, εἴληφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι, *ui*] dicente quodam; *Verbum*, inquit, *Pseudatticum*. Di-
 centi ex tunc, † *Pulchrum*, inquit, *dicere* ex superiori an-
 no, *Plato enim* in tunc ait †. Ei, qui ecce pro *vide* ute-
 batur, *Alia*, inquit, pro *aliis* significas. Dicente quodam
accipio pro *intelligo*, *Mirari se* dicebat, *quomodo* † qui *vin-*
diceret sibi dicendi partes, *dicat*, *se vindicare* †. Βράδιον dicente
 aliquo; *Nonne est*, inquit, *simile* [aeque *viciosum*] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; *Non est*, in-
 quit, βαρύνειν *qua putasti* [ita *insoluitum*, ac *putasti*.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [sortitus sum], dixisset,
 † *Parum*, inquit, *etiam apud quos peccatur* †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; *Verbum hoc esse*
a πτήσις [volatus] plane scimus. *Columbum* [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν Φαίττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φαῖκόν δέ
τινος εἰπόντος ἐδόξεναι καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φαῖκόν τις
Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίσταται δέ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμύλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γινώρισον.
οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος
ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ δύρα
σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γινώρισεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

Ι Φαῖκον) () γὰρ φαῖκος ἐπὶ ἐνδὲς
εἶρηται καὶ ἄμου, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξ-
τοῦ φαῖκ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
μέλλει τιμῆσθαι. ἐπὶ οὖν τὸ δυνή-
σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
αὐτοῦ, ὡς μὴ συνίτητος σιλοῖται
σαῖτα. V.

II Τὸ ἀνέωγε) Βούλεται μὴ
λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαβί-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλοι πολλῶν
ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδρῳ
ἀνέωγτο λέγει ἡ δύρα σου πάν-
την. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam huic anatem
vocabimus*, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro
lente*] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* in-
quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
tabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnosci-
ro, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forté ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ἡμῖν ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἀδηλὸν ἔστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδίον φαρὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ οὗτο παρὰ συήθειαν. ἱππον γὰρ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequeretur.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντεύμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϊόν;

ΣΟΛ. Ἐόκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δὲ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί σὺν τούτῳ;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί σὺν πρὸς ταῦτ' ἀνέγκεις, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
ών. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος δέ τι λέγειν.
V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὶς τὸ μνηστεύσθαι ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μιᾶσθαι. μιᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloecismus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliat nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens soloecismum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθόν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἃρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποίμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ
πείσεται. καὶ εἰ τις γε ἦν φοβοῖται τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φησόμεν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκεῖνα δὲ ἐπείσελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν φοβοῦν-
τα, οὐδέν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ.
ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλ-
λει. V.

10 Νῦν φοβοῖται τὴν θύραν) Κό-
πτει μὴ γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις
ἵσταται, φοβεῖ δὲ ὁ ἴσας. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, foloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
sribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsset, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire,

Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem
ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo
hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι
σοι διαλεγόμενος; εἴκει δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενή-
σομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἀλλ' εἰπὲ τί ιο-
ταῖούτων, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθῃς, ὅσα Φῆς σολοικίσας,
ἐμὲ λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιή-
σαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν ταύτων ἔξεστί σοι
καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι
ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἅττα

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικὸν, σημαί-
νον τὸ ἄρτίως. ὡς περ οὖν τὸ ἄρτι,
διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ
ἰνσταντος, μίλλοντος ἀνσπίδου
σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς
τὸ γεννητόμενον ἀνσφάκτον, ἵνα μὴ

σολοικίῃσι ὁ χάρις οὕτως. V.

13 ἅττα) Τὸ ἅττα δασυόμενον
δηλοῖ τὸ ἅττα, φιλούμενον δὲ τὰ
τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα
φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τίνα. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus *fiam*, dum te-
cum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo *fiam*,
quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam,
quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis,
me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quid-
que peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis fa-
ceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interro-
gare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam
[ἅττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν. [ὀρθῶς φαίνεται
ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἑτέρα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
ἄλογον ἦν αὖν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἦν με Φῆς ὕβρι-
σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίνῃ ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὕβριζεν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γένηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ
ὅστις γυναῖκα ὕβριζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὕβριζει, καὶ ὅστις
παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοί· ἐπεὶ τὸ εἰς πράγ-
μα ὕβριζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ
Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμπόσιῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὰ διάφορον.

*ἅττα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim
minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videa-
mus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.*

Sol. Ego non habeo dicere.

*Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis
esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in
Symposio.*

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσῃμαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴῃ ταῦτόν τῳ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστὶ τὰ ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπαιδάζειν πρὸς τινα, τὴν αἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπαιδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπαιδάζει, καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutat ista, illi subtilitatem orationis obici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere, videatur.

Lyc. Sed quomodo idem fit *permutare* & *immutare*, cum hoc fit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [falsum pro vero]?

Sol. Iam assequor: *permutare* est improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habem ista quoque contemplationem non iniuncundam: *studiose appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστω.

ΣΟΛ. Ὅρθῳς γὰρ λέγεις.

ΙΙ ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθεζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' εἴσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὰ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῳς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν Φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρειν;

ΛΥΚ. Τῷ, τὰ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον τὰ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμον ἐδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν σὺν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἅρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *confidere* & *federe*, itemque *affide* & *sede*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audiui, *confedior* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *affide* & *sede* differre aio.

Sol. Et qui tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Affide*! alterum autem ad sedentem. V. g. *Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloca autem a sedeo numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus*

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ ἤδη λέγε, 12
εὔτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα αἰὼν ἐστὶ ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα ὅτι γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενομίκας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρω, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις,

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρῃ· καὶ τὴν ἡσὺν ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῃ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ Λουκιανῷ. V.

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federa.

Sol. Haec etiam satis enarrasti: & dic fane ultra: ita enim oportet te docendo praesire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non novisti, quid sit *vir scriptor*?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum significat alterius potestati subijcere; καταδουλοῦν vero sibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν,
εἵπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δοξεῖς.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δοξάιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus colloquutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ᾧ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέο-
 Φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἴλε
 παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
 αἶδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ᾧ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἐμοῦ ἐπιβωμμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειννιά-

¹ ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. ³ Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
 θους σκέπτη. V. ⁷ Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
 percilliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
 curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
 tentes, ut est in poëta, videris circumferre, oraque pallor
 occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
 dum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
 rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠγορημένον λόγον ἀκήκασα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἐτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους; καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττει, μὴ που ἐτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν. ἀλλὰ κατὰ κρημὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇς σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιάτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξεραθῆσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniri poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum adest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius meræ nugæ fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπαλεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ θεοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕβλους, μὴ τι κακὸν παθῆς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπτῶν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρῖν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

§ Ἀρίγματον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde estiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugurum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatu, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacerdotibus sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμεῦμαι ὅσον καὶ βού-
λει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ,
ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεσῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέ-
λας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ
τοῖς κύμασιν ἐπαβίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προ-
ποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν
Εὐξείνιον πόντον οἰχέσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλι-
νδούντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις
ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα
σου συνετάρασσε πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τος-
αὔτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ
τῶν ὀνύχων ἤκηκούς.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur
respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem;
hem, hem, nefanda confilia! heu, heu, heu, heu, spes
vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus,
quam nubes ipfas convertit! Cum enim antea vehementi
Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super
Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxi-
num Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se
vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit in-
testinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi
conturbavit! auritissimum te esse demonstraisti, qui tot ac
tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam
audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κεῖαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
εἰργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐήχα κελαδοῦσιν,
ἢ ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνεδύνουσα, τό, τε
ὔδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ που 4
ἐπώδῃ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν αἰψύχων ἀπεργάσεται ἡ θάυμασιός σου
αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφύβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris, vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, luscinaeque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens fufurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terras, cum Iovem deierasti. Quanti
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σφ.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπὲρρίψεν ἀπὸ τοῦ θρονοῦ βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶτον κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δὲ ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπαμίσσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἦροτρία, ἐντυχὼν γεγρόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quique est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poetas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, in primis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλήγῃ κατέκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνένωχέ-
σθαι, ἐνόησιν μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις;
καὶ ἐς δῶδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβε-
βρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πύγωνα τηλι-
κούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵετός,
καὶ τῆς Ἰδῆς; καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμα-
τος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσώμεθα, ὅς 5
προφῆτης ἄριστος, καὶ ἱητρός, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμεντιν λέγεις; τὸν Κροῖσον πρῶτην
διολαλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἐτέ-
ρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὅς τρίαῖναν ἐν ταῖν 6
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν
βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ; ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκά-
χιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπὶ νο-
μάζεται;

fentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum cer-
tes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas ce-
lebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duode-
cim totis solibus apud eos, vinò madentem desiderare? Illa
enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum
corpus solèt, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bonè, per Apollinem iurabi-
mus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper
Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos,
vanciniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sce-
ptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bel-
lo clamat, quantum vix novem decemve virorum millia?
qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδωκά, ἢ ὥσπερ αἱ γῤᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχῳλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corruptit, & insuper adulteria committit;
taliumque, & sibi similitum liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-
tium, effusus, deslevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinofissimi Iovis
administram, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἐτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρβένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τε λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβουθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τοῦτο ἔστιν; ἐβέλω γὰρ παρὰ σαῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἀλλὰ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχέκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicæ artis peritiam celebris, incantationibus victæ caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπώνομαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρβένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἰ τις παρβένον κατατομήσειε, ταῦτ'
γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελεῖσθαι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δὲ τέ-
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχῃτον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἔτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπέδεικνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχματα, ὡς
αἰεθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο ὁ Ἐταῖρος προσέλαβεν. V.

præstitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione[m] permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiā ex vulgo cuiuslibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixerē, ambit circumfluit hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudica-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίναισκες τὴν ἐπωδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ᾧ Κριτία, ἐξ ἐπωδῆς ἐγένετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτετον Θάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῶν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεῶν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεῶν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὰ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναΦαλαντίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἦν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

II ἈναΦαλαντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae univērsi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ Φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκας ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτων;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', αὐδ' ἀήρ, αὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε, λόγῳ μόνῳ ρηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράφατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάκυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διατάξατο, οὐς σὺ σέβῃ θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἀν-

11 Φῶς) Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incescit.
Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poema-
tia, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:*

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed. quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisā, incomprehensa, quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas formavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Diis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

βρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν
οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις
τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἡν
ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινεησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουστί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητῆς εἶρηκε,
Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεῖη Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,

• 11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque
observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque
singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praes-
tinavit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num &
ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego
vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poeta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἄλλά ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάσθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἴολον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ φελῆσαι τὸν υἱὸν

— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 'Ε) Αὐτόν. V. 7 Γίγνομιν) Ἀνδράφ. V. 13 Τὸν υἱόν) ·
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

— — *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδέν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόν-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράττῃσι, τοιῷδὲ τέλει συγκυῖσαι τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
᾿Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
᾿Ωλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,
᾿Εσσεταί.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poëta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὅλοην, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε;
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος;
 Νούσω ὑπ' ἀργαλέῃ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν;
 Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι;

16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἡ ἀμφίβολος
 αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ
 Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἰρηκεν
 ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνο-
 νος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλ-
 λομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου;
 τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προύμαντευσάμην' εἰάν κτάνης
 τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ
 τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς;

Οὐδὲ σ' ὥκα θέμις τέλος θανάτοιο κίχρει.
 οὐχ ὅρῳς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφί-
 λοξα, καὶ μηδέπω ἠδραιωμένα; ὥστε ἕσπον ἀπαντὰ;

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peritulum, aut inter Achivium

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguam po-
 tius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Io-
 vis etiam, si vis, orationem adiiciam. Norme Aegistho
 dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Aga-
 memnoni fruendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista
 facere aggredetur, acceleratam mortem non effugiturum.
 Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occide-
 ris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poetae fin-
 gunt, quam ambigua, nullisque subnixta fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφέας Φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφονται.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς Φλαῦρον Θεοῦ
θεξιῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ
ζῆν χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρον ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφονται; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ὁ φλαῦρον ἀνδρὶς, δύσφημος, λυ-
κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. 11 Δέρρι) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si fapis, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discessemus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante
adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῶ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρά-
ξις ἀπόβλητος· πῶς μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρά-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονοῦσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφθηνα.
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς, μὴ ἐτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί.

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καὶ γὼ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπο-
λίγμαι. V.

exstruata, fervulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cortibus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agendum, mirabilem illam audituunculam mihi occine, ut
& ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
θρῶπον λειμῶνας ἐκτραγαδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδούμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆεν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ἀνησόμενός γε τὰ 19
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπλου ἐς τὸ οὐς
ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῶντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ ποῦ
γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτανα τὸν
πολιτικὸν, παιδῶθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἶρη-
κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας). Σκοπύνας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam consternationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est; amet, ut istuc
non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus;
prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
aures alter alteri infufurtabant, adeo quidem ut labia hae-
rerent auribus. Ibī ego omnes circumspiciens, manuque
incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum.
Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον εἰς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέχχον τῇ ρῆνι, ὑπέβητε μύχιον,
ἐχρέμπετο ἐπισεαυμένον· ὁ δὲ πτύλος κυανώτερος
θανάτου· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον·
αὐτός, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμοῖς, καὶ τὰ χρεὰ τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, κατὰ
τὰ τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγχας δέζεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
φλυαρεῖ ἐτι πικροτέρα· αἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῶ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκυντο.
21 Ἐτερος δὲ τοῦνομα Χλεῖοχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
λύσαθρον, ἀνυπόδαός τε, καὶ ἄσχεκος, μετέειπέ, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
..X5 Κακοεῖμων) Κατὰ τὰ ἱμάτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni,
 &c. ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
 autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, in-
 ter ingentes conchos, ruffimque imis ductam pulmoni-
 bus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa fronte lividius.
 Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
 Peraequorum indulgebit omiffa, debitaque reddet creditori-
 bus, privataeque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet
 etiam vanos futuri conspectores, non assimans illos ex ar-
 te. Quin amariora etiam homo rugabatur. Qui autem
 circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
 dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
 erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excal-
 ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
 crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus ali-
 quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμα-
 μασι, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν
 δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου,
 οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῶν
 ἀλλὰ σὺ μὲν τὰ χρεᾶ πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς
 ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσε-
 ται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε
 ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες,
 τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22
 δὲ ἀνεκάρχησαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ
 γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ'
 ἐγὼ πρὸς Κράτανα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν'
 εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν
 Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
 τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς,
 μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησά-
 μενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-
 15 ἦ δ' ὅς) Ἐφ' ἐκείνους. V.

*in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam
 inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Ar-
 temidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia eve-
 nient: sed tibi quidem augetur debita, pro portione, qua so-
 lutionem somniaſti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
 prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba
 rupe, somniorumque indormiſſe populo, cum tantum contraſtiſ-
 ſimis hiſce noctibus ſomniaſtis. Hi vero immanibus cachin-
 nis, adeo ut praeſocari illos prae nimio riſu metus eſſet,
 imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Male-
 ne omnia olſeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque ſe-
 cundum Aristandrum Telmeſſum, Ephēſiumque Artemidorum,
 probe inveſtigavi iſta ſomnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia:
 ſi enim potis es, ut ſileas, pulcherrima te myſteria edocebo, atque
 iam iam eventura. Cave enim ſomnia illa putes: veriffima ſunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατε-
γνωκὺς, ἠμεθρίασα, καὶ σκυθρωπάων ἐπορευόμην,
πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ
Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μού τοῦ λώπους, ἐσπά-
ρασσε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυ-
τόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν
κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ
ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφα-
σκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆσθαι. καὶ δὴ
διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς.
ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσό-
ροφον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φη-
σί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστίν. V.

5 Λοπὸς) Ἐνδύματος. V.

6 Ῥήτρη) Ῥήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψαφί-
σματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτείδης, V.

Et intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cra-
tone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui,
vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem incre-
pans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum
intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemo-
nio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, in-
ductus instigatusque. Sermone autem longius producto, per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatore homines
accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem:
dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum.
Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, mul-
tisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendi-
mus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus.
Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρα
ἐπικεκυφότα, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγγαγοίμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδ' ἐτοκῆς;
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοιγε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας
δὲ τὸννομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαίρησονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vul-
tibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos vi-
derent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim,
numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui mani-
festo pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris so-
lent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita
invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac de-
nique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo mi-
nime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium,
quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critias: urbs eadem,
quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt,
Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque,
gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum
gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim
perniciemque civitas parurit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάσσωι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθαρῶντες, ὁξυδερκέστατα καὶ τάδε νανοήκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκηρύσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωνύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατάξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὰ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρρω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαί δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήφονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol pa-
 tietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram con-
 sternerent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestem ac fa-
 mem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies mutetur, atque turbæ colluviesque civitatem inva-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καί μιν οἰσθθεῖς, διάτορον ἀνεβόησα, ὧς δαίμονιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνείοντων ὄρου καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν καταρβάκατε. εἰ δὲ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμῶς παρέπεισαν, ἀπλῶν τὸ τῆς ἀμαθείας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραῖδιδων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνουσι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὧ καλὲ Κριτία; 26
οἱ πεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἀπαντα ταῦτα παρέδραμαν, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπτεφουγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δὲ καὶ ἄστροι διαμενούμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνησίδας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειράττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, cristæ nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriæ vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praeestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles caribus noctes ducimus, talia sompnamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μῦγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντείποι γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρύλλουμένα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅπταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὰς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μὴδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ἀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύτεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδὲσθε, μὴδὲν οἰοῦμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἑάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας Φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτων, καὶ μαντεύματα, μὴ που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Tierph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniant. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis induti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt averfentini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurda illa emotas mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κισθόλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο· καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιθῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην
 αἰκαυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλία λιθού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς
 ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξάρκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυσφόρῳ ἐδήχθη· γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος, καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιὼν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάζεται· ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ὥδην ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τούτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μὲν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

rem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & si vis, iam ea adiciam, quae quasi cor-
 lumparam-linguam me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saeva membra resolvit, hominique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi sumta procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omite
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatissime gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?

Cri. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεάλας, μή τι παραδράμης γέ ποσὶ, μηδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἔλθε χαίρων· εὔγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ὁσθμαίνεις γὰρ ἐπιτελῶν μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρύς ἡ πάλας βωμμένη Περσῶν.

Καὶ Σούσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει δ' ἐτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτω κράτει.

19. ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὥς.

Ἄει τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἑαμέν. εὐδυσχέрайινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercuras pedibus nos, praetercassus:

Accede, salve, si quid apportas novæ.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quenam est ista tua festinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum est?

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque neglexit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testamento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτάσσει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δοῦλειον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγναστον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιοθέντες τοιαύτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν εἰσώμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiæ nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursionem Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθες, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γὰρ τι μελετῶν) καὶ θεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκεν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰάθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεύσεως εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme; ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραϊεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
 θυκότος Ἑρμῆ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
 Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι 2
 ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώρεια
 εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
 πεῖν ὑπὸ τῇ γήρῳ ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
 οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ῥαδίως εἰ-
 πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκαωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
 παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γὰρ
 οὐδ' ἐμοὶ ῥαδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ
 γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
 μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
 λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
 συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
 καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram
 fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendō
 Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
 bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
 laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
 senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
 monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
 ipse dixisset laudationem, & toto convivio animum aliis
 attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
 le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
 omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
 que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
 minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
 obliuiosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
 moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾖ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 EPM. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖς, ὃ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδρoκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὰ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἰκανὴν καταβοῶ τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

EPM. Τί δ' ἦν ὃ ἐκείνος ἀνέγνω βιβλίον;

- XAP. Ἐγκώμιον τοῦ Διοσκούρου. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταδειῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἅκροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, infomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio: periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis; cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκωμία διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀριστίππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτὸς· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδεύς, μεираκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε εἶδοκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῶς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γαβὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντ᾽ λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ἐπότε Φίλος τις ὢν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, nos laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones prorecti esis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sis, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὀτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθήμενος γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θεοῦ, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιαιταῖς
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθητο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὧ μόνῳ τούτων οἴομεθα προέχειν, καὶ
 δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυ-
 φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea
 ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum percussos. Igitur obliti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
 musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis re-
 bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
 lis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi
 quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
 laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ ὁ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποίητο, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῶν τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα ἅλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκάστοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοῶ λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicendi partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio desideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tanto circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo sine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt: digni autem illa habitii sunt omnino pauci. Quicunque autem mi-*
Lucian. Vol. IX.

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὣν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύ-
 τῃς λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεόν, καὶ τοῖς Διοσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὲν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώβη τοῖς θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατήκεναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, ho-
 nore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argu-
 mentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex He-
 roibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & He-
 lena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse conse-
 cutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam
 mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius
 in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est in-
 venire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes
 Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non
 posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum ama-
 ssum venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἰδεί ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγενοίτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ αἰὼν 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

*garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelestii illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cycnum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis summa forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-*

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρα πάλιν οὐχ ἦττον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τοῦ-
 του καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὄρῳντα προσαγαγέσθαι·
 9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχῃν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῆ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ
 τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

*nis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram
 consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum &
 mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, &
 mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa
 Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, for-
 matam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspi-
 cientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini?
 Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquo-
 rum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Iovem,
 quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate
 rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invene-
 rit, Neptunum verbì causa Pelopis forma victum, Hyacinthi
 Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-*

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέῳ συγγενομένην καλῶ διηγέισθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις οὔσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτῶς Ἀθηνᾶ καί κεινὴ παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

fuisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestit quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae muris illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subductis rationibus, Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspicias. Accepit enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὥς ἂν αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφῆνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὰ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδῇ, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμητόρα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν, ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque sortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re huculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Decorumque poetae persuasent, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nosit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellari aurea :

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές,
 τοῦ κρείττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψήφίζει.
 ἄμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων· Ἦρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν Θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς Θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς Θεούς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὥς καὶ πλείῳ δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνῳ δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἤπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

*quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiore esse
 decernit, cuius utriusque rei praefes est: Iuno autem imperio omni
 & potestati praefereendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum
 incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-*

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινας ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπότες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζω,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν πειθήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἂν Φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
 15 εἰν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisset
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐποιοῦμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῶν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κείνός τι δυνήσῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνοτος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκῶς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκεῖσαι; οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna usi sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἴν' ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασιν; παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 εὐσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχεύουσας, ὅμως οὐκ ᾤετα βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συναικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπῶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγαρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut - - - (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:). Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίβου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κείνον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτοῖν ψήφω

*eticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberæ Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitæ pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemptis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἥ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἥ τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἶόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἐρίδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμαίων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν θωρεῶν δ' ἀνγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προεῖλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἱ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν; οἷθ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἑάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμοῦ τὸ παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli caufam, pro qua morerentur, habituros iuftiorem: ipfique Dii fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, fed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrat, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii effent. Et quid dico filios fuos? Ipfi inter fe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adverfus gigantes ab illis gefum eft. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo ecquod maius effe potefl documentum, quantum humanis rebus omnibus praeflet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerfum rerum nulla nunquam omnino diffediffe illos conflat, pro pulchritudine autem non filios tantum fuos dedidiffe, fed iam contra fe invicem pugnaffe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τραφέντες, πᾶς
οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι
μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηνεν ἀποβήσκειν,
ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ
ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ
οὐ πολλῷ τῷ μέσω παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
γεγεννηκόθ' ὑπεγάγετο παρὰ Φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ'
ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἐαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
θυμίας ἀδικοτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

*etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustus, quod putabat facile*

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζευξας ἐν τῷ τότε ταχίσταυς ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ' ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικῶς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοιοῦτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

fibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praeidreuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Diu autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδαται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδῃμε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

XAP. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae focero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶσιν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμῶ-
μεν ἐπιτυχεῖν. σὺ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν ταύτων
ἀποστερήσης, καὶ κείνα μάτην ἔση πεποιηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὗτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦδ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ὥδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἤρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προσιμῶν
ἀν' ἐδεόμην συχναῖν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἔρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προσιμῶις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, nullis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praeserim

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων χινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκείναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἂν οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγοι. ἐτέρω μὲν οὖν ἥκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. ταύτῃ δὲ τοσούτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰετῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς θρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλυπεῖν, λέξω δὲ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνώμενα ἀποδώσω, ὑμῶν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπᾶν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν πρᾶξεῖν δοκοῦσιν, ἢ μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν

non alias habuere fuit illas orationes; sed hic, & eodem die, ut possit euiam praesentibus fucna fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felivi prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes alligantibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omis-
 sa longiori oratione, gratificor. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλὸς δ' οὐ μόνον εὖ Φθενοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες αἰσικόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχικό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ'
 ἔτι οὖν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος, ἀλλ'
 ἕαν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάνα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἕαν θ' Ἰάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi; ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατη-
γοῖς εἰς κάλλος ἡμέληται τὰ στρατεύματα συντάσ-
σειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γρα-
φεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστὶν ὧν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν
ἀναγκαιῶς, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξ-
εστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω
οὐ τοσούτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς
εἰσερχομένους ἐκπλήττειν καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτε-
λεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ κάλλίστους, καὶ
τῆς γνῶμης οὐχ ἤμαρτεν ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως
ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
τρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτω
τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτὸς θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατὴρ οὐκ ἄλλου τοῦ χάριν
μιλτοπαρήους ἤγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἐλ-

*exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad
pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere oratio-
nem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico,
quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate qua-
dam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam
potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat
usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: at-
que ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Ne-
que aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admi-
ratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset,
ut Pisistrato diceret Nestoris filio,*

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως ταῖς ὀρώντας ἐκπλήττει
 ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζῃ βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τίθεμένας. Τοσαῦτα δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὥς οὐδὲν ἂν, εἰ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λούμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

*iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemptius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si qu'is aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοῖνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
 λος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῇς μέρει τυχεῖν,
 κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι,
 πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσούτον
 ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἰκοντὶ προϊέμεθα, μὴδ'
 αὐτὸ ταῦτα αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα.
 28 Τοσαῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποησάμην, πολλὰ
 τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελών, ἐπειδὴ
 τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἐώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, αἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
 τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον
 ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, dampnum nos facere? Tantum δὲ ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΙΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΗΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOTES KAI MOTESONIOS.

MEN. **Η** ΟΡΙΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἔ-
 δια χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράνῳ, νῦν εἴ-
 χεν Ἕλληνα.

ΜΟΤΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυ-
 μῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννή-
 σου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ζυγῆρει τοῖς θαλαττομένοις,
 εἰκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς
 ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ
 δὴ κακείναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιβαλάτ-
 τια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O.

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. **A**T Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae
 manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
 etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse
 Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Ma-
 leam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo vigin-
 ti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commercii utile fuisset, & maritimis
 urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fru-
 ctus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφικνέμενοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
2 Φροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρινα τοίνυν ἐς Ἀχαιᾶν ὠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμος, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχῶν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπω τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἰσῶς ἐνενόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι'
 ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμῖξαι πάντας, εἵσαιτο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιάσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψάουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὄρυχὴν ἦξε, προτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακελευσάμενος συμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους θακῶν ὑπερ-
 βελῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσποτηρίου, τὰ
 πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset praefes Graeciae, ad fossiam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vinclī fa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνώκότες τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυβέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἰγίναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμῆν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίου, ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde menuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secundo Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίναντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἔρα, πῶς ἔχει τῷ τυράνῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ Φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς, οἱ δὲ γε τόνοι τῶν Φθόγγων ἐπιλααίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγῶγῳ μὲν δῆ, καὶ κιθαρωδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis a tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter-naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabiliorumque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili factae, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ πνεῦμα ἐξομοιωσάτω τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλωτος, ὥς πολὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρτη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἁκρῶν δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλάμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μάλλον, ἐμπιπραμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχωρῶν που δῆ.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ᾧ
Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ πού χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποκαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ᾧ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod au-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem haber, quod Imperator videtur studiose ac subtri-
liter ista tradare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τήν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώπης; σφόδρα γὰρ ἀνήκους τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἀκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9 μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδούς νικᾶν. καὶ παρήλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἀρίστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμων δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου εἶναι, καὶ μὴδ' ἀνῆσθαι πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνι ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινε τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροῶτο ὑπὸ τῇ σκηπῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγωνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματεῖα, κελεύων

periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφείναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκρηβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

- 10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσῶνιε, μισρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι· εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνα, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus isto iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, extirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obrurandi impetum cepertit, ut neque sua Apollini vox potto esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ἡ ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελεύόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχισθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσῶνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασι δεῖν.

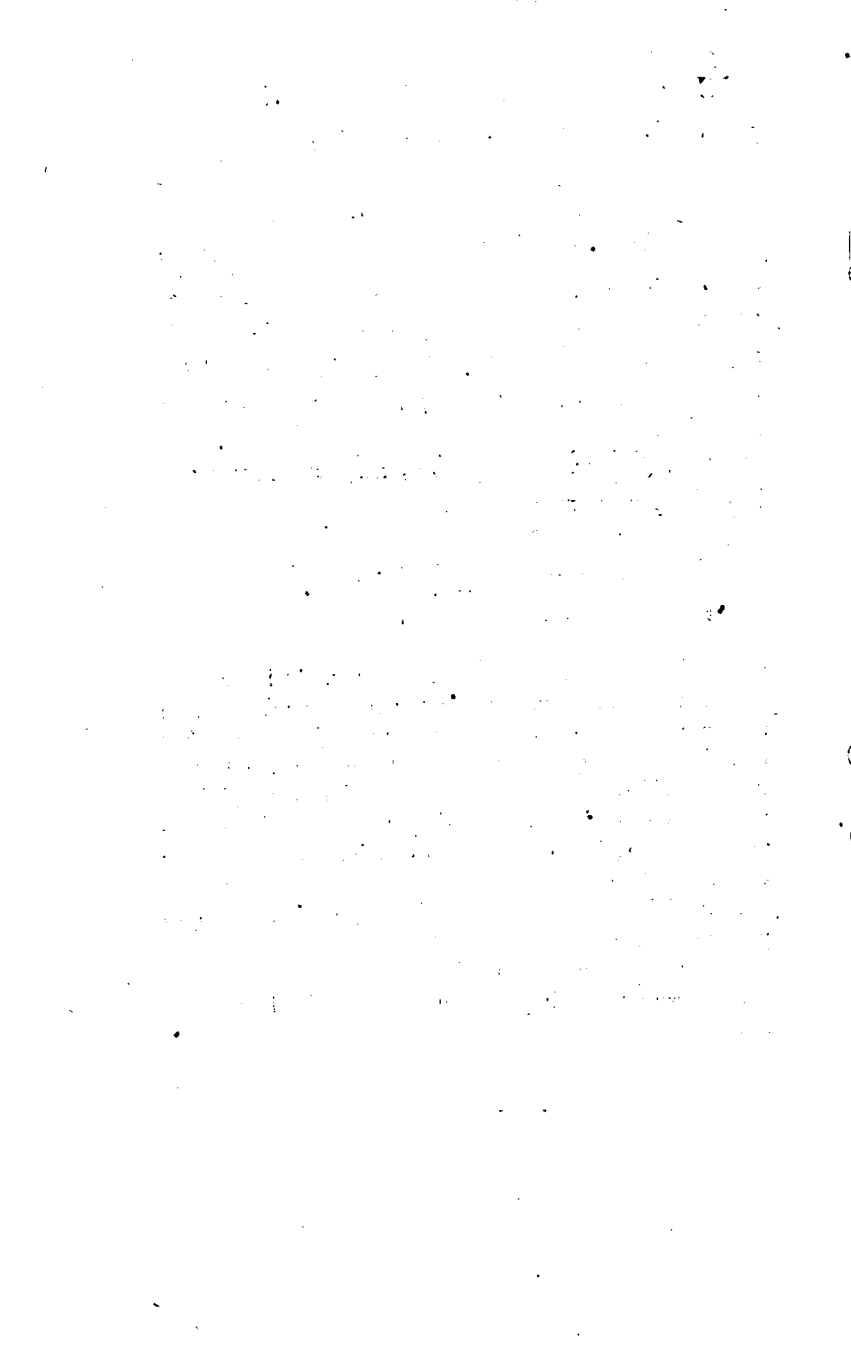
nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quanam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P. Pag. 2. l. 4. Αὐτόν)* Récepi ex *Fl. l. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν)* Ex emend. Solan. *Αὐτὸν* edd. *l. 11. Ἑπτὰ)* τῶν ἑπτὰ *Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοὶ)* Sic *L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. l. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσεις)* Sic in omnibus. Ἐπινεύσει *Ienf. l. 9. Ἄμα)* Et hoc omnes obsidet. ἄσαι *marg. I. coniicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη)* ὑποβαλλομένην *Fl. l. 16. Γάρ τι)* Sic omnes. *Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο)* Male omissum in *Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποίων)* Sic *Fl. B. 1. & 2. Εὐποιῶν* iunctim cert. *l. 14. Οἷος)* Bene *L. Fl. V. 2. S. Οἷς* male *Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας)* Erasmus legit, adscriptum *marg. A. 1. IV. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας* cert. male. *Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ)* Ita *Fl. l. Sed ὁ* male omisere *Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπτιδας)* καλλιπιδας male *Fl. l. 8. Τῶν φίλων)* Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl. l. 5. Προσιρῆ-σθαι)* Sic dedi ex *Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προσιρῆσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων)* Sic *V. 2. Μονοχιτιῶν* cert. *l. 9. Κρύος)* Abest a *Fl. l. 15. Προσικάζειν)* Sic omnes. Forf. προσπλάζειν. *Marg. I. etiam πλησιάζειν* adscriptit. *Pag. 15. l. 14. Καὶ)* Non habet *l. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην)* Leg. οὐ μάτην. *l. 17. Αὐτὸς)* αὐτός edita misere. Forfan οὗτος in *V. Sed* quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. *Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις)* τυμπάνοις *Graev. l. 15. Ἑορτῇ)* εορτῇ γένεσθαι *Fl. l. 16. col. 1. Βάκχοις)* βάκχος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς)* Bene *Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθεῖς* male *Ald. l. H. V. 2. Fr. S. εὐδ. Μηδῆν)* μηδῆ male *Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

³H, η) Deest posterius η in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομίην) προνομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένητες Gron. *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varié haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττεύετωσαν) πεττεύεσθωσαν *Fl.* ead. Ἐπὶ καρύων) Ἀπ καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omíssa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* ead. Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* *L.* & Coll. at reliquae η habebant. *l.* 14. Μύρμηξ η) In edd. haec ad verba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in V. fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit Noster. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἶοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit Solan. Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *l.* ac cett. *l.* 8. Γούν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. col. 2. Ἡ) Emendatio Solani pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Χοίνικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. col. 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam V. *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλομεν) ἐπιβάλλομεν Schol. At vulgatum tenet *Fl.* *Fr. I. P.* & Coll. cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *I. H. Ald.* *V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora Solan. ead. Ἐπιβάλομεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam C. Locus est ex aliquo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ Schol. *l.* 10. Παρεισπεσούσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἄλλαντα. Schol. ἄλλαντα. *l.* 17. col. 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omíssa, inserta ex V. *l.* 18. col. 2. Ἐντέρου) Restitutum ex Cod. Vulgarum ἕτερον ἐσκευασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* ead. Ταύτας) Bene *P. H. Fl.* *I.* &c. Ταῦται male *S.* *l.* 11. Ὑπορρέουσας) Ex emend. Solani. Ἐπὶ ῥρέουσας edd.

hac priores. *l. 12. Οἷον*) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷον εἰσιν haberent. *l. 14. Ἐκκεντουν) εκκεντουντα Fl. Pag. 30. l. 13. Εἰς ὧν*) Non agnoscit *Fl. l. 17. Ἄ φης*) ἀφῆς *Fl. Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνων) τοῦ δειπνου Fl. l. 7. Ἐχῶσι λέγειν*) εἶχιν λέγουσιν *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃσιν*) Nihil mut. edd. Φθειρίζῃσιν. *Cod. Graev. l. 6. Ἐπειτοι) επει τι Fl. l. 8. Αὐτὰ) αὐτὸν Fl. l. 12. Εὐ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes. *l. 16. Ἰσως*) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l. 18. col. 1. Ἐποτριῶ) ποτριῶ edita. Mutavit Solan. Pag. 33. l. 8. Συνεξελέξαντο*) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l. 14. Συγκακattuμέναι*) Ex emend. Solani. Nam συγκακοιμέναι omni. antea male. *Pag. 35. l. 1. Ὑμᾶς*) Bene *Fl. ut* Iens. voluit. *Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρησονται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται l. l. 7. Ἀξιον*) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. ΤΟΙΣ*) Omisit *Fl. Pag. 36. l. 3. Μηδ' ὅλως*) Sic *P. S. Μηδ' ὅλως l. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης*) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης Solan. Ἰσοδαίτης Geln. *l. 8. Τιμήσουσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες* male *l. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8. Ἐπιδείξασθε*) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μη δὲ*) Ita edd. vett. Μη δὲ recentiores. *ead. Γέννιτο) γέννται Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτόμενοι*) Bene *l. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτται)* Ψύτται *Ald. H. Fr. P. &c. Ψύτται l. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol. l. 12. col. 2. Ψύττα*) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδε*) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην G. Ἰσοδιαίτοι edd. omnes. *l. 11. Συνδιαίτητην*) Sic iam bene *Amst. S. G. Συνδιαίτην cett. ead. Αὐτῶν*) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν l. Fl. Ald. S. l. 12. Ὀλίγων*) ὀλίγων *S. l. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτῶν) αὐτῶν V. 2. sola. l. 15. λαμπρότερον*) λαμπρότερον *C. ut* Schol. *14. Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λαμπρότερον. Weist. Pag. 44. l. 4. Συνβοῖντο) συνθεῖντο Fl. (& S.) l. 6. Ἐργάσασθαι*) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι cett.*

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B. Cod. five O. ead. Σμικρὰν*) Sic edd. Μικρὰν *B. l. 7. Τραυμάτων)* πραγμάτων male *B. l. 12. col. 1. Ἀφωμοίωται*) Ἰν' C. recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur

male, ἐφ' ὁμοίᾳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.* *ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγενημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur; unde & ex V. ultima in impr. manca restituiamus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδόν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνοις) φθόγοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρόνυσαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρόνυσαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμεναι marg. A. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἐστιάσει) ἐστιώσκει male edita; & mox διηγούν, pro quo διηγού ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald.* H. Fr. S. Γινώσκων *Fl.* Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10. Ἐξεῖς) Restitui ex *Fl.* pro ἔξει, quod erat in cett. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσει) φθάσῃ *Fl.* l. 5. Δείσῃ) Et sic. cett. cum *Fl.* l. 16. col. 2. Σχοίσις) σχοίσις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιῖς. Solan. *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίᾳ τῷ) πλουσίᾳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B sed vulgatum verum est. l. 4. Ω) οὐκ ᾧ *Fl.* l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τῷ Ἀρισταίν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκλυτο) παρεκέκλυτο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) παλῖδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιῶτατοι) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιότερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hausserit. *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. Solan. *Pag.* 51. l. 3. Συνεστιάτω) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Ζοι) Deest in *Fl.* l. 11. Ἰερεῖ γὰρ ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνν) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζώνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Sic omnes. l. 9. Κυνῶν) κυνικῶν B. l. 20. col. 1. Παρεῖσέφερέ σε) Lege παρεῖσέφηρσε. Solan. *Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοικεσαι) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν edd. cett. *ead.* Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl.* l. P. &c. Forf. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίζεσθαι) καθίζεσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμῖς) Bene B. *Fl.* Fr. P. H. Ὑμῖς l. *ead.* Ὑπτιοι) Deest in *Fl.* l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic *Fl.* Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

*I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγύζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead. "Ο) ὅν
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσον B.
 male. l. 13. Ἀναδούναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περισοβεῖτο) περι-
 σοβεῖτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτα Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκρίμιστο) ἐσκεκρίμιστο B.
 l. 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρώτερον B. & Coll. l. 10. "Ο, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὀρεωκόμενον —
 ἰπποκόμενον) ὄρεωκόμενον — ἰπποκόμενον B. l. 14. Διαφοιτήσαι)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, recte Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπέπτωκει B. l. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴν λάβοι B. l. 9. Ἀτρεπτος)
 ἀτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκρίμιστο) ἐσκεκρίμιστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inferui ex V. & G. Reitz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρον ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμο-
 νούντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Ναυώδῃ) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίψαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θηρίον cett. l. 15. Γεγενη-
 μέναις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλινὰς Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίγνωσκεν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
 vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν χειτίνων) ἐγχειτόνων B. l. 6. Ἄ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἰπω-
 τὴ, περ.) Edd. priores εἶπω, τί περ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρευκα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H. &c.* Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἷον Ἑράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. l. 4. Ἐν ἀντιπάρθοις) ἐναντι πορθοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυαίς *P.* l. 13. Παιδαγωγῷ) Recte pleraeque. Παιδαγωγῷ *I.* male. l. 14. Αἰ-του) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξαμεν) δόξα per compend. B. l. 12. Ἥδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἡδισαν. l. 17. col. 1. Αἰ-αχραῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγυγνώσκων) ἀναγι-νώσκων B. & *Fl.* l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλεί-στοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἰ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτι-καὶ) πρεσβευτικά *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἑτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἑτοιμοκλῆς *I.* l. 8. Ἠκηκῶσι) ἀκηκῶσι *Fl.* l. 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου me- dia brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὀργίσθησαν) Edita ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid.* l. 19. Θεοῖς) θεοὶ *V.* Sed in im- press. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεοὶ reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δόσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίφ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit *Solan.* Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενομένην male B. l. 3. Ἀποδεύσσαι) ἀποδεύσαι B. & *Fl.* ead. κρίτωνι) κρίτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. ead. Ὅποσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἀν ἀξίος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέυετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξέυετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ὑριτέρου B. l. 14. Διασταῖεν) δια-σταῖωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγει) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενὲς B. l. 13. Ἑυεγράφη) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P. &c.* Ἑυεγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιά-μενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενὲς) Invertendum hoc Schol. *Sola- nus* bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. ead. Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δειπνον *Fl.* ead. 'Επ' ἱλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr.* H. P. S. Αὐτῶν male *Fl.* & *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὐν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσασθε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσασθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὐ) τε αὐ B. *l.* 13. Ἐσθιόντες) ἐσθιόντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀπορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τῷ) Abest a B. *l.* 9. Καταδήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξσεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκήμεστο) ἐπεκεκήμεστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Τηγάνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῶ) αὐτῶν *Fl.* ead. Τῶ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταῦτα) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύση) παῦσαι B. *l.* 8. Ἄν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omisit B. *l.* 13. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l.* 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) Ἡ ἐλεγεία) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἦ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *l.* 19. col. 1. Οὕτω δ') εἰρηται δὲ καὶ, & ποκ τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἶν) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ἡοῖν. At B. Cod. Καὶ οἶν. *l.* 5. Κρατερῶν) Receiptum ex *Fl.* & schedis la Croze. Κρατερῶν cert. *l.* 6. Νηρῶς) Νιρῶς B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) αἰσώμεθα edd. Ἀισόμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl.* *I. P.* &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) πρακείμενα B. *l.* 14. Ἡδὴ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἄν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἐμμωνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δε) Abest ab O. *l.* 14. Ἡδὴ) Non comparet in O. ead. Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνέλετο) ἀφείλετο O. ead. Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l.* 11. Ἄμαρτε παρὰ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπύδισαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῶ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἡρίστευε) ἡρίστευσε O. *l.* 9.

Ἄπὸ ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμένας) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. l. 7. Ριπτομέ-
 νους) ριπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχρίον) τὸν λύχνον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. i. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κα-
 τειλημμένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. O) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βάρεος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδύσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες.
 l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ l. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12.
 Γε) Sic O. Τε edd. ead. Ἀπράγματα) ἀπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. l. 7. Ἀπικετο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δέ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένον)
 εἰσαγομένον Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσαοδαί)
 ἴσαοδαί marg. A. i W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξαι) Sic Fr. I. H. P. B. i. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδείξαι Fl. S. & marg. A. i W. ead. Ὀνόματα) οὔνοματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose norat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος). βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Συρόνται) ξύρονται W. at
 Fl. vulgatum tuetur. l. 10. Συρέοδαί) Sic Fl. & c. Εὔρεοδαί
 W. Pag. 90. l. 3. Φορέουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκ-
 στου ἔτεος γ.) Deerant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθνησάμην) ἐθεσάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. i. P. H. S. Οὔρεως l. l. 11. Χροῖν) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Adscivi ex W. quod lens. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An. φέρουσι, ut supra, & infra non semel. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τῷ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἰσασσαι) ἴσασσαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὦλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὦλοντο) Sic M. ut modo. Ὦλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τῷ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cert. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐταῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἰσασσαι) ἴσασσαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθυσάμην) ἐθυσάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέκομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνιοὶ εἶσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοσιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοσιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἀττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέσται) ἐπικέσται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forſan φέρουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα) Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα I. l. 12. Προφυλαίοισι) προφυλάεσι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὄν) τὸ ἄμὸι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πεποιημένους male I. & V. 2. l. 4. Καλέοντα) καλέσται Schol. Aristoph. ead. Νευρόπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicietur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Κέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκήσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠρήσατο) ἡράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχυρῶ) αἰσχυρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστέοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξατο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἐχετο) εἶχετο Fl. ἰσχετο M. Forſan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τοιᾶδε) Sic edd. & M. Forſan τοιᾶδε. l. 9.

*Εσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. *Εγχειρα) ἐγχειραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φόνον Pell. ead. Προξένεσις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρητη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. *Ωρν) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὤρν cum M. Pag. 103. l. 8. Την) ἢ Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. *Επεδέξαο) Sic longe plurimae. *Επιδείξαο Fl. *Απεδέξαο M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. recte. Pag. 104. l. 1. *Επαίθετο) ἐπαίθετο Fl. l. 5. *Ωδύρετο) ὠδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρῶμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αυτισ) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὔθις cett. male. l. 6. *Ετέρη) ἐταίρη male W. l. 7. *Ων) ὦν W. male. l. 11. *Οῤῥώδεε) ὀρρώδεεν Fl. l. 12. *Αρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Sorian. l. 16. Νῆον) νεόν W. Pag. 106. l. 5. *Εδίζετο) ἐδίζητο W. l. 6. *Ηδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. *Απικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνον) γούνον male l. l. 13. *Ωμολόγεε) ὠμολόγεεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. *Ενεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. *Επεκάλεε W. l. 16. *Εξέσκηε) ἐνέσκηε Fl. *Εφηνέν W. Pag. 107. l. 2. *Ηνεικεν) Sic W. *Ενεικε edd. ead. Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὔκοτε, et si οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. *Ων) ὦν W. male. l. 7. *Ηιε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μιν male l. l. 9. *Εχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. *Εργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. *Ητες) αὐτες W. l. 5. Εἶνεκα) ἐνεκα W. l. 7. *Ερεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. *Ενηκαι l. *Ερεῖκαι M. a manu rec. ead. *Ερεικε) ἤνεικεν W. solus. l. 9. *Επέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. *Ηιον) Fl. ἦον. M. ἦον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. *Ωφελε) ὠφελεν W. *Ωφελεν Fl. l. 16. *Απολέλοιπε) ἀπ—εν W. *Α—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἐνεκα edd. & M. male. l. 8. *Ιρολογίου) Recte M. *Ιερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεύμενοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαρίζεμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζεμενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. *Ενεδύσατο) Restitui ex M. & S. *Ενεδήσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. *Αποκρίνται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. *Αποκρίνται l.

& marg. *A. 1. l. 6. Καὶ οἶδε*) Et sic *M.* cum edd. *l. 10. Ἀγα-
 δά*) *Ξὺν Fl.* omisso ἀγαθά. *W.* vero ἀγ. *Ξὺν ἀπάσῃ. l. 11.
 Εὐχολέων*) Bene *S.* & *Amfl.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave.
l. 14. ἤϊσαν) ἦσαν *W.* *l. 15. ὦν*) νῦν *W.* male. *l. 17.
 Ἐγείρουσι*) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag. 114. l. 1. Κατίζου-
 σι*) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B. 1. P. S.
 l. 3. Ἀνέρχουσαι*) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl. l. 9.
 Ἀλλοθὶ κου*) Et sic *Fl.* cum *I. P. &c. l. 14. Τῶν*) Restitui ex *W.
 Τὸν* edd. & *M.* male. *l. 15. Κομίζουσι*) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
 νον πρόσδε κείμενον κατίασι *W. & Fl. Pag. 115. l. 6. Πο-
 τὲ*) Nil mut. edd. & *M. l. 7. Ἐπικέεται*) Sic *M. & Fl. Ἐπι-
 κέεται* cett. *l. 9. Δοκέειν*) δοκέει edd. & *M.* male. *l. 10. Μέ-
 γα ἐς*) ἐς μέγα *W.* male. *l. 11. Τοσαῦτα*) τοσάδε *W. l. 13.
 Καὶ*) Omittunt *W. & Fl. l. 14. Ἐκ γῆς*) Recepi ex *L. Ἐκ
 τῆς* edd. & *M. l. 15. Ἐπικέεται*) Ita *Solan. Ἐπικέεται l. B. 1.
 S. &c. Ἀποκέεται H. P.* peius. *ead. Αὐτὸν*) Recepi ex *W.
 & Fl. Αὐτὴν* cett. male. *Pag. 116. l. 1. Τε*) Sic edd. & *M. Le-
 γε γάρ. ead. Χρυσέουσιν*) Restitut. ex *W. Χρυσόοισι* edd. prio-
 res. *l. 5. Αὐτὶς αὐθὶς P. l. 7. Πάμπαν*) Nil mut. *Fl. & M.
 &c. l. 8. Οὐκ*) οὐχ. margo *B. 1.* frustra. *l. 11. ὦν*) Recte *W.
 ut semper in hoc libello. Οὐν* edd. except. *B. 1. 2. quae ὦν.
 ead. Ἐσέρχονται*) Recte sic emendatum in *M. Εἰσέρχονται
 edd. male. l. 12. Μοῦνον*) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M. l. 13.
 Τοι*) οἱ *Fl. & M.* ac mox οἷσι, frustra. *l. 14. Ἐν δὲ τῶδε*) Be-
 ne *Fl. M. P. Ἐν δὲ δε τῶ l. Pag. 117. l. 1. Φορεύουσι*) Recte
 plurimae. Φέρουσι *Fl. & M. l. 2. Ταύροισιν*) Ex *Fl. Ταύροι-
 σι* male *I. Ταύροισι* cett. *l. 3. Εἴματα*) Sic *W. Ὀμματά* edd.
l. 12. Περικέεται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13. Τδατώδεες*)
Vid. nott. l. 15. Φορεύουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118.
 l. 2. Ἔργον*) ἔρκου *W.* Sed in marg. est ἔργον. *l. 5. Κάρτα*) *M.
 Fl.* aliaeque recte. Χάρτα *l.* male. *l. 6. Πυρώδεα*) Sic & *FL
 cum cett. Πυρρῶδεα W. l. 7. Ἐστῶς*) ἐστῶς *B. 1.* Sed *B. 2.
 cum Fl. P. &c.* vulgarum servat. *l. 8. Ἰστορέν*) Nil mutare
 edd. & *M.* addit *Solan. Ἐσορέν* forsan. *l. 11. Μὲν*) Ex *W.* est.
 Non erat in edd. *l. 14. Πέρι*) Deest in *W. l. 17. Περιστερὴν*)
 περιστερὴν *W.* non assentiente *Fl. Pag. 119. l. 3. Κέεται*) Et
 sic iam *Fl. l. 8. Πάντεσι*) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl. l. 11.
 Κέεται*) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l. 14.
 Πρωθήβην*) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M. Pag. 120. l. 2. Ἡδὲ*)
 Inferui ex *Fl. & W.* aberat vulgo. *l. 4. Ἐν*) Restitut. ex *M.
 Nam in* edd. male. *ead. Ἄλλο*) ἄλλω male *W.* solus. *l. 5.
 Εἴμασι*) εἴματι *Fl.* Vulgato favet *M. l. 10. Ἐν*) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) Ὅδε *Fl.* *l.* 13. Ἐβέλησι) ἐβέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιεὺς) Sic *B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέται) ἐπαίρεται *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐβέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & *M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσιν) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορῇ) Ita edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *l.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγες) Recepi ex *W.* Ὁμολόγες edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦθεις) Admisi ex *W.* Χειροῦθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) Sic *M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδῆφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιεὺς) Sic bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχωνται) Sic *B.* 1. *l.* *H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἴροι) Omisit *Fl.* *ead.* Τίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶν) ἔην *S.* & *B.* 4. *ead.* Δέ) Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτίω *Fl.* & *M.* Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκάτο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθυσάμην) ἐθυσάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θωμάτα) Bene *M. B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θωμάτα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἴπαι) Ita plurimae. Εἰπεῖν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & *M.* *Forf.* φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρύον) Et sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέζεται) δέζεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρύονι) Et hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκοντες) ἀνείκοντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) Bene *M. Fl. Fr. P.* &c. Σπένδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ἑρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζωὰ *W.* cum puncto subscripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτήν) Sic *Fl. P.* Ὀρτήν *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀρχια) Ex emend. Solani. Ὀρχια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκέεται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* Vulgatum tenet *Fl. M.* &c. *ead.* Ἐτέα) ἐτη *M.* ἐστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίπτει) ἀπερ-

φι. W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. l. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκβριμσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκβριμσαν l. & marg. A. 1. l. 9. Ἑπτὰ ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸ) πρὸς Fl. & marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας) ἐνάγεις *Fl. l. 4. Ἰρώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιέουσι*) Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. *Δικαιέουσι l. & V. 2. l. 6. Δὴ) δὲ male M. & Fl. l. 8. Πανηγ.)* Omissum πέρι post πανηγ. in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκείνοι) ἑκαστοὶ *M. l. 16. Αὐτοῦ) Ἀν ἐαυτοῦ. Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. l. 2. Χρεώμενος) χρεόμενος M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων Fl. Sed vulgatum tuetur M. l. 5. Αὐτίς) Recte *B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐτίς l. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε) Sic edd. & M. Τόνδε L. l. 11. Αὐτίς) Bene B. 1. 2. (4.) & M. Αὐτίς male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν) ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶν eod. mod. l. 13. Στέφαντες) στρέφαντες *Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατενείχθεντα*) Ex sic *Fl. cum cert. ead. Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι* edd. vulgo praeter *Fl. quae πίπτοντα* cum *Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην)* Hoc recte exhibent *B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην iunctim Ald. l. H. Ἐς πέρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κείνοι) Ita Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκείνοι minus recte l. V. 2. M. l. 6. Μιν) μὴν Pell. l. 15. Τὸ οὔνομα)* Ita Ionice *W. Τοῦνομα edd. Το' ὄνομα Fl.****

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. B. 1. V. 12. Γὰρ τοι) Omittit γὰρ τοι *Th. Mag. v. ἀπρί. ead. Ἐδοξε) ἔδοξα marg. B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην)* Nihil variare edd. notat Solan. *Pag. 134. l. 2. Εὐροίας) Sic Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρύοιαι Ald. 2. Εὐνόιαι cert. quod reieci-mus. l. 5. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἐρμῇ)* Ex C. hoc insertum. Aberat ab V. *ibid. l. 15. Παρανόμαζον) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δάλιχον νενηκός-τος)* Quinque haec absunt in C. *l. 21. col. 2. Ὀκτὼ) C. x', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ'*

Ὀμήρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημύνει. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιν V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post si recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead. ἑλλείλει) ἐλλείπει* edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξου edd. *l. 6. Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. l. 13. Πλείων) πλέον Fl. l. 15. Νομίζοις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6.* Ἄν) Deest in *Fl. l. 11.* Ἔσσεσθαι) Ex Hom. *l. d.* rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l. 13. Μυρία) Bene I. Fl. Fr. P. &c. Κυρία) male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. l. 16. Καταμανθάνων) Omisit Fl. Pag. 138. l. 8. Μύθοις) Bene sic *Fl. I. B. S. Λύθοις H. I. Λίθοις P. l. 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. l. 14. Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit Solan. l. 15. col. 2.* Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. *l. 18. col. 1.* Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους; Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην *Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δὲ Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. 1. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυταὶ L. Ταύτην δὲ marg. B. 1. Quod edidi, est in I. Ald. P. H. B. 1. l. 5. Τῶ) τὸ *Fl. l. 10.* Ἰωνικὴν) Ἰὼν ἢ *Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. 1. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. I. Ald. H. P. S. l. 12. Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεναλώπην marg. A. 1. l. 18. ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2. Μελισσιγενῆ) Μελισσιγενὴς Fl. l. 3. Πενίαν) Sic I. & marg. B. 1. Πενίας cett. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ I. aliaeque edd. l. 5. Περιστερὸν) περὶ στερὸν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἴσους ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. Ἐπίσους ἀξίως vulgo. l. 5. Τὸ δ') τὸ δ' edd. priores. l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post****

h. v. Id fustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ἔν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ἔν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τοῦπίγραμμα) τοῦπίσαγμα emendat Erasmi. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μῆ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. Ραθύμως) ῥαθύως marg. A. 1. l. 13. Ἠλικίας) ἡλικίας male l. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) καμᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφίης) φιλοσοφείς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. & c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδαρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετείοις) μετείης Fl. male. Μετείοις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργον) ἔργοῦ prave P. 2. l. 16. Σοι) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. & c. Μῆν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἡ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὀρμώσης) ὀρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Τὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forſ. πρεσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρυσηλάκ. male l. l. 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγῃ) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset. Forſan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαι pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἡ certt. Μῆ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν certt. l. 9. Ἀλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς I. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑπεβαλὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. & c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τὸν λόγον) τῷ δώρῳ Fl. Pag. 151. l. 10. Τάραξιεν) τάραξιεν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαίς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις *Fl.* l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S. Pag.* 152. l. 3. Ἡ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adspirare *l. V.* 2. *Fl.* l. 8. Παραβάττα) παραβάτας *Fl.* l. 12. Παύσσωνος) *Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes.* l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl. Pag.* 153. l. 5. Κείμενον) *Omisit Fl.* l. 13. Ὁ) à marg. *A.* 1. l. 14. Κατηναλώκει) κατηναλώκει *Fl. Pag.* 154. l. 5. Ἀντι) Bene *V.* 2. *P.* *Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος H.* 1. & 2. *ead. Ἀφροντις) ἀφροντις male P. sola.* l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl. Pag.* 155. l. 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl.* l. 16. Περιτρέψας) παρατρέψας emendat *Gefn. Pag.* 156. l. 1. Τε) *Omittit Fl.* l. 5. Ποίησιν καινήν) *Utrumque deest in Fl.* l. 6. Ἐτέροις) ἑταίροις *Fl. prave.* l. 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) *Ita Gefn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου. Pag.* 157. l. 3. Ἀντίπατρε). Ἀρχία *L. male, l. 12. Ἀδύνατον) Omittit M.* l. 14. Κατελειφάμεν) κατηλείφάμεν *perverse l. Pag.* 158. l. 3. Ἐφ') ὑφ' *edd. priores.* l. 6. Τε) γε *S. & B.* 4. *Pag.* 159. l. 9. Δημοκόλακα) *Recte P. l. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg. Pag.* 160. l. 15. Παιδιά) *Nihil var. edd. Παιδία Marci. recte. Pag.* 161. l. 3. Συνακτικῶ) συνακτικῶ *Fl.* l. 8. Αὐτῶ) *Ita omnes. l. 11. Ἐπ') ἔφ' Fl. male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ Fl. cum lacuna. Pag.* 162. l. 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* l. 6. Ἡβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τούτῳ) τούτοις male Fl. l. 14. Προσίμην) προήμην Fl. Pag.* 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ *marg. A.* 1. l. 9. Πύλας) *Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. l. 13. Φροντίσας) φροντίζων Fl. Pag.* 165. l. 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* l. 10. Τοῦτο τοῖς) *Ex emend. Solan. & Iensii. Τούτοις edd. antea male. Pag.* 166. l. 6. Ὅ δὲ) ὧ δὲ *legit L. I. Wettf. Pro ὅ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπιεικῶς in Fl. Pag.* 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl. l. 15. Ῥῥῶστα ἦν) ἦν ῥῥῶστα ἂν Fl. Pag.* 168. l. 3. Εἰ) *Deest in Fl. ead. Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl. l. 9. Λέγων) Sic dedi ex I. V. 2. & Fl. Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. A. l. IV. l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ Fl. Pag.* 169. l. 2. Κατηκαλ.) κατακαλ. *Fl. l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσιον I. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Desunt in Fl. l. 10. Ἐχει) ἔχει *Fl. Pag.* 170. l. 7. Διεφέρμεν — ὀρώντων) *Nil varietatis inveniri addit Solan. l. 14. Καθυπισχονόμενος) καθυπισχονόμενος Fl. Pag.* 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-*

σιν *B.* 1. Correxuit *B.* 2. *l.* 14. Εἰς ἥν) ἥς omisso *eis Fl.* *l.* 15. Ἐχορήγουν) Bene *S.* & *Amst.* Ἐχορήγουν male *H.* 1. 2. *P. B.* *l.* *Ald. Fl.* *Pag.* 173. *l.* 3. Παρὰ) Reicripsi ex *Fl.* 1. & *V.* 2. Περὶ male cett. *l.* 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων *Fl.* *l.* 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς *L.* *Pag.* 174. *l.* 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον edd. priores. *l.* 8. Εὐσχήμως) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημύνως edd. priores male. *Pag.* 175. *l.* 7. Ἐλέγξειαν) Bene *I. H.* &c. Ἐλεγξαν male *P.* *l.* 8. Μακεδόνες) Μακεδόνας *Ald.* Sed vulgatum eius margini adscriptum. *l.* 12. Εὐκλήμονος) Bene *Fl.* *l.* *Fr. P.* &c. Εὐτήμονος male *l.* *Pag.* 176. *l.* 4. Δὴ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Αὐτῷ) αὐτὸν *L.* *l.* 10. Ἀξείς) ἀξῆ *Fl.* *l.* 16. Λήμα) φώνημα marg. *A.* 1. *Pag.* 177. *l.* 2. Ἡ) εἰ *H.* 1. & 2. *l.* 3. Ψυχῶν) ψυχῆς *Fl.* *l.* 5. Εἰς) Omisit *H.* 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 2. ΖΕΤΣ &c.) Nomina personar. ex *B.* 1. addo, quae Ζηνδς, Ἐρμού καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ΖΕΤΣ *Fl.* *H.* *Ald. Fr.* *l.* 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. *Pag.* 179. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *l.* adest in *Fl.* *P.* *H.* &c. *l.* 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. *S.* *l.* 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς *B.* 4. *Pag.* 181. *l.* 10. Φατρίαν) φατρίαν male *l.* ead. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν *Fl.* *l.* 12. Σειληνόν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. *Pag.* 182. *l.* 22. col. 1. Πίοντες) πίνοντας *V.* Sed in impressis mutatum est. *Solan.* Deest tamen aliquid. *Reitz.* *l.* 25. col. 2. Οἷς) οἷ erat in impress. Οὖς Exc. *G.* & *V.* Lege οἷς, ut in *C.* est. *Solanus.* *ibid.* *l.* 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ *C.* *Pag.* 183. *l.* 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male *l.* *Pag.* 184. *l.* 15. col. 1. Ἐλίην) Ἐλίαν *V.* *ibid.* *l.* 16. Ῥύται) Ῥύται *C.* *l.* 19. col. 2. Παθούσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. *Solan.* *Pag.* 185. *l.* 13. Θάλειαι) Abest a *Fl.* *l.* 15. Ἰάσιονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. *Solan.* Gefn. Ἰάσιονα edd. septem. Ἰάσιονα *Fl.* Ἰξίονα *L.* *Pag.* 186. *l.* 11. Ἐπεισεκλήθησαν) Restitui ex *Fl.* Ἐπεισεκλήθησαν cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν *S.*) *l.* 15. Μακράν) Sic omnes recte, praeter *Fl.* quae μακράν. *Pag.* 188. *l.* 8. Μητραλοίου) Sic *I. Fr. P.* &c. Μητρολόου *Th. Mag.* v. Πατρ. male. Μητρολαίου *Fl.* *l.* 14. col. 1. Μητρολόου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. *Reitz.* ead. Ἀλκμαίωνος) Sic in *V.* recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai Solan. l. 17. col. 1. Ἀπεκτονῶς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. ead. col. 2. Οὗτος οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος δουερὸς — οὗτος. Reitz. l. 20. col. 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. ibid. l. 21. Φασι) Omissum erat in editis. ibid. l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιτιάδος γῆς non meminit. Cler. Sed sic etiam C. Solan. l. 23. col. 1. Ἦκε) Quam C. Ergo legimus, recte. Solanus. Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ) Deest in Fl. l. 6. Ἡμῶν) ἡμῶν male Fl. Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita l. B. 1. Fl. S. Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu H. P. Fr. Ald. l. 5. Τῆς) Sine artic. Fl. Pag. 192. l. 1. Ἐαυτοὺς) αὐτοὺς Fl. l. 15. Θῆκας τὰς) Omisit H. 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καὶνὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 10. Στήλην) Σύλην male B. ait Solan. Sed errat, si B. 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην B. 4.) l. 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam Solan. Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ) εἰ omittit Fl.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in B. 1. 2. P. & Fl. Omis. in cett. l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in P. H. l. aequae ac in B. &c. aberant a Fl. quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκίος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκικοῦ B. 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερχῇ) Nil mut. edd. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c. Ἀνυποδετεῖς l. ead. Καὶ θηριώδη) Omisit Fl. l. 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθεσόμενος Fl. l. 9. Ἄσπην) ἄσπην l. sola, & marg. A. 1 W. ead. Πάμπολλον) παμπόλλην Pell. l. 10. Τοῦτο λεπτόν) τὸ τριβώνιον λευκόν Fl. l. 11. ΚΥΝ.) Κυνι. Fl. mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter K. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. l. 12. Καὶ) Omisit Fl. Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adscrips. Gesn. l. 16. ΛΥΚ.) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in Fl. Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. Pag. 197. l. 8. Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ Fl. l. 13. Ἄρα) ἄρα Fl. ead. Καὶ αὐτὴ) Sic l. Αὐτὴ sine καὶ H. P. B. 1. Fr. Ald. S. Αὐτῆς Fl. similiter spreto καὶ. Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπήμενον

marg. *A. W.* l. 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* l. 6. Μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* *H) ἢν *L.* l. 15. Ἐχθιν) Deest in *Fl. Pag.* 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* l. 13. KTN.) Addidi ex *I. B. I. H. &c.* Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἰν εἰ κ. lenf. Nil mut. edd. *Pag.* 200. l. 2. ΛΥΚ.) Personam KTN. hic male *H. r. 2. (& B. 4.)* l. 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde est. l. 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl. Pag.* 202. l. 5. Δέ) δαι *Fl.* l. 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* l. 9. Ἐχθον) Forſan ἔχον, Geſn. *Pag.* 203. l. 14. Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. r.* recte. *Pag.* 205. l. 5. Λυμαινοκται δὲ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* l. 15. Χρησθε) χρῆσθαι male *Fl. Pag.* 206. l. 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adſcripſerat Geſnerus. Bene; ſed iam non opus. *Pag.* 207. l. 2. Θηρίου) εἰ Θηρίου *Fl.* l. 4. Θηρίων) Θηρίον male *H. 2.* l. 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. l. 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeunte dedi. Τοιοῦτος cett. l. 7. Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. l. 11. Ἀνυπόδετος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopat. c. 21 &c. l. 13. Μόνον) μόνον *Fl.* l. 14. Αὐτῶν) Bene. edd. vett. Αὐτὸν male *P. Pag.* 209. l. 2. Ἰππων) ἵππου *P.* ſola. l. 11. Χείρωνος) τοῦς Χείρωνος *Fl. Pag.* 210. l. 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. l. 3. Καὶ) Non agnoſcit *B. 4. ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl. Pag.* 212. l. 5. Ἐφίσεθε) ἀφίσεθε *I.* male: Prius. cett. l. 8. Τμῖν δὲ) ἡμῖν *H. 1. & 2.* male. l. 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt. (B. 4.)* Ἀπανορθοῦν *I. V. 2. Fr. H. B.* male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιτιμῶμεν *L.* vel *Exc.* Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl. ead.* Βουλευομένοις) βουλευμένοι; ἴσως *L.* Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράτταμεν *Fl.* In vulgato conſpirant. cett. *Pag.* 213. l. 4. Ὁ δὲ) ὁ δὲ male *I. & V. 2.* l. 10. Φαίνεται) δύναται *G. l. 12. Ἄλλων)* ἄλλας *Fl.* l. 15. Πείσεσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι. marg. *A. 1. Pag.* 214. l. 9. Οὐ) Omisit *V. 2. Pag.* 215. l. 1. Ἐπισκόπει) ἐπισκοπέει male *H. 2. ead.* Αὐτοὶ) Nihil mutare *Fl.* addit *Solan.*

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. r. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag.* male in v. τοθεήζεται.

Sed recte *ψευδοσοφιστῇ* idem v. ἂ. l. 3. *ΛΤΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.*) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΤΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. l. 12. col. 1. *Βουλούμενος*) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. Solan. *ibid.* l. 13. *Εισήγαγε*) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. *Ἐχων*) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. *Ἐπιστάμενον*) Bene Fl. B. 2. P. *Ἐπιστάμενος* male I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. *Ἀπαρεμφ.*) Videatur *ἀπαρεμφάτω* hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. *Ἐγὼ δὲ*) *ἐγὼ δέ σε* B. 2. & *Amst.* Non habent *σε* ceterae. l. 4. *Τετραπλῆ*) Ita I. H. P. B. 1. & c. *Τριπλῆ* Fl. l. 13. *Συνήσω* *συνήσων* Fl. Pag. 220. l. 3. *Κακὸν*) Sic Fl. & P. (& B. 4.) *Κακῶν* reliqq. l. 8. *Παρῆξεν*) Adoptavi ex I. V. 2. & G. *Παρῆξαι* cett. l. 16. col. 2. *νῦν*) *νῦν* prave editum ante, & erat *νῦν* hic male in V. Sed mox tantum habet, etsi in impr. *νῦν* utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. *Σολοικίζοντας*) *σολοικίζοντας* Fl. omisso *κατανοήσαι*. l. 6. *Ἡ*) *πρῶσας* Fl. omisso ἦ. l. 7. *Παιδία*) *παιδεία* Fl. male. Pag. 222. l. 8. *Σου*) *σοι* Fl. l. 12. *Ἐκλελοχότας*) Ex G. & marg. A. 1. recepi. *Λέοντας* edd. Pag. 223. l. 1. *Ἐξείλοχότας*) Sic G. *Λέοντας* edd. *ead.* *Πάρεστιν*) *παίρεστιν* Fl. l. 2. *Δύο*) β Fl. *ead.* *Λήγεται*) Bene sic Fl. Fr. P. & c. *Λήγεις* male I. cum V. 2. l. 19. col. 1. *Λέγεις*) *λέγεται* edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum *φασὶ* ex Cod. V. in *φασὶν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγεις* vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. *Εὐθεία*) *εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. Reitz. *ibid.* l. 14. *τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν*) In V. & impr. *τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ*, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se reflexisse testatur Solanus. *ibid.* l. 15. *οὖν*) Ita ex V. restituit idem, in editis erat *τοῦ* sine sensu. *ibid.* l. 21. *Φαμέν*) *φασὶ* editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. *ibid.* l. 23. *Κοσμίως*) *κοσμικοῦ* Exc. G. l. 29. col. 1. *οὖν*) Excidit hic aliqua vox, aut *συν-οὖν* legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. *Εἶπε*) *οὖν* Fl. l. 9. *Καταρώμενον*) *καθαρώμενον* male I. & V. 2. l. 12. *Ἀφιστάνειν*) Lacuna est in Fl. ante

ἁριστάνειν, & ἄμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* 12. Πέτασθαι) *G.* duce cum Gefn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνεώγετο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἰς) καθ' εἰς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Exc. *G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) Ex *Fl.* rescripsit Solan. Πείσεται *I.* *B.* 1. *H.* *P.* *S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτου. Sed in *V.* tantum existat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox ΛΥΚ. inseruit Gefn. *l.* 10. Γὰρ) γὰρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P.* *Fr.* *Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐπαλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) Forf. δοκεῖ, Gefn. *l.* 6. Εἰ) Forfan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H.* *P.* *I.* *B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) καθίσειν edd. cett. *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον cett. Κάθησον *I.* καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) Ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripsi ex *Fl.* *l.* *V.* 2. Ἰκανὸς cett. *l.* 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In cett. omiffa. *l.* 4. Συνένευκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀπολύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀπολύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατονομάσης *I.* *Fr.* *H.* Cerebrae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δι) Sic nostrae. *Ta* Gefn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli ex *I.* *Ald.* *B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξις) κατάβαλξις
 dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242.
 l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπομίσατο edd.
 priores. Pag. 243. l. 9. Ἰντρός) Sic edd. Lege ἰατρός. l. 15.
 Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοι-
 χίαν) Hoc præferunt edd. vet. Μοιχείαν S. & Amst. l. 7.
 Ἐκλαυσε) *Bene correxit Solanus. Ἐκλυσε edd. priores.
 Pag. 245. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γεβούλει)
 καὶ βούλη ed. Gesner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. &
 V. 2. non cett. l. 7. Παρά) Bene I. S. &c. Περὶ P. H. (&
 B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene L. Fr. B. 1. 2. H. P. KRIT. male Fl.
 I. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in
 edd. prioribus. l. 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani &
 Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπομόσωμαι)
 Sic edd. Amst. ἐπομόσωμαι. Gesner. ἐπομόσομαι, quem se-
 quor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβροντον prave l. Pag. 250. l. 2.
 Ἐρχομαι) εὐχομαι V. 2. Leg. ἔχομαι. Pag. 251. l. 10. Πα-
 ρά) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείν) Ἡρα-
 κλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ.
 Hom. l. 7. Γιγρομένω) γινομένω Schol. male. l. 16. Δὲ) Ex
 Hom. inferui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰδὼν) Aberat
 in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. &c. Pag. 254. l. 7. Οὐχ)
 τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῶ vult Palm. l. 12. Θανατωθή-
 σῃ) θανάτῳ δὴσῃ discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύ-
 χῃ) Fl. l. 9. Φλαύρον) φλαύραν Fl. male. Pag. 256. l. 9.
 Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett.
 l. 16. Ἀπολέγωμαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκο-
 πιάζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus
 decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.
 Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu di-
 gnum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer
 Asin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis.
 Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) λευκάδα
 πέτρ. litera maiuscula, B. 4. verrens etiam, Leucadem petram.
 Male. Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. &
 Schol. Μεσορί. l. 5. Λάπους) λοιπὸς Schol. Vulgatum tenent
 Fl. l. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάραι) Sic Fl. I. P. &c. Ἐσπάρ-
 ας B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπιάζον) Lege ἐσκοπιάζον ut c.
 19. Etsi hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαν & h. l. B. 4.) l. 16.
 col. 2. Νέμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261.
 l. 2. Ἰγθήσαν) ἐγθήσαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ δάτρα) ἐπὶ τὰ δά-
 τρα ed. Gefn. Abest artic. ab alijs. l. 14. Χαίρησονται) χαί-
 ρου

ρήσονται *B. 1. 2. (& 4.)* *Pag. 262. l. 8. Πολὺν* Bene *Fl. Fr. H. P. &c.* Πολὺν prave *I. l. 10. λιμὸν* λιμὸν. αὐχμὸν *Fl. puncto post λιμὸν collocato. Pag. 263. l. 5. Κατατρίχετε)* Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I. l. 6. Ἠκηκόητε)* Sic noitrae. Ἠκηκόητε *Gesner. melius. An ἠκηκόητε;* *Pag. 264. l. 13. Ὀνούμενοι)* An ὀνάμενοι; *Pell. Pag. 267. l. 2. Ἐκλείπει)* Restitui ex *Pell. & B. 1. 2. Ἐκλείπει* male *Fl. I. Ald. Fr. H. S. Ἐκλείπει* *Amst. l. 7. Εἶτ')* Sic *vett. Εἶθ' S. & Amst. Εἶτ' Fl. discretim. l. 14. Οὗτος &c.)* Haec verba exhibet *Fl. At I. Ald. H. S. B. Fr. Οὗτος ὁ λόγος νεθεύεται τῶν Δουκιανοῦ.*

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡ. Ἡ ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. l. 3. ΕΡΜΗΤ. ΚΑΙ ΧΑΡ.)* Ita *B. 1. 2. Omitunt cett. Pag. 274. l. 5. Διόσκουραι)* Ita hic & mox *constant. l. 7. Αὐτὴν) αὐτὴ Fl. l. 15. Θύρας)* Ita plurimae bene. Θύρας *I. V. 2. Pag. 275. l. 6. Λήδα.)* Sic *Fl. aliaeque. recte. Λύδα I. l. 7. Ἀμφιτρίωνι)* Ἀμφιτρίωνι male *I. & Fl. Pag. 276. l. 15. Δὴ) Δὴ Fl. melius. Pag. 277. l. 4. Ἐκάστη) ἐκάστη* *ἑῶν ἐκάστη Fl. l. 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.)* Consentis *Fl. Pag. 280. l. 1. Φίλωνα) Φίλων* *edd. priores. Φίλων L. Pag. 282. l. 7. Ἠγάσθη)* Constantem esse *lect. ait marg. I. Pag. 285. l. 5. Αὐτῶν)* Ita *P. aliaeque. Αὐτῶν Fl. l. 6. Οὐκ ἀπέτρ. μάλλον)* Ita *edd. omnes. l. 10. Αὐτῶν)* Cum *(spir. tenui I. Fl. P. Αὐτῶν H. S. aliaeque. ead. Αὐτοῦς)* Adspirate *Fl. H. P. S. Αὐτοῦς I. Pag. 286. l. 9. Διφμισμένους)* Sic & *Fl. cum I. Fr. P. &c. l. 13. Γεγεννηκόθ')* Recte sic *P. ut Iens. voluit. Γεγεννηκόθ' male I. H. S. Fl. Fr. B. Pag. 287. l. 12. Ἄλλον)* Ita *Fl. H. B. 1. P. S. Ἄλλα I. Pag. 289. l. 2. Αὐτῷ)* Sic *Fl. & pleraeque. Αὐτῷ I. Pag. 290. l. 2. Παρόντας) πειρόντας* prave *Fl. l. 7. Περίστιν)* περί ἐστίν *I. V. 2. Fr. Pag. 291. l. 2. Οὐ) — ἴσως L. Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττέμενα) πρᾶττομεν, σχοίη* *edd. antea male. l. 6. Ὑπακούσαι) ὑπακούσαι* *edd. male. Ὑπακούσαι το, ἴσως L. Pag. 292. l. 3. Γραφεῦσι)* Sic plurimae cum *Fl. Γραφοῦσι I. Pag. 293. l. 4. Τοῦ παντὸς τιθ.)* Ita *omn. edd. habere, adiecit Solan. l. 6. Ἀνδρείας)* Sic iam *edd. omn. cum alias & ἀνδρείας habeant, ut c. 23 &c. l. 9. Δὴ) δεῖ* male *Fl. Pag. 294. l. 13. Οὐδ' &c.)* Non habet haec Graeca *P. (neque B. 4.)* Habent *Fl. I. H. B. S. &c.*

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
l. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae
omittunt inscript. person. *l. 9. Εὐνήρει*) *Ξυνεῖρα P. l. 13. Κά-*
κείνας) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κάκείνας* male *S. & Amst.*

Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vet. Τὴν male *S. & Amst. l. 10.*
Τοῦ) Sic *P.* ut *Marcil.* voluit. Καὶ edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*)
* Legi etiam potest ὀρυχάν, *Pell. Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ*
πέμπτην) Sic esse in edd. omnib. notat *Solan. l. 3. Οὐπω*)
Reitziana οὐτω, mendose. *l. 10. Θαλλῆς*) *Θαλλῆς* edd. hac
priors. (excepta tamen *B. 4.* quae recte *Θαλλῆς.*) *l. 13. Ὡς*
τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν*) *μὴ*
edd. *Μὲν (ἴσως) L. l. 13. Τοῦτο*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐ-*
τῷ) *αὐτῷ* edd. priores. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic *Pell. Αὐ-*
τὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam *MEN.* edd.
hic ingerunt, quam delevi cum *Solan. & Gesn. ead. Τραγω-*
δίας) *τραγωδίας* edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μὴ-*
δαμῶς) Persona *ΜΟΥΣ.* his praefixa in edd. At necessario
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

* *Pag. 1. l. 3.* Ὡ Κρόνε — σοὶ τέθνυται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ. *ead. l. 8.* Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφορεῦσιν ὕβρεις, qui, ut lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μὲν τε ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque per multa, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀγανεύσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἀν, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter verit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverfo haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐγὼ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Iſmen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νώτων καὶ κεράτων — σὲ ἀναπάσσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσεμαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρεὶ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. *Es* ubi non? REITZ.

cad. l. 5. Μόρον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne αμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος αμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

cad. l. 11. Ἑπτὰ) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

cad. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. Iſt. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μηδὲν μὴδὲν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *si quis universi imperii vim expendat*. Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia*. VITRING.

cad. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἔς κέρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτῖσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est *inendum* in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσει, neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum urebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινεύσει. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in *Lectr. Tull. L. III, c. 13, p. 305.* Adde supra T. II not. Solani ad *Dial. Mort. VI, § 5*, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad *Tim. cap. 19* remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἶαν με οὔσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ᾄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) *La royauté de la febue.* Horat. *Non regna vini sortiere talis.* GUYET. Versus Horatii satis notus est *I Od. 4 f.* Noster iterum infra *cap. 9* post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. *A. XIII, 15*, & Arrianum ad *Epiet. I, 25*: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖλαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ᾄσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad *Evang. Matth. VI, 12*, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὑφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, *Diog. Laërt. & hoc Luciani.* REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut *Eustath. de Ism. I, pag. 10*, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed *pag. 13*, λίθος ὁ Τετταλός· *Aristoph. Nub. 764*, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster *Imag. c. 1 f.* ἡ λίθος Ἡρακλεία· sed & de gemmis masc. gen. *ibid. c. 11*, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra *Alex. c. 19, Tox. c. 2, Afin. c. 37, Ac T. I, Tim. c. 45 f.* ὁ ὀρέξας — ἐμνησκίως. *Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aesop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀνάστας — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θείας ὀλοκαῖντων.* REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδος) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) *L. Fl. V. 2. P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od.* 1, 109. SOLAN. Nifi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ...) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Ἔργ.* 109. Vid. *Cler. Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὃ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἰκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας *Hagen.* 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf. III, 3, 15, Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου, ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Τὸ ἀτερπέςτατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ' οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallem ἐστὶ. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la sebue. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronominis τισι vel τοῖς) & ὅσοι πᾶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσαίου χοίνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάνας, exemplis docet I. Elfn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἐστὶ) Scribendum fuit εἶν. SOLAN. Obsequer Solano εἶν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστὶ, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt dissimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, Θες — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nost. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, βύλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαίροντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθνήσκε, μήτε — δὲ σσεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνείλον, οὓς δ' ἀββαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV p. 1. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἑρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχῶν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοισι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Dissimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστον (sic enim lego pro ἀνηκάστον) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ πᾶσι εἰς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elsn. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτιῶν) Μονοχιτών ὄν. An μονοχιτών ὄν scribendum pro μονοχιτιών. GUYET. Μονοχιτών) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχιτών dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elsn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) Αν προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίατον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μὴδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυγχῖντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in trivis slipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt*. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθάζοντες verterant, eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflari conveniunt. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero iugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μὴδὲ τούτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia, ne id quidem fas esto*. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχηλοι γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) HORAT. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecyntio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. OCT. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vet. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semitotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere superfedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hæc leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles νόμους συμποτικούς, teste Athenæo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξεταζέτω, μὴ δὲ ἀναγραφέτω &c. μὴ δὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. A. W. adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν*. Vid. similiter *ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθων* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέσθων* pro *ἐπαιρέσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Ac III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus;

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀβάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χάρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρέχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρουρεῖς
διμοιρίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὗτος ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατενο-
μέων ἔφερεν. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, qui Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἡμιπποι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco Diognitae legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad
Curt. V, c. 13, § 8: Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
rem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθεῖς) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis prave ἀπαχθεῖς. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Αεξ. c. 4, & Ἄλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inseratur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivium tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Juvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mensē Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερὺς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variarum autem erant coenarum horarum: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Arh. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλεον. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησ. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae mensura fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate imprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra *Oveip.* cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. *προνέμειν*. Vett. Codd: consuliendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum Pell. quam *προνομήν*, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ *παραπεμπέτωσαν* rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμπορεύσθαι τῶν ἔλων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem fumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Urrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adfrent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπῃσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπα, *comitor*, *adsto* &c. Vid. *Ερμ.* cap. 72: διακαστάντα δὲ ἄξιῳ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψαι ἐς τὰ λοιπὰ τοῦ βίου. Adde *Εὐχ. c. 1.* παρέπεμψε χειραγωγῶν & *Δικ. c. 1.* ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si *Fl.* editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμποιμαι enim non est *comitor* &c. sed *reicio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μὴδὲ παρεπεμψέ-
 τωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, & sic opponitur
 τῷ, μὴδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur.
 Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori senten-
 tia magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum
 iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὅποσα χρὴ ἀποφεί-
 ρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον
 ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

*ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιίν-
 τεσ τοῦ πλουσίου*) An non scripsit auctor, πένυτες πᾶσι;
 Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pau-
 peribus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint ca-
 lices, sed & remittere id possint. Utrique πάντες non oppo-
 nuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένυτες)
 Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quam-
 vis omnes libri nostrī πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gro-
 novianum πένυτες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine
 auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντες, dum
 vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere:
 nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bi-
 bendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, di-
 vites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpa-
 tur haec vox Aët. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν
 τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον; GUYET.
 FL sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν.
 ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον
 ἔστω. τὸ ἀλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττενέσδωσαν &c. B. 1. vero:
 εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν
 ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον
 ἔστω, τὸ ἀλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. Iunt. autem
 sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς
 ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος,
 καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον, cum qua Par. fere consentit. So-
 lanus distinctionem Iuntinae mutavit. Gösnerus aliter: hunc
 igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca re-
 spondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, in quo statu essem. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασι ἀφθόναίς ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσσον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum foris. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸν δὲ — μάλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἡ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ꝯ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ꝯ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ꝯ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſui coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ꝯ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte Ven. 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἷον. SOLAN. Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum αἰοὶ εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra lov. Conf. c. 18 med.^a οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἷοι εἰσιν omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam & mox rurius ὑποδηſάμενοι ἐμβάτας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et lov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. 'Ον. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδντος Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. 'Εργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπορος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἀσπάρτα καὶ ἀνῆροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte transitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τὸντο τὸ μῆλον ἐφύσαν ὥραι. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πάγονα, alit barbam. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus ſpirans haec crescere facit. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρῆσθαι εἶναι) Heſiod. 'Εργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦτον) Ed. P. mutavit hanc vocem, fecitque τοῦτων. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γούν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro certe quidem acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρταν γούν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec defi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσέῳ. Σ. ὅσας δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nestendum cum praemisso τοσοῦτον,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες forsan. GUYET. Non
capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo, arrodo*, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veras κοιτί-
σι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοίτις, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ γυναικείος
κάσμος ἀπετίθετο. Adde etiam P. Lucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ἡμῶν quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
surda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φα-
κῆν ἔλων δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἄβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde *cibus lenticula*. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπείσπας ubique in ἐπεί-
σπαισας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπασὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεῖσπεσαν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεῖσπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκουν-
τες ἤδη κυριεῦν. Item cap. 53, παρεῖσπεσαν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω ἰνῶδεν-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παῖω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III; 4, 9, *παρορμιώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμία δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης.* Aelian. V. H. XII, 23 f. *ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, ἰππιῦντι, ἰνφίλιῦντι in fluctus, armisque contra eos pugnant.* Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. I. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμέ, ille irruens &c.* ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paf. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν lupus in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Etsi frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Afin. c. 20, *ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium.* Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον.* Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. "Ομηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περί τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum. 'Οδυσσ. M, 395:

*Εἶπρον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀξέλοῖς ἐμεμύκει,
'Οπταλέα τε καὶ ὠμά' βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. GESN.*

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταῦται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταῦτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud oī non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἦκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σοῖσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὔ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόμης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MARCIL. Ὑπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρέουσιν, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, 'Ετ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ δαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΙΩΤΑΤῳ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμωτάτον. Ille apud Theophras-

flum ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, servum pedissequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus ferme impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non agnoscit, lubentes exulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὧν) Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec omittit, misere enim ὧν repetitur unico tantum verbo interposito. Possem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, in perpetuum destitui, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μείρας, μερίδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ σῆτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est, verme scatcat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quamvis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermibus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, & supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus, ita & hic forsitan φθειριζέσῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. GUYET.

ead. l. 16. Ἵσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκάτερον) Σῦες καὶ πλακούντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρνηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξέλεξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξέλεξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Το συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi usurpata, peropportuna, & reiectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituvimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἔστιν αὐτὸ) Ἡδὺ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἔστιν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδὺ. Sic enim oritur sententia, quam de di, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. ad stipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirari; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶσι τοὺναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ' ἀμαρτυροῦν τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ' ἀνώνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξίῳ) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχομένην γράψαι πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεύς ἐταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Αἰδίτα δαιιτάω descendat ὁ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de El pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἰσῆς, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiaē dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαιίτης ξενιπὸς τις δαίμων, ὃ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocratonem hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. lectt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαιίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres: GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, &c) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαρθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prod-euntes. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίους τῶν σὺν·

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri *μονιοι* dicantur, ut apud Lycophr. *πόρκος μόνηρης*, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σὺς εἰσι μονιοι, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον*. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic fermò est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi *μονήρην τὴν διαίταν καθάπερ τοῖς λύκοις*. Immo etiam *μουνίδες* proprium viderur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. *Μουνίδες ἐκ δάμνοιο δορῶν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν*. Hinc etiam apud Suid. *μουνίδες* est *μονόλυκος*: pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. *Παρασκευάζουσι*) Vel contra omnes libros legendum arbitror, *παρὰσκευάσουσι*, ne abhorreat ab *ἐάσουσι* & *συνέσσονται*. GESN.

ead. l. 6. *Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποδάμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.*) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (*singamus enim ita*) nonne id maxime vos uret, non habentes, quibus *purpureis* ostenderetis vestes? Sed τὸ, *ἐπιδείξασθε* hic nihili est. Scribe *ἐπιδείξασθε*, vel, quemadmodum habet Florentina, *ἐπιδείξετε*. IENS. Perperam vertitur, si *pauperes abirent taciti*. Nam *μύοντες βαδίζειν* dicuntur, qui clausis oculis incedunt. *Μύειν* hic est *claudere oculos*, quod aliter *καταμύειν* & *καμμύειν* dicitur. Recte itaque Schol. hic *μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες*. Atque ita optime cohaerent sequentia: *Nonne id vos uret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. *Ἐπιδείξετε*) Fl. vid. Iens. In reliquis *ἐπιδείξασθε*. SOLAN. *Ἐπιδείξασθε*) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus *οἷς ἐπιδείξασθαι*. GESN. *Ἐπιδείξασθε* legendum videtur. GUYET. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. *ἐπιδείξετε* longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. *ἐπινεύσει*, pro *ἐπιγύσει* sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. *ὀπταμένοι μεταξὺ*) *Μεταξὺ ὀπταμένοι* mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lēxiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα Ἀναβ. cap. 49, & confer Ἰστ. Α, c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνας) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anathibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellet. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Λεξιφ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphron. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίαίτοι καθεστῶτες) Syntaxis quantum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὴδὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut victor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτην — συνδιαίτην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαίτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτην affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτητὴν de alio dictum, quam de *arbitro*? Quod miror fuisse haftenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis *συνδιαίτην* prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. Ὡστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius *προῖεμενον*, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum-puto fatis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut *καθικνεῖσθαι*, ut *κατατρέχειν*, ut Latinum *invehi* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe *ἐργάσεσθαι*. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasimum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphron. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianeus Ἐτοιμοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλῆος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor, Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Aristateni, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἶκος, ut supra Philop. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διοτίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hūc puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῶ — in Mf. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξίγναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Notter post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμάνειαν. Asin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανδρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γυγνώσκων) Ὑποσβόλειον Luciani stili pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. Ὅς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposituerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, *qui scio*. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλατταν, i. e. *quantum ad Indiam*. &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπώλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentt. Ael. II, 15, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνελόμενοι, & Κρωίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aët. Apost. XX, 3, Ποίησας τὸ μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσει αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. boni. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐφέσωδης τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδῶκον, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοῦν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοῦν τμήμ' οὐδὲ δυοῖν τάλαντον ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendens*. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντες bene multis exemplis probat, Artificique proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittaireium de Dialect. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poetis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δὲ quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, Fl. In reliquis est ἡξῆς, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἡξῆς, venies? quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἀλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δαήσῃ) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταιρέτος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγόμενος γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτῳ) Τῷ Χαίρῳ infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζυνόμεναι) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincant utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἐρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζυνόμεναι ἢ ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III. senecti Stoicum primo loco nominat: κατὰ τὸν ἐν τούτοις Εὐκλῆς ὁ Σταϊκός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διδάσκαλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ἦν τοῦ Ζήνωνος υἱός τοῦ Ἀρισταιρέτου. GUYET. Διδάσκαλος ἦν αὐτός τοῦ Ἀρισταιρέτου, υἱός τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte dicerunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, Aristaeoni Zenonis filii praceptor.

Quo quid obscurius? & quis aliter hæc adspiciat, quam facientia Aristænetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane hæc sunt inversa. Et quanto præclarius Erasinus, *quod esset Zenoni Aristæneti filio præceptor*? Id retine, & tolle ex Græcis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonie inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεδὺν Χρυσίππον Ἀριστόκρεον ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημακῶν στρατηγалиδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyssæ primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrum Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδάξινυντο ὡς τινα τῶν κρείττονων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quæquam ex præstantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt αἱ θεοὶ, ut recte Hesych. Sic passim Græci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, *qui potiores habentur*. Sequitur ibi *ποχούτω δὲ περὶ ποδῶν αὐτοῖς θεοῖς*. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντήρα) Hesych. Κλιντήρες. δίφροι, κλίναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοίχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῦτον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος sed ubi legendum videtur, ἀνω τῆς ἀντίθυρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uni emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere; dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἢ ὁ Ὀμηρος ὀρθοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἢν* ad ὁροθύμην referas; & cum paulo post *ὑπέρθυρον* & *ὑπερύθυρον* neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos. de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianae oppositam significat, ita quando de loco ianae opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte *καὶ* intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ἢ ἀντίθυρ, quod Scholiaf. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil forte habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De τρατοκλισίῃ vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκτορ) Mausacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διάκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἷς ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόβειον) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ἡ Στωϊκὸς ὑπὲρ πλησμονῆς ἔραγγεν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπεισεν. Vide Suid. v. ἐπεισέπεισεν, & paroemiogr. in Μυκαρίου δίκην. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπεισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν. Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπεισεν, quod ap. Aristoph. Pluso v.

804 recte legatur, *Eis τὴν οἰκίαν ἐπεισέπεισαν*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπεισπάσαι*, & med. ubi *ἐπεισέπεισαν* dedimus, licet edd. *ἐπεισέπεισαν*, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro — *σαν*, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπεισέπεισαν* sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρεισπέσουσα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, irruendi potestate sumta, afferro. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) *Ἀντόματοι δ' ἀγαθοὶ* &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) *Ὑποκρούω*, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *Ὑπέκρουον* est *ἀντήχουν*, *ἀντεφώνουν*. A cithara metaphora. GUYET. *Ὑπέκρουον* Id est, *ἀντεφθέγγοντα*, *ἀντέλεγον*. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & cantitorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὥς ἐστὶν ἐπὶ προσιδέστας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λόγοις, καὶ φθάνοντάς, ὥς ἐν χορῇ τινι προαποδίδοναι τὴν βάσιν*, quas iam anima praecipit consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praecant dicentibus &c. Sumtum credo a citharæ oedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivæ alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos, Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad *Ὅρχ.* cap. 16. GERN.

ead. l. 12. Ἀφαινεῖς) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέμνων) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ms. *Οἱ*. & *Fl.* recte. In reliquis *ἐδεδοίκεσαν*. SOLAN. Solan. iota deleta *ἐδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἐδεδοίκεσαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἡλπίσαν δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*, Ita *διεσπύρεσαν* App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam-perfecti, iuvat addere Nostrum supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. καταπεπλήγμεσαν, & paulo post ἐδεδόικεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter ἡδύσαν & ἡδύσαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνν ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Mf. Ego βόνν ἀγαθόν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Mf. Reg. 2955. β. ἀγαθόν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυῶν) Ita Mf. O. In impr. Κυρικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντήρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίσεσθαι) Non opus est καθίσεσθαι cum R. legere. REITZ.

ead. l. 12. ἔστιᾷσθαι) In Ven. utraque mendose hic legitur ἔστιᾷσθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, εἴη οἱ τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πινόντα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδύναι) Ita Cod. Mf. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ut lo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ira eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commentii origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiaſtes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterb. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περισοβεῖτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένως, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τὰ scribingendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστῆναι) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστῆσαι μοὶ πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elſn. hoc Luciani aliaque adlentem vide. Adue Nost. supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρῆσταναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεσκόμων) Lege ὁρεσκόμων. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὁρεσκόμων montium, & ὁρεσκόμων mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Eſt φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἐφθν συμμιξας. Noster Vit. Aug. cap. 26, Tox. 2, Diff. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μή, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὸς πάντῳ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐπέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextere admodum temulentia.* Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristacneto admodum dextere temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τεσσάρτων ἠνεσχόμην. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui μόχ propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi maiorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid statutam, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δίδε, ἔφη, σωτήρ ἦδ' εἰ σοί. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde disces; ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam.* Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudes haec opprobria nobis &c.* Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienſi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κόλεα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurpatum Μολα cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρεσι) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 3, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέρεσι. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἔρραφ' ὁδεi satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμένους τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὄλιν πλὴν Αἰγυπτίαν θῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρες φαλακρὸν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἔξυρμένους τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiatur. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κακαράνοι τὴν γνάμην. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios & ustores semiratos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορὸν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. I. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα ἑκκροτὰ ἐπιλέγοντες, σκομμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum fecit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατ' ἔχον τὸ βῆμα & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Advers. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione compa-
to, rassa. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥί-
 φαι τάχιστα διὰ τῆς
 φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem exten-*
plo per fenestras in aream proiecit. Ἐπὶ ῥί-
 φαι hic non pot-
 est locum habere. Legendum ἀπορρί-
 φαι, quod & Mf. prae
 se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικλεῖσαι τοὺς γείτονας, ὅφ' ὃν ἀνασπασάντων
 τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vi-*
cinis advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Grae-
 cis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίον, & Latinis *revellere feram*, nec ego,
 nec quisquam nōrit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam
 esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum:
 Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur
 de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπρο-
 σδιόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt.
 In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίον, sed
 veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua ve-
 rissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis
 foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante
 Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀνασπᾶντα ἐπικλεῖσαι τε
 τὴν θυρίαν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fue-
 rant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius fu-
 riosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον) Ut apud Petronium,
tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo,
 ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam
 Mss. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίον legitur. Ἀνα-
 σπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN.
 θυρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente
 etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινὸς ἡμῶν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ
 πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) *Interpres legit*
γεγενημένους, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea,
quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possu-
 mus tamen vulgatam scripturam retinentes, commodè ex-
 ponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis*
factus ad sequentia. Loquitur de Dionico Medico, quem op-
 portune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium
 istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur,
 inter eos autem sponfus gravissime, vulneribus obligandis
 tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένους) Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad *χρήσιμος* pertinet, potius *γενόμενος* dixisset. REITZ.

ead. l. 16. (Ἐτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tuentur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλῆς vid. Mισθ. c. 2 &c. SOLAN. (Ἐτοιμοκλέους) I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. (Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐκ τῶν σκυλοδεσφῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium supra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philopsc. c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπου aut similibus opus esse in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or. Eleus. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p. 402, γέσεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταίνετον, ἐν Ἀμφιλέχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philopsc. cap. 38, ac plus centies alibi), nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quaeso, eandem analogiam hic statuisse? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ.

ead. l. 6. (Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspectus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scribe, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. (Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laërt. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερρίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Όναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iussit enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὅρῳ τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῃ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Όμηρος) Il. 1, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diacnae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἡ λάβει) Hom. Il. 1, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπρόδρομοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distin-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπόννησος χθονὶς ἔν
ἀντιπόρῳ, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponnefo trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρῳ } Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τῷ μετράκῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium tur-
pe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὃ Πρωτογένης, ἢ τοῦ
δάσους ὑπαιξίς τῷ ἀρρενὶ πρὸς τὸ παλαιὸν πέκληται, τὴν Πρω-
γένης, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
& χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ἐπὶ συνουσίαν αὐτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quas ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittis nondum
est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
lumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐπαυφάμην
τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζωπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τόν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, &
quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano pronulit, ad-
derem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Ms. O. In reliquis ἡδεσαν. SOLAN.
Saepe in ultima in εσαν an εσαν terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat εσαν in temporibus
plusquamperf. Licet ἡδεδοικεσαν, non εσαν frequentius in
auctoribus reperiatur. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἡδεσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descriperit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδεῖν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῤῥήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπώμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Ellner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ δὲ ὄρατε ὡς πρεσβυτικάι) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles.* Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae,* contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.
ead. l. 10. Καλυδονίου) Sic plerique impressi & O. In *Fr. H. & P. Καλυδονίου.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος. is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ὧν) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur.* Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio.* Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστρωνδῆς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Mēstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄρχω) Vid. Έρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Έτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξιος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐνάτιος, vel ἀξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξύετο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξύετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Meritandri canentis, ὥς οὐδὲν ἢ μάθης ἂν μὴ τοὺς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdum esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mirius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστίαςως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προῖοντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρη) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα εὐρεὶ κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύμμα χαλάσας καὶ κυθεὶς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Θαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mf. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Discordiae malum*. GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyerus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Mf. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθιόντες, τοσαῦτα) Φυσιῶσθε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Mf. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Mf. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξασθαι) Mf. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δεῖπνον) Ultimus, credo, missus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) ficiores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Ματτύαν, quam ἐπιδόρησιμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: Ματτύν ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὅπτα, καὶ τρυφὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos affos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴν πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accurarum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *frusta placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγίνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Gruecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγίνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Aez. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Κρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων.

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita viderur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omisissus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio conicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντροφῇ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαρίας huius meminit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciph. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte consarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiciere, ποῖν & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocratio & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πόντ') Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum esse, ad quod proxime accedit Fl. ἡοῖν idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡοῖας & Ἡῖας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν πόντ' ἀρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit alludens ad ἡοῖας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

. *ibid.* Μεγάροις) Lege *μεγάροισιν*, & ἤγ' pro ἤγε, si versum velis hexamerrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πῶτ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροις. Et vid. L. Bos Obl. Crit. p. 114 seq. Guyetianum *ἡοῖν, matutina*, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. *μία, μόνη, sola, praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλάων πασῶν παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit; qui iam claudicat, cum media in *προῦχουσα* corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in *καλῶς* etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro *κρατερῶν* lege *κρατῶν*, *α κρατύς*. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox *παιδὸς* resolves, ut fiat *trisyllabum παιδὸς*. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισόμεθα) Lege *ἀσόμεθα*, vel *πολλὰν' ἀεισόμεθα*, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π; & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινον μὲν ἅμαρτε) Iliad. Α, 233, & E, 187. SOLAN. Manifeste nimis *παρωδεῖ* ad illud Iliad. Α, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχοσ. Quare hic etiam *ἅμαρτε & παρ*, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. *παρά*. Impressi omnes *παρ'*. Homerus *παραὶ*, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε *παραὶ*) Illud *παραὶ* pro vulgato *παρ'* Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἅμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in *ἅμαρτε* mutavi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox: c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμ' ἐμῶν) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

ead. l. 7. ῥιπτούμενους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπέρταται συνέντες — ἐρρίπτουντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forſan νυπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutari: frequentius enim εὐ, quam νυ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exſtingo ante lumine, ſed palam in omnium conſpectu, dicentem principium generationis eſſe naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνερχῆναι) An συνείναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμεις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim converſa, Zenothemis pariter tum oculo, tum naſe mutilatus, Solanus ita emendabat: Zenothemis manibus hac oculum, illa naſum tenens. Sed & Geſn. errorem priſtinae verſionis correxit ſponte. Poſt ἀμφοτέραις autem, χερσὶ; intelligi, qui neſcit, adeat L. Bos de Elliſſi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπείλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Eraſmus ſic legiſſe, qui verterat, quo ſponſam fuerat abduſturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδῆσαντες) In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego reſcribendum καταδεθέντες, quod menti ſcriptoris optime convenit; nec a ſcriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ) Ex Mſ. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Verſus autem ſequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλὰ μορφαὶ) Tres verſiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceftidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus subiiciuntur isti, Τῶν ἀδοκίτων πῶρον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τὸδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto levissima mutatione ἐκεῖνό γε, & sic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστῆσθαι — φιλοσόφοις) Ad-
dam, quod Hemsterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obf.
Crit. p. 79, qui versionem Erasmi, *Non esse tutum, cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus.* Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non est: πρᾶγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium agitare cum huiusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores pravos, utpote qui in convivii saepe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut faucii ac mutilati nonnulli e convivii ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo Aristophan. Plut. sub init. ἀλλὰ σοι παρέξα πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & sacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἱερῇ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noster mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέει) Saepissime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν male δοκέει rursus c. 29. Sed cap. 10 vicissim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Lucr. § 5. Adde Philop. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδ' ἐν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promittue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι permanebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium vertas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκῳσα ἔόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verri posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖς μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην, ὅκῳσα ἔόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora comemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionicè? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδείξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδείξαι praeruli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀπόδειξις ἦδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδείξατο δ' ἔργα quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-bus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰόνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦθον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noster infra c. 14, μνητὶ — οὐνομα. c. 19, οὐνομα ἢν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθῆματά ἐστι &c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet, id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγον legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιόν) Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπωπα) In marg. Basf. adscriptum: Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicuique etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem.
BOURD. Y. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737.
SOLAN.

Pag. 88. l. 6. 'Ες) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σῦος) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέεται) Alias παρακέεται in singulari. Ut διακέεται & προσκέεται ibid. 134 D. & κέεται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέεται. Sed quia collectivum ἀγορῇ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὔνομα ἐπικέεται, & cap. 27 ἀνακέεται αἰτίν, & cap. 34 κέεται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἑτέρου) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicare mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ ἡμέρην) Subaudi δία. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aequae Ionicum esset, atque ἑτερος, πάρεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ο in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πρᾶσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ^oed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. verò subiicitur, ut p. 22, Τῇσι λόγῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiae non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante δάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀδὸν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῶ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita ferre aequè frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, fatis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρας) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοι δοκέει τόξα μετῆναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώει γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heinf. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elfn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. καὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἐστὶ) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia *φέρουσι* deinde frequenter omnes, etsi & *φορέουσι* eadem hac historia in verbis composuit. *Φέρειν* & *φέρουσι* Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At *φορέειν* pro *afferre, portare*, unde *φορεὺς* baiulus, usitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto *φέρουσι* tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἑορταί) Forſan *ἑρταί*, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδέχεται) Pro *ἀποδεσγμένα* εἰσι, i. e. admissæ, receptæ. An ab *ἀποδοίκομαι*, seu *ἀποδεῖκνυμαι*; *designatæ, constitutæ.* GUYET. Est ab *ἀποδέχομαι*, s. *ἀποδέχομαι.* Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & *δέκεσθαι* Herod. VI, 382 C. *Δεκώμεθα* IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam *ἐπιδέχεται* I, Aph. 5. *ἐνδέχεται* I, Aph. 7. *προαδέχεται* III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δουκαλίονα τὴν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro *Σκύθην.* GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττα pro Ἄττην cap. 25 a. m. *δεσπότεια* pro *δεσπότην*, quod & Herodoto sic scribi, veluti & *Καμβύ-*

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς & Ἀριστεάς, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in notæ Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔσται δὲ πάντα — ὥλοντο) Antea legebatur ἐστ' ὃ — ὥλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἐχῃ) Ira Homerus fere perpetuo; sed poënice. At cum & Iones quoque augmenta saepe neglegant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχῃ forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχῃ ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἀρξάτο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Oestavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legēbatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φέρουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξένον) Malim ξεινον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξεινή γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano-
rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροισι. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphy. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ

Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὄδον

Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν δεὴν

Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν δεδὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγη, τὰ ἀντικνημία διεσθίσιν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλάναι, συντήκειν τὸ ἦπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρον τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodorus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἔξεστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλος πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυ-
φῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνέστιν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρωῖνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθύϊ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessel. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem,
alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versif-
culos : Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτισεῖ Ὀλοφάγος γάρ
ᾧστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus : nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστέρην ἀπῆκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed ori-
ginem fabulae indicans his verbis : ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν·
ἐπιοὶ δὲ μυθολογούντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστέραν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐπιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
pressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐπιοῖσιν sine οἱ. Sed sic fatius visum locum re-

fingerē, ex utrisque aliquid decerpēdo; quo factō nitet iam sententia. Absurda enim & *σολαικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῆς) Vulgari⁹ Ἀττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττις a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ δὲδς τὰ πολλὰ ἐς Ῥένυ ἀπικέσται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἤκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἤκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἤκοντας ἠνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπικέτο, non movi vulgatum ἀπικέσται, etsi hic forte ἐπικέσται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. Φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττια) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craff. 1011, ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἷδε Ἡραν, οἷδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖννυ) Pro ἐκείννυ, recte, ut rursus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνυ) Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνυ, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantumtribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας: nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέχω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοί) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλούς &c.) Scholiaf. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἰγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἣτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre*, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra consilium apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀνδρας μικρούς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur μοχ, μεγάλη αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzerzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσεῖδῃ καὶ βαθυαῖδιον*, lege *βυτταῖδιον*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κάμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέα ἔλασσον ἐν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέσται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μούνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praeceperit. REITZ.

ead. l. 9. τὸν πρὶν ἔόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λεῖ *semper* penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντρού) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, *μαθὼν δὲ ταῦτα*, ἐποίησεν. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρξάτο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο diēas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἄρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia demonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φείγεσκον 270 B. ἀκυσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶκον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθῃ &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἢν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖαδε) Sublato puncto subscr. malim τοῖαδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐλεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξένους) Προξένους legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etsi προξένους magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἐγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προζενέας pro futuro quasi secundo habendum, ut ἔρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in τω carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆην) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφράτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in Tigridis ripa, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passii sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφράτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutens aliter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniae invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐδησατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρη) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδ' αὖ μιν ὄρη ἐποίητο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu; μηδεμίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθείων, nullam raptarum curam habere. Adde Nostrum supra de Astrol. c. 27. REITZ.

'Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαι) Ἐπιδέξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσεται τε καὶ γούνων &c. Possis tamen coniecere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἔλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἔχρην, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἔχρην, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐ eidem sit αὐ, ut Δωμάσται pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασίλῃα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπικέατο) Etsi ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπέκεατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infinit. ille pro imperativō, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐτίς editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. ὄν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοοῖς ὄν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἀρξατο, & mox οἰκοδομεον c. 22; ἀυλίζετο, λίσσεται, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, ἀρχετο rursum. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδον) Non ausculto Codici W. νεδὼν scribenti. Νῆδος Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. Ἡ) Iam contracte: at supra ἐνν, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δειπνον) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσεται) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἦπτετο, nihil mutio. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἡνείκε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque desitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλους μυστηρίους non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo desitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἐχθρῶν Ἰαίουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁλότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furem. Homericæ dicendi ratio, id est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμυ, constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, σχέσδε φίλοι, ut nostri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης & Il. N, 747, μάχης σχήσεσθαι δῖω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienf. In omnibus impress. & M. ἔσχετο. Sed idem Mf. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoscunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἰσχετο legere. Verum non *servandi*, *perseverandi*, sed *desinendi*, *cohibendi*, sensus requiritur, unde Ienf. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam*, *cursum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere*, *obtinere*, ut monstro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et sic ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης significat. Vid. Steph. Thes. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus strenue aggreditur, vel proprie, *gnaviter* urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non semel deinde. Quae opposita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. satis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. supra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖνς) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & seqq. SOLAN.

Pag. 108. L. 7. Ἡῖεν) Sic M. In plerisque impress. ἦις. Sola *Fl.* ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. supra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν seq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. observatur discrimen, quin & εἶνεκα sequente vocali, & εἶνεκεν sequente consona edatur contra euphonia, ut in Aph. Hipp. I, 3, τούτων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, aliqui εἶνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότη. GUYET. Conf. supra c. 12 Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐτίς) Scribe αὐτίς. Quod vid. ap. Maitt. p. 1333 ut κατέτι apud Herodot. VII (sub init. & alibi. Ita αὐτίς recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτίς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Afin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκρίνται) Sic M. & impr. omnes, (excepta l. quae ἀποκρίται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκέκραται. SOLAN. Iustinae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam indet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίαν ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ira vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιὰ est τετράπηχυς vel ἑξάπους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίαν credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta atrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίαν) Τριήκοντα forsan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πᾶση) Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπαση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλούς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὰ λέγω) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliceiter, summus vir Salmastius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

*Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvius circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosus & mendosus ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique induvius circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbo-
re ipsa circulo-e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attolentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo*

fuo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavifus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. sequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Ienius emendare iusserat & ex W. restituumus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμέτερον) Puto, Lucianum scripsisse τὸν, Ionice pro ὅν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro δὲ scriptum sit) *Ex manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENUS.

ead. l. 14. Τὸν εἶπον ἡμ.) Egrege Ienius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιδῶσι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρὸς δὲ κείμενον κατὰσι. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Eth vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri — έται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solaño, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρῇ μεγάλην ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρῃ μεγάλην ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας δὲ. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, intuenti constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτὸν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se convenient; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum; non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrrens, in quo phalli posui. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται δῦρησι χρυσέησι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in *naon* intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exultat. Per has igitur valvas in *naon* itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latini est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini* cremare Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est δάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille *ναός*, s. σῆκος ἀμφύβυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum *Ερωτ. c. 11* ὁπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρησι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est; instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut *Amor. c. 3*, ἡσκημένον κόμην. *Ibid. cap. 10*, εὐμόρφους παισὶν ἐξήσκατο. Rursus *ibid. 33*. *Imag. 11* post π. λόγοις τοῖς παντοτέλεισι ἡσκημένους. *Plutarch. T. II, p. 1162*, κάπρον χρίσαν ἐἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. *Diod. Sic. IV, c. 77*, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρυσέησιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσέοισι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθεν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἠνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἠνδοθι proprie esse *intus*, ut *Hom. II. A, 243*, — σὺ δ' ἠνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἠνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut *Z, 247*, — ἠνδοθεν αὐλῆς Διὸς ἐκ' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. οὐκ ἀπλῶς) Nihil opus est emendatione. Adspirati-
onem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως,
& οὐκ ᾄς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag.
133, & satis patet in compositis ἀπικνύομαι & similibus. Ita
ἀπ' οὐ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hip-
pocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ἐκείων I de Morb.
pr. & ἐφ' ἐκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9; ἀφ' ἐω-
τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐωτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen
rursus ἀφ' ἐωτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f.
Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. Ὄν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat
haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce pecca-
tur. Reliqui impr. οὐν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore.
Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔοντα) Interpretan-
dus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holste-
nio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσει) Adscripsit la Croze vid.
Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designa-
verat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum
non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φέρουσι) Recte hic habent plerique im-
pressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim.
255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine τ in omnibus impr. ex-
cepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἴματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lu-
benter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὕματα.
SOLAN. Potius εἴματα scripsi, ut habuimus non longe ante,
ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἴματα laevigavit Solan. ex
W. Forsan imprudens, ut interdum in accentibus & spir.
manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Ho-
mer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes
libri nostri exhibent. Malletm σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Σύμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει) Bene monuit
Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is
docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare,
statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne
avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vert. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστών) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. II. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περιέταις) Cur iam non etiam *περιέταις* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κίταις* — *ἔρνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκίταις* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κίταις* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναποπτέταις*, *πατεσκάε* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiant. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδες πολλοὶ δὲ οἰνώδες· πολλοὶ δὲ πυρρώδες*. Sed nescio, an illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante *πολλοὶ*, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. i. 15. Φορεύσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θαυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέσι*. GESN.

ead. l. 12. Σημῆιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. *Ὀρν.* 514: — *ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς Ἀιετὸν ἔσται· ἄρνην ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ἦν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαυχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων Ἰάρακ.* GESN.

Pag. 119, l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νῦν ἐσιόντων. ἐν ἀριστέρῃ κίταις &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέουσι & ποιούντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενεήτεω) De barbato Apolline Macroh. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδε, canis, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GERN.

ibid. Γενεήτεω) In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. ἔν) Ita emendandum esse videram, non dum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλω, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφαιτέρω. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἄν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐτ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πύργον — οὐδὲ ἰδιον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφῆταις) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) Ἀν συντηρούσι; τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὅκότε κὸν ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κεῖται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutius usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ reperitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. ἱερῶν) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἱερῶν legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νῶ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νῶς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τόλινδ) Sic rescripsi, cum invenirem τολιν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me mover, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀπικηται editum, & ἀφριγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφριγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὠμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦδες) In omnibus impress. χειροῦδεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσι; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. & impt. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδεῖκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

cad. l. 8. Σπονδοφόρους) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

cad. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίον) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

cad. l. 11. Αὐτέοις) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

cad. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

cad. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

cad. l. 6. Γίνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinques p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

cad. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

cad. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποῖμα χρύσειον αὐτέα ἀνακέατο. Ego, quocumque demum pacto legas, ἀνακέετο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποῖμα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντίων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrium αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

cad. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. Ἔχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

cad. l. 16. Ἐφεστίδης) Legendum arbitror ἐφεστίδης, certe sic transfuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὸν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὸν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam.

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἠλεκτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μένειν χύλας κλυτημναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione, reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὁρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾷσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾷσι) Accuratus dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίσσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsitan, ramen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. ὄργια) In omnibus impressis & Ms. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. ὄργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀπικέεται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέεται Ms. Reg. 2954. legit ἀπικνέεται inde facilis permutatio in ἀπικρέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τὸ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερτε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξοντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Ms. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄλσοςμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τοὺτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἀμαρτίας Plutarchi. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, exspectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. οὐδὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus posuit, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιοῦσι. SOLAN. Δικαιοῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum sententia postularer, inserui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. ὕδασι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεόμενος) In M. χρεόμενος, sed a recentiore manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse ῥεόμενος. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο migret, & vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut χαμαίβατος, χαμαιγενής, χαμαικλήνης & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesyehio, qui χαμάκοιτος cum α scribit, non etiam χαμαίκοιτος sit scribendum. REITZ.

ead. l. 3. Αὐτίς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκος δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id de novo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exerceatur conservaturque. Neque sane mox dicerem sumtis libamentis ἐπισπείσας, sed datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἶκος δέκεσθαι significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἶκος δέκεσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρίθεν significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae abstergantur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπός) De carpis, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam fructus, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores fructuum tuorum manducabis; cum sit, labore manuum tuarum vescitor, bene observante Garakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴν cirat locum huius encomii, ut Lucianeuum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡιδόοισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοις εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paul. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quemcumque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scribebat; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Stroph.) item 389 A. & IX, 389 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto, REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. i. ΔΗΜΟΣΘΕΝ: ΕΥΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus; a iunioris scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum καλοζηλοῦντος. *Marcil.* Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Martii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionis inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζορτί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὸς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensē non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et insit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum iidem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit: Hic Therfagoras poeta est. Debebat: Therfagora poeta, quonam, & unde?* — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπως οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans.* GRON.

ead. l. 7. ἴστε δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeuisto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Ant. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Msi. τοῦτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένη) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *π* terminatur, quam in *η*. Vid. eius Orat. contra Cresiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἄρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etsi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovīs more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοῦμαι ἄν σοι) Legendum puto συμβαλοῦμαι. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitioso ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum versuum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκός) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem dolichum. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὸς τὸν δόλιχον τῷ ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπιδόξον κληθήσασθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & *Fl.* σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι. — ἐργασαμένω) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρώδουντι. GESN. :

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμι) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμι, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοὶ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, e re mea narras, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάρχῃαι γνώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ. :

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάρχῃαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forsan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρὲς) Hom. II. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέβας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παραρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμοὺς εἶναι τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶωνδ' ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶωνδ' ἀριστος. ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεθράμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθούς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπαντι ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

ὅτι προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅτι, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. II. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perleſtis Ol. & Phil. aliisque multis, haec verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53: *Quantum ingemiscant, inquit Sempromius, patres nostri, circa moenia Carthagini bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos consules, consularisque exercitus, in media Italia pavenies intra castra?* SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον ποτὲ στενάζαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθάνοντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπέρβουτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. Ρέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m. 172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι δρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Philostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νικάδας) Hom. II. Γ, 222. Cetera vid. II. M; 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ἡ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. Δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν αἰ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ' ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28: Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰκίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρεων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι καὶ μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρεος εἶναι νομίζεται, ἀποθανεῖται πάρος, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem verbis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra altissime auctororum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi paralela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M., 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratum, quae minime dicunt verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυχόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρατ' ἀθανάτω τε "Εσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐθις. SOLAN. •

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρῷ, ut intelligatur vis illa, qua animum ferunt. Quae sit καιρία vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀναιμένους) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναιδείαν ἐπισιμένους. Ἀναιμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρασεῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένειν) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μὲν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἄν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφην σοφὸν δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Bas. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &c, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικόν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce *περιστενὸν* scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, λιπαραῖς ἐν Ἀθῆναις l. c. Ἑλλάδος ἔρσιμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰς αὐτὰ μέλιττα περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ ὧν τῆς τῆς τέχης ἡκούσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων Ἀθηνῶν, καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ᾗσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce *τοῦτο* *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neph. 298, cuius Lyrici loca plusscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum *λεπτόγων* sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod *λεπτόγων*. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγωνος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640; ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ira delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuæ. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 δουλεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάσας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroës patriæ vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπὸ; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. κρίσεις) Neptuni & Minervæ-lis nota, quam
 tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebria Atticæ iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιάρροβίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι
 καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοική-
 σεις intelligo præter ipsam Minervæ in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σεις. c. 39, οὐδ' ἂν εἴς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba hæc apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quæ de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecturi
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύκη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὥς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τὸδ' ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζομένη) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putaretur*: neque enim ἀπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienti paulo ante video editum monstrose Στυπτίαν pro Σμύρ-
ται. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ἂν) Sic interpungendus hic locus, quod in sola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτᾶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτᾶν ἐνὸς μιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, εἰάν τις τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσῃ. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῷ (ΕΛ.) Vide Isocr. Ἐλεν. ἐγκ. hodieque exstans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦπίσῳγμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπί-γραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίσῳγμα) Percuerat mihi quoque illud ἐπίσῳγμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-
ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρητὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο Φαιῖαν κρητῖδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle. 210 f. Perit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius subterni scribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἐδραῖαν κρητῖδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δ' ἄφην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio torus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes *motus, demultus & captus* oratione Callistrati Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ῥωροῦ δίκην* dicentis, ut cum inde seclari coeperit, *Academiam cum Platone reliquerit*. GESN.

ibid. Ὁ κατὰ λόγος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμης) Is est, quem Cic. Tusc. I *nobilem Rhetorem* appellat; nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plutarchus *Alcidamantem*, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολιθώνειν) Poteest verum esse, quod *Fl.* refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. *διολιθώνουσιν* etiam legimus, ubi Schol. *διολιθώνουσιν* idque crebro permurari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. *τροφᾶν*, luxuriari. GUYET. Immo *κομᾶν* prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύγης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur *ἐπ'*. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξεν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνός) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κομᾶν) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἐμ' ἑλχον, οὐ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον) Benedictus: *Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. *Σφυρήλατος λόγος* laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

ηιαε: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 δεῖσθαι αὐτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 τὸν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Mf. ἐμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudiamus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acui pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατον, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyra-
 tam, in templo Anairidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἐμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschylō dictum narra-
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 325:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acrio-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον
 πεποκάναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετάδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορήαι μᾶλλον περ

έχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολύγεται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλὼν καγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) & ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφῶβου oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικράς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut utriusque praefectus. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrium, μαχαιροποιουῦ υἱός, vocatus est, cui Saryra adspiciatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὅπου γὰρ ἐπιτρέπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὣν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. (Ἰδὼρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν Ἰδὼρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμὶ τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς Ἰδὼρ γράφειν) Hemsterhuis notarat, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clesydram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθέα) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pytheae dictum rangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένειδης (λόγος) ἔξω παντὸς ὠραϊσμοῦ καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὅδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποιίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετέοις) Ἀν μετέοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφραίαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην*, εἰ *τισι θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cert. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Τυμopus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἁπτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρείας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμηνὸν — ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γαῖν σοι ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρώμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμοτον ἔχοντες, οὐδ' οἶον ἐξαρκεῖσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelaes quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt verba! Primum ἡ Περι-
κλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινού ex praecedentibus re-
petendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si
conferatur cum Demosthenis. Dein, παιθεὺς κέντρον non re-
cte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat ani-
mis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε
οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem?
non mirum ante tot secula placida compositum quiescere: sed
nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de
eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec
non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*,
sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita.
Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ
τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde con-*
stat; eius nihil praeter opinionem fuisse. Peius Melanchthon:
Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac
durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque in-
terpres videtur legisse. Num φαντασία est actio, quod Me-
lanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν
οὐδὲν ἔμμενον ἔχουσαν, οὐδ' εἴαν ἐξαρχέσαι: quae praeter ima-
ginationem nihil, quod durer, habet, quippe quae non potuit su-
stinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae
ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquen-
tia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest,
quam illa imaginatio, illa species, quam animo informa-
mus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, qui-
bus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non vide-
mus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa orato-
rum, ὅταν αὖ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δο-
κῆς, καὶ ὑπ' ὅ-τιν τιθῆς τοῖς ἀκουοῦσιν, cum scilicet ea, quae
dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cer-
nere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Lon-
ginus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem au-
ditam cogitatione informamus. Οἷαν autem non pertinet ad
φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque
impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἡ) Lege εἴν. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter de-
crera superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto
auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Νίγρ. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Το κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχούσαν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responderet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit; cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrupti orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciphr. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ εἰσεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἅπασας εἰσεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congefist. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *οὐλο σελήτια*. Pro ἡ male *Fl.* & *V.* 2. ἡ. In *I.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλεείναι) Hom. dixit, ἄρματροχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἔτων) Si Luciani sit opus, a fene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλῶσαι) Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλῶκατα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα) Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione*: malim, *dimissa, suspen-*

τα illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπληρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμαῖς. SOLAN.

ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Dissert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio capros regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conscripta; sed ab hoc vifos &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Jun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲ) Pro οἶκος positum. GUYET. Ita vicissim οἰκοθεν fere pro οἶκος Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἡλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, domo, vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδὲ forsan hic οἰκαδὲ scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poëma sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragodiae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος δ' Ἀντίπατρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὀστέων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατελήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: *πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐθ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες* &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Iun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ οὐγὰρ ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additum videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίλην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam versperinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δέλην πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhēt. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἶ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον Δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamensis Δημόλακα. Scribe Δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατίοντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Ἦν ἐχρῆν δῆπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. *l.* 7. Βούλει) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίης dicitur, qui hic Σπερχίς. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίης ibi vocatur. GESN.

ead. *l.* 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. *l.* 15. Παραβάλλειν) Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. *l.* 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. *l.* 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in memem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (ἰ. ε. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. *l.* 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δεῖξον, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῶς, καὶ καταδύσασθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ ἐκφυλάττειν. ἀλλ', ὡς Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρῶν τὰν νεῶν καταδύσω. Dum clauum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero- ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. *l.* 3. Ἐφν) Magni Demosthenem faciebat, Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. *l.* 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

uisse tamen & viro docto. in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmurienſi verſione ſic prioribus annectuntur, ac ſi Archiae eſſent, cum ſint Antipatři, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda ſunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum ſcil. potuiſtis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si ſana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi poſſe Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arte cohaerere, ut ſine iniuria & internecione ſententiae divelli non poſſint: & tamen longe erant diſtracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae poſuimus, in quibus multa varie tentata per hoſce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & noſtris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, ſed δευταίς minimum φροντίσιν acquieſcere mihi viſus ſum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad diſtributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in poteſtate Philippi bis fuiſſe conſtat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus ſ. vectigalia, pecora, praedia dare & assignare ſuis illis amicis mercenariis poſſet, ſemel in bello ſacro, & deinde poſt pugnam Chaeronenſem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυαίον, ξύλα, πόρους, δράμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea ſententia, quam interpretando expreſſi, ſeu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquiſque ſcriptus eſt auro — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepiffe.* Ita ſanari poteſt locus difficillimus, nulla litera immutata, niſi illa negatione, quae orta videtur ex ſtudio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo poſſunt. Niſi poëticum eſſet, (certe non ſatis attendi, an etiam in ſoluta oratione adhibeatur) poteramus etiam ſuſpicari, οὐκ ἰ. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, ſententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ, τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cuius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa inferciantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto & seprimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctissimi Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensis Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamenti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & iterum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090 ante *Τοιαυτα* &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Mf. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehenfus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσέμνην δὲ) Obiecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιόντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σοι, ψυχὴν δὲ παραί-
τέομενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopit-
thes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpret Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μερζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διά. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δίκαιικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀπὸ τοὺς δίκαστικους μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio, Lyf. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἤμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κεκλιμένους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίους τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τούτο. Quod praeceis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τούτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τούτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ακούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περί τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

*ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distraeta, ita iam commissae inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tora arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.*

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. 'Εγὼ δέ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem murata. SOLAN.

ead. l. 12. Περί μὲν γὰρ Χαίρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρας μικρῷ μίᾳ ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίχαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnum periculum &c. Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probabo unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλες μάρτυρι) Πραεπτερόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quoniam facile est Γ in Τ mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque; in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud fane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἀσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθναμένοι, διαφέροντες οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέροντες; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiusquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέροντες) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiamsi cum Iensio διαφέροντες legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forfan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διεφύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκήναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἦν ἐμαυτὸν ἑτάξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἐμαυτὸν ἑτάξα τάξιν λιπὼν. Ita certe Epictetus c. 29, τὼν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omisissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. "Ἦν ἐμαυτὸν ἑτ.) Sic absque εἰς usurpat Ἀποκρ. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit, εἰς ἦν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschinis in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνην τε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τεταγθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 170. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκω) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλεῶσαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis de falsa legatione: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvissse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tanta molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *eranon* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *eranon* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακᾶς pro sua virili conferebant. Aliaque de *erani* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *eranon*, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθιᾶς. c. 15, ad verba καὶ φίλοι δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσεργεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσάμην) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθίου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθίου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ἐπὶ τῆς ζωῆς, i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζεσθαι ἐαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰὰ μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίσσαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θυήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπεισθὲν ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίλας ὦν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: & ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκλήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euclemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρω προσγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιϊόντες οὐκ εἶον ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄσπεος πρεσβεύουσι προσμίζας θάυτον ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὥπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Etsi cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adsit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wsch.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in anulum digittalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαρεῶ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρω solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὁπαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἦν καὶ συνεδρὸς ἐστὶ Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Δίδος) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

COBIZIA

731